

THE ARUN CHRONICLES · 60

ARUN RPG

เมื่อโลกยังเรียกชื่อเขา

ฉบับสำนวนอีสาน

arunrpg.com

ถึงผู้อ่าน

โลกอาจเรียกคนคนหนึ่งว่าผู้แพ้ ผู้ผิดพลาด คนแปลกหน้า หรือสิ่งที่ไม่ควรอยู่ตรงนี้ แต่ชื่อที่โลกมอบให้ไม่จำเป็นต้องเป็นคำสุดท้ายของชีวิต

หนังสือเล่มนี้คือจักรวาลเนื้อเรื่องฉบับสร้างสรรคใหม่ของ ARUN RPG รวมตัวละครจากสิบสายอาชีพเดิมกับตัวละครแนวคิดใหม่อีกห้าสิบตัว ทุกคนได้รับชื่อ ประวัติ ความสัมพันธ์ อาวุธพลัง และข้อจำกัดในเส้นเรื่องเดียวกัน เรื่องดำเนินจากชีวิตก่อนการต่อสู้ ผ่านการตัดสินใจที่เปลี่ยนตัวตน จนถึงวันที่เลือกยืนร่วมแนวร่วมอรุณ

รูปลักษณะบางส่วนได้รับแรงบันดาลใจจากศิลปะ นิทาน และตำนานหลายวัฒนธรรม โดยเคารพที่มาตัวละครในเล่มเป็นบุคคลสมมติที่ตั้งชื่อและเขียนเรื่องใหม่ มิใช่การเล่าหลักความเชื่อหรืออ้างว่าเป็นเทพ บุคคลศักดิ์สิทธิ์ หรือบุคคลในตำนานองค์จริง พลังและกติกาในเรื่องเป็นส่วนของโลกแต่นี้

สิบสายอาชีพแรกอ้างอิงชื่อสายอาชีพและภาพตัวละครที่มีบนเว็บไซต์เกม ส่วนชื่อบุคคลและประวัติเกิดเป็นข้อเสนอเนื้อเรื่องใหม่ ตัวละครใหม่ห้าสิบตัว รวมถึงพลัง อาวุธ และเหตุการณ์ในหนังสือ บ่มั่นประกาศยืนยันว่ามีให้เล่นครบแล้วในเกม

แต่ละบทประกอบด้วยหน้าแนะนำตัวละครและเรื่องกำเนิดฉบับเต็ม ภาคท้ายมีเหตุการณ์รวมทีมและข้อมูลสำหรับพัฒนาต่อเป็นอนิเมะ ซึ่งเปิดเผยทิศทางของเรื่อง ผู้อ่านที่ต้องการติดตามเฉพาะประวัติสามารถอ่านบทตัวละครได้โดยอิสระ ก่อนกลับมาพบความเชื่อมโยงในภายหลัง

ไม่มีใครในเล่มได้รับสิทธิ์เป็นนักสู้เพียงย่อนถืออาวุธงดงาม พวกเขาต้องเลือกว่าจะใช้แรงของตนทำอิหยัง รับผิดชอบต่อสิ่งใด และยอมให้ใครเดินอยู่ข้าง ๆ นี่คือเรื่องของทุกคนที่บ่ได้มีที่ยืนพร้อมตั้งแต่แรก แต่ช่วยกันสร้างพื้นที่ซึ่งคนอื่นจะบ่ต้องถูกผลักออกไปง่าย ๆ อีก

ปฐมบท □ คืบที่โลกนับคนบ่ครบ

เสียงระฆังดังผดจ้งหะสามครั้งก่อนฟ้าขาด

เด็กชายอริญกำลังพยายามใส่ฟันเฟืองลงในนาฬิกาที่พ่อห้ามแตะ เขากำลังหลุดใต้โต๊ะและก้มตามจิ้งบ่เห็นแสงสีขาวซึ่งลากผ่านหน้าต่าง เขาจำเพียงเสียงแก้วแตกกับมือใหญ่ที่ตึงคอเสื้อขึ้น ก่อนผ้าคลุมจะตกเหนือศีรษะและโลกทั้งใบกลายเป็นกลิ่นเหล็กเปียก

□จับชายเสื้อไว้□ พ่อบอก □ถ้ามือหลุด ให้เรียกชื่อพ่อ อย่าเรียกแค่ช่วยด้วย□

คำสั่งนั้นฟังประหลาดจนเด็กจำได้ดีกว่าความกลัว ผู้คนบนสะพานตะโกนขอความช่วยเหลือพร้อมกัน เสียงจำนวนมากจนกันจนบ่มีใครรู้ว่ามาจากไหน แต่เมื่อมีคนเรียกชื่อใครสักคน ใบหน้าหนึ่งจะหันกลับเสมอ

ไกลจากหมู่บ้านอรุณหลายเส้นทาง ชายหนุ่มชื่อเนรามยืนอยู่หน้าประตูทดลองที่หยุดทำงาน ในมือมีบัญชีผู้เดินทางซึ่งเปียกเลือด

เขาทำงานตรวจทะเบียนและเชื่อว่าตัวเลขช่วยให้คนได้รับการจัดสรรอย่างยุติธรรม
คืบนี้จำนวนในบัญชีกับจำนวนผู้ผ่านประตูตรงกัน ภรรยาของเขาอยู่ฝั่งที่เบ้งบ่เห็น
และเสียงจากเครื่องสื่อสารถามเพียงว่ายืนยันยอดได้แล้ว

เนรามรู้ว่าหากเปิดประตูโดยปุ่มฉุกเฉิน ทั้งสองฝั่งอาจรับแรงปะทะ เขาขอเวลาอีกครู่เพื่อหาจำนวนจริง
แต่ข้อมูลจากแต่ละด่านบ่ตรงกัน ชื่อสะกดต่าง คนเดินทางบ่มีเอกสาร
และเจ้าหน้าที่บางคนกรอกยอดที่ผู้บังคับบัญชาต้องการแทนสิ่งที่ตนเห็น

ประตูปิดลงก่อนเขาเลือกได้ แสงบนเครื่องสื่อสารดับและชื่อภรรยาก็กลายเป็นหนึ่งในช่องที่เขียนว่าบ่ทราบผล
เนรามอ่านช่องนั้นทุกคืนอยู่หลายปี จนเริ่มเกลียดสิ่งที่บ่มีคำตอบหลายกว่าสิ่งที่ผิดอย่างแน่นอน

เขารวมคนมีความรู้สร้างสมาพันธ์ตราขาวขึ้นจากเครือข่ายช่วยเหลือระหว่างเมือง
งานแรกของพวกเขาคือช่วยชีวิตมากจริง ทั้งจัดยา ซ่อมประตู และตามคนหาย
ผู้คนไว้ใจตราสีขาวยอมมอบหมายมาถึงพร้อมข้าวกับผ้าห่ม กว่าที่ละข้อ
ระเบียบเพื่อป้องกันความสับสนกลายเป็นเงื่อนไขว่าใครสมควรได้รับสิ่งเหล่านั้น

ผู้บ่มีชื่อที่ระบบอ่านได้ถูกส่งรอ ผู้มีร่างบ่ตรงกับช่องในแบบฟอร์มถูกส่งตรวจเพิ่ม
ผู้ตั้งคำถามถูกเรียกว่าเหตุให้การช่วยเหลือล่าช้า เนรามบ่ได้ตื่นขึ้นมาแล้วอยากทำร้ายโลก
เขาเพียงยอมให้คนบางส่วนรับความเจ็บ เพื่อให้โลกส่วนที่ตนควบคุมดูแลแน่นอนขึ้นทุกปี

สิบแปดปีต่อมา บนสะพานที่พ่อบ่เคยกลับมา อริญยืนถือดาบรับคำจ้างจากสมาพันธ์เดียวกัน
เขาเหนื่อยกับการเป็นคนจนที่ถูกขอให้เข้าใจทุกอย่าง
และตั้งใจจะทำงานตามคำสั่งให้จบโดยบ่แบกชีวิตของคนอื่นอีก

แล้วเด็กหญิงคนหนึ่งกะวางนาฬิกาตกลงตรงหน้าเขา ขอแลกมันกับทางผ่านให้ยาย

นาฬิกาบ่เดินแล้ว บ่มีราคาเพียงพอซื้อสิ่งใดในด่าน และบ่ได้มีพลังซ่อนอยู่
มันเพียงทำให้อริญจำมือของคนที่เคยซ่อมของไร้ราคาให้ผู้คนได้ เขาเบ้งเด็ก เบ้งประตู
แล้วรู้ว่าคืบนี้ตนกำลังยืนอยู่ตรงตำแหน่งที่วันหนึ่งอาจมีเด็กอีกคนจำไปตลอดชีวิต

โลกบ่ได้เปลี่ยนย่อนมีเสียงทำนายประกาศผู้ถูกเลือก โลกเริ่มเปลี่ยนเมื่อชายคนหนึ่งคืบคำจ้าง
วางตัวเองไว้ในช่องประตู และเฝ้าคำที่ทำให้คนเฝ้าคนในบริเวณนั้นหันกลับมา

□ใครยังพอมีแรง ช่วยกันตรงนี้ก่อน□

ก่อนรุ่งสาง สะพานยังบ่สมบูรณ์ คนหายยังบ่ได้กลับมา และคำสั่งจากเมืองหลวงยังมีผล แต่บนโต๊ะในร้านนาฬิกา
มีสมุดเล่มหนึ่งเปิดขึ้น ผู้รอดชีวิตเริ่มบอกชื่อของตนให้หญิงถือโคมจดไว้
บ่มีช่องใดบังคับให้เขียนคุณค่าของชีวิตเป็นตัวเลข

นับแม่คนที่ความมืดพ่ายแพ้ มันเป็นคนที่มีความมืดพบว่ามีคนเริ่มจำชื่อกันได้แล้ว

โลกหลังคืบฟ้าขาด

คืบฟ้าขาดคือเหตุร้ายแยกครั้งใหญ่ในปีศูนย์ของเส้นเวลาหนังสือ ทางผ่านระหว่างภูมิภาคและชั้นพลังเสียหาย

บางพื้นที่เปลี่ยนสภาพ บางชีวิตเปลี่ยนรูปร่าง และผู้คนจำนวนมากสูญหาย การเปลี่ยนร่างไม่ได้บ่งบอกความดี ความชั่ว หรือคุณค่าของผู้ได้รับผล

โลกหลักเชื่อมหมู่บ้านอรุณ หุบเขาจันทรา แดนศิลาอัคคี ยอดเขาเหมันต์ ป่าหยกพันปี ไอเอซิสสุริยัน บึงหมอกเรืองแสง หมู่เกาะปะการัง ซากนครสายฟ้า และอาณาจักรดาราม่วง
ส่วนเมืองผีในเรื่องเป็นพื้นที่ชายขอบที่เส้นทางกับทะเลเบียดบ่งตรงกัน สถานที่ย่อย เช่น
บ้านเคลื่อนเขาหรือสถานีประตูสีฟ้า เป็นส่วนขยายของโลกต่าง บ่มเพาะการยืนยันสถานะแผนที่ในเกมปัจจุบัน

รอยประสานคือความสามารถที่เกิดเมื่อร่าง จิตใจ วัตถุ หรือสภาพแวดล้อมเชื่อมกับพลังหลังฟ้าขาด
การเลือกที่สำคัญอาจทำให้ผู้ใช้เข้าใจหรือเปิดพลังนั้น แต่ความดีบ่มเพาะเชื่อเพลิงอัตโนมัติ ผู้ใช้ยังต้องฝึก
ตรวจสอบจำกัด และรับผลของสิ่งที่ทำ พลังบ่มเพาะสิ้นสุดถูกฝึกแทนเจ้าของ

พลังบ่มเพาะทรัพยากรได้บ่มเพาะที่สุด ความร้อนต้องระบาย น้ำต้องมาจากแหล่งหนึ่ง ร่างที่ฟื้นตัวต้องการอาหาร
การป้องกันมีขอบเขต และความเหนื่อยต้องพัก เวทมนตร์จึงทำให้การร่วมมือมีความหมายมากขึ้น
แทนทำให้ทักษะธรรมดาไร้ค่า

รอยสะท้อนคือส่วนของเสียง ความรู้สึก หรือเหตุการณ์ที่หลงเหลือ บ่มเพาะกับบุคคลทั้งคน
การรับฟังต้องเคารพขอบเขต
บ่มเพาะละครใดในเล่มหุบผู้ตายกลับมาได้ตามใจหรือรับรองว่าคนสูญหายยังอยู่โดยบ่มเพาะหลักฐาน

สมาพันธ์ตราขาวเป็นองค์กรที่มีทั้งผู้ตั้งใจช่วย ผู้ทำตามความเคยชิน ผู้กลัวเสียงงาน และผู้ใช้ระบบหาผลประโยชน์
การต่อสู้กับความผิดขององค์กรบ่มเพาะให้สมาชิกทุกคนเป็นศัตรูโดยอัตโนมัติ
แนวร่วมต้องแยกคนออกจากคำสั่งและเปิดทางให้ผู้ยอมเปลี่ยนฝ่ายให้การอย่างตรวจสอบได้

เครื่องประทับศูนย์เป็นโครงการของอัครเลขาเนราม
ออกแบบให้ประตูและโครงข่ายพลังยอมรับเพียงทะเลเบียดกลางชุดเดียว มันไม่ได้ลบคนออกจากความเป็นจริง
แต่ทำให้ผู้ผ่านเกณฑ์หมดสิทธิ์เดินทาง รับพลัง และเข้าถึงโครงข่ายจำเป็น เมื่อชีวิตขึ้นกับประตูเหล่านี้
การถูกลบจากบัญชีจึงอันตรายถึงชีวิต

แนวร่วมอรุณเกิดจากผู้รอดคืบสะพานอรุณ มีหน้าที่เปิดเส้นทาง ช่วยผู้ถูกทิ้ง
และรักษาหลักฐานเพื่อแก้เหตุที่ทำให้คนต้องหนี สมาชิกบ่มเพาะจำเป็นต้องมีอาวุธเหมือนกันหรือเชื่อทุกเรื่องตรงกัน
แต่ต้องเปิดเผยความเสี่ยง รับคำปฏิเสธ ตรวจสอบคำสั่ง
และบ่มเพาะร้องให้ผู้เสียหายให้อภัยเพื่อรักษาภาพของกลุ่ม

เส้นเวลาที่ใช้ร่วมกัน

ปี 0 □ คืบฟ้าขาด ประตูเสียหายทั่วภูมิภาค ความสามารถและรูปร่างบางชนิดเปลี่ยน
ผู้สูญหายจำนวนมากยังบ่มเพาะข้อสรุป อริอายุเจ็ดปีในคืบดังกล่าว

ปี 1 □ 17 □ สมาพันธ์ตราขาวเติบโตจากหน่วยช่วยเหลือเป็นผู้ควบคุมทะเลเบียดและทางผ่าน ชุมชนฟื้นตัวบ่มเพาะกัน
ตัวละครแต่ละคนมีชีวิต การฝึก และความขัดแย้งของตนในช่วงนี้
เรื่องบ่มเพาะกำหนดว่าทุกคนเกิดจากฟ้าขาดหรือมีอายุเท่ากัน

ปี 18 □ คืบสะพานอรุณ สืบตัวละครจากสายอาชีพเดิมช่วยผู้ถูกปฏิบัติเสกทางผ่าน หลังเหตุการณ์พวกเขาก่อตั้งแนวร่วมอรุณ เปิดสมุดคนรอด และเริ่มสำรวจเส้นทางประทุกทดลอง

ปี 19 □ การกิจเปิดเส้นทาง ช่วยชุมชน และติดตามระบบควบคุมพลัง เชื่อมสมาชิกใหม่ลำดับ 11□32 เข้ากับแนวร่วม หลายคนมีภาระกลับไปพ่บ้านหรือชดใช้เรื่องเก่า จึงไปได้เดินทางในขบวนเดียวกันตลอดเวลา

ปี 20 □ หลักฐานเรื่องเครื่องประทับศูนย์ชัดขึ้น สมาชิกใหม่ลำดับ 33□60 เข้าร่วมผ่านภารกิจที่เชื่อมทะเล ภูเขา เมืองชายขอบ และโอเอซิส เหตุการณ์ภายในปีอาจซ้อนกันได้
โดยจัดลำดับตอนดัดแปลงให้สอดคล้องกับผู้ร่วมภารกิจที่ระบุไว้

ปลายปี 20 □ สมาชิกทั้งหกสืบมาพบกันที่บ้านเคลื่อนเขา ก่อนตัดสินใจเริ่มภารกิจใหญ่ร่วมกัน
เหตุการณ์นี้อยู่ในบทส่งท้ายของเล่ม
การยุติโครงการเครื่องประทับศูนย์และคำตอบเรื่องผู้สูญหายยังเป็นเส้นเรื่องที่将继续พัฒนาต่อ

ARUN RPG · 01 / 60

อรัญ เวฬารักษ์

อรัญ เวฬารักษ์ □ AR-001

บทบาท: นักดาบอรุณ

ถิ่นแดน: หมู่บ้านอรุณ

อาวุธ: ดาบเขาสุดท่าย

พลัง: รับแรงปะทะไว้ในสันดาบแล้วส่งออกเป็นแนวแสงเพื่อเปิดทาง

ข้อจำกัด: เกะกะแรงได้เพียงสามจังหวะ การรับเกินขีดจำกัดทำให้กระดูกร้า

ปีที่เข้าร่วม: 18

คนที่ยืนอยู่จนประตูเปิด

ตอนเด็ก อรัญเชื่อว่านาฬิกาทุกเรือนมีหัวใจ ย้อนทุกครั้งที่บ้านเขียบ พ่อจะยกมันขึ้นแนบหู แล้วเฝ้ากับสิ่งเล็ก ๆ ข้างในราวกับกำลังปลอบคนไข้ ร้านของพวกเขาอยู่ตรงหัวสะพานหมู่บ้านอรุณ คนมีเงินจ่ายเป็นเหรียญ คนไม่มีเงินจ่ายเป็นข้าวสาร พ่อจดหนี้ไว้ครบ แต่ไม่เคยไปทวง อรัญบ่เข้าใจว่าร้านที่ซ่อมเวลาให้คนอื่น เหตุใดจึงบ่มีเวลาพอจะซ่อมหลังคาของตัวเอง

คืนฟ้าขาดมาถึงเมื่อเขาอายุเจ็ดขวบ เสียงระฆังดังผิดลำดับ ก่อนเส้นสีดําจะเปิดขึ้นกลางท้องฟ้า ผู้คนวิ่งมาทางสะพาน พ่อสวมเสื้อคลุมให้เขาแล้วออกไปช่วยยกคนประทุ อรัญเห็นมือของพ่ออยู่ระหว่างไม้สองท่อน เห็นเลือดไหลเข้ารอยนิ้ว แต่จำหน้าคนที่พ่อช่วยไว้บ่ได้สักคน เมื่อกองตรวจมาถึงในตอนเช้า ชื่อพ่อบ่อยู่ในรายชื่อผู้เสียชีวิต เจ้าหน้าที่จึงปฏิเสธการชดเชย ราวกับความตายต้องได้รับอนุญาตก่อนจึงจะเกิดขึ้นได้

อริญเกบเสื้อที่พ่อกลับมาเอาไว้ได้เพียง เขาฝึกดาบกับยามสะพานย้อนอยากแข็งแรงพอจะยกคนนั้นคนเดียว
เมื่อโตขึ้น เขารับงานคุ้มกันพ่อค้าและเริ่มนับทุกอย่างเป็นราคา ค่าอาหาร ค่ายา ค่าเสียเวลา
เขาบออยากเป็นคนใจดีที่ทั้งลูกให้โตกับหนี้ แต่ทุกครั้งที่ได้ยินเสียงนาฬิกาหยุด เขาจะเงยหน้าขึ้นโดยบ่รู้ตัว
คล้ายรอให้ใครเดินกลับเข้าร้าน

สิบแปดปีหลังฟ้าขาด สมาพันธ์ตราขาวส่งคำสั่งปิดสะพานอรุณ
ผู้ลี้ภัยจากหุบเขาจันทรากถูกจัดว่าเป็นคนไร้ทะเบียน อริญได้รับค่าจ้างสามเท่าให้ยืมคัมแหวน เขารับเงิน
ย้อนหลังคารั้วลงบนโต๊ะซ่อมของพ่ออีกครั้ง คืบแรกที่เข้าเวย
เด็กหญิงคนหนึ่งยื่นนาฬิกาพกผ่านลูกกรงแล้วถามว่า □ถ้ามันเดินได้ คุณจะปล่อยยายหนูเข้าไปไหม□
เขาตอบว่าประตูแม่ร้านซ่อม เด็กจึงนั่งรอตรงนั้นทั้งคืน

รุ่งเช้าแนวพลึงใต้สะพานแตก น้ำในแม่น้ำยกตัวสูงโดยบ่มีคลื่นเตือน กัปตันสั่งให้ทหารรักษาประตูไว้
คนที่ติดอยู่ฝั่งนอกจะถูกน้ำกวาดก่อนถึงคิวตรวจ อริญเบ็งเหรียญค่าจ้างในมือ
แล้วเบ็งเด็กคนเดิมซึ่งกำลังปลุกยายที่หมดสติ เขาเกือบทำตามคำสั่ง
ความกลัวบ่ได้หายไปในวันากที่คนกลายเป็นวีรบุรุษ มันยังอยู่
และเฝ้าด้วยเสียงสมเหตุสมผลว่าคนคนเดียวช่วยอียังบ่ได้

เขายึดถุงเงินคืนให้กับตันแล้วขวางบานประตูด้วยดาบ ดาบหักทันที กระดุกแขนส่งเสียงตาม
อริญบ่ได้ตะโกนคำประกาศยิ่งใหญ่ เขาตะโกนชื่อคนที่อยู่ใกล้ที่สุด ขอให้ช่วยยก ขอให้ช่วยจับเชือก
ขอให้ช่วยพาเด็กเดินต่อ หลินอวีวั้งเข้ามาตัดหมุดพนัก มาลินลากยายขึ้นฝั่ง
ส่วนชายสวมชุดซึ่งบ่มีใครรู้ชื่อแอบปลดโซ่ด้านหลัง
เป็นครั้งแรกที่อริญยอมรับว่าการยืนคนเดียวบ่แม่นความกล้าหาญเสมอไป

เศษดาบในมือเริ่มสว่าง แรงจากประตูบ่ได้หายไป
มันไหลเข้าไปสะสมในเหล็กจนรอยร้าวของดาบดูเหมือนแสงเข้าตามขอบฟ้า
อริญนับได้สามจังหวะตามเสียงนาฬิกาของเด็ก ก่อนปล่อยแรงเบ็ดลงพื้น เขาเปิดทางกว้างพอให้คนผ่าน
แต่ทรุดลงทันทีที่คนสุดท้ายพ้นบานประตู เมื่อพื้น เขาพบว่าแขนข้างขวาต้องพันเฟือก
และบ่มีเงินเหลือแม้แต่ค่าซ่อมหน้าต่าง

เด็กหญิงนำนาฬิกากลับมาให้ มันยังบ่เดิน เธอเอ่ยขอโทษที่บ่มีอียังตอบแทน อริญหัวเราะเบา ๆ
แล้วบอกว่าสิ่งที่เธอเอามาให้คือโอกาสกลับไปเป็นลูกของพ่ออย่างที่ต้องละอาย
คนที่รอดจากสะพานช่วยกันซ่อมร้าน ภายในหนึ่งสัปดาห์
หลังคากที่เขายายามเกบเงินซ่อมมาหลายปีกะบ่รู้จักต่อไป เขาเริ่มเข้าใจสมุดหนี้เล่มเก่า
มันอาจบ่แม่นบัญชีของสิ่งที่ผู้คนติดค้างพ่อ แต่เป็นหลักฐานว่าพวกเขาเคยช่วยกันอยู่รอด

กองตรวจประกาศจับผู้ทำลายประตู ผู้ร่วมช่วยเหลือสิบคนมาพบกันในร้านนาฬิกา
อัคราบอกว่า การซ่อนตัวอย่างเดียวจะช่วยเหลือคนฝั่งอื่นบ่ได้ เนตรดาววางสมุดเปล่าลงบนโต๊ะ
ขอให้จดชื่อผู้รอดทุกคนก่อนที่ใครจะลบพวกเขาอีก อริญเสนอชื่อแนวร่วมอรุณ บ่แม่นย่อนคิดว่าเป็นแสงสว่าง
แต่ย่อนอรุณคือเวลาที่คนธรรมดาต้องลุกขึ้นทำงาน แม้เมื่อคืนจะโหดร้ายเพียงใด

เขานำเศษดาบไปให้ช่างประกอบใหม่ โดยยืนยันให้เกบรอยแตกไว้
ดาบเข้าชุดท้ายจึงบ่มีคมเรียบร้อยเหมือนอาวุธในพิธี มันเป็นดาบที่บอกผู้ถือเสมอว่ามีสิ่งใดเคยเกินกำลัง

ก่อนออกเดินทาง อริยฺแววนนาฬิกาของเด็กไว้เหนือประตูร้าน แล้วปล่อยให้มันหยุดอยู่ตรงเวลาที่สะพานเปิด
เขาได้ปฎิญาณว่าจะปล้มอีก
เขาปฎิญาณว่าจะเรียกให้คนอื่นช่วยก่อนที่การล้มของเขาจะพาคนทั้งขบวนลงไปด้วย

เมื่อแสงแรกแตะทางดิน อริยฺแววนออกไปกับคนอื่นอีกเก้าคน เขายังคิดหอดพ่อ ยังกลัวการบ่มีเงิน
และยังบ่รู้ว่าจะชนะสมพันธ์ได้จ้งได้ แต่เป็นครั้งแรกที่อนาคตบ่แม่นห้องว่างซึ่งต้องยืนอยู่เพียงลำพัง
เบื้องหลังเขามีร้านที่คนทั้งหมู่บ้านซ่อมให้ เบื้องหน้าเขามีประตูอีกมากที่ยังปิดอยู่ เขาระชับมือซ้ายรอบฝักดาบ
แล้วเลือกเดินต่อในความเร็วที่ทุกคนตามทัน

ARUN RPG · 02 / 60

หลินอวี จารุหยก

หลินอวี จารุหยก □ AR-002

บทบาท: นักดาบหยก

ถิ่นแดน: ป่าหยกพันปี

อาวุธ: กระบี่เส้นราก

พลัง: อ่านการไหลของพลังในวัสดุและตัดเฉพาะจุดเชื่อมต่อ

ข้อจำกัด: หยกต้องสัมผัสสิ่งที่อ่าน พืชในเนื้อหยกย้อนทำร้ายมือผู้ใช้

ปีที่เข้าร่วม: 18

รากที่บ่มขึ้นในกรง

หลินอวีโตในโรงเรือนปลูกหยก ที่ซึ่งต้นไม้ไม่มีหมายเลขและเด็กมีราคาค่ารักษา

แม่ของเธอเป็นคนขัดแรงแ่นฝุ่นเขียวจับอยู่ในปอด เมื่อทำงานบ่ไหว

เจ้าของสวนยอมให้รักษาต่อโดยบันทึกค่าใช้จ่ายเป็นหนี้ของลูก

หลินอวีจึงได้เรียนหนังสือเฉพาะตัวเลขที่ต้องใช้คำนวณดอกเบี๋ย

เธอจำได้แม่นว่าคำว่าเมตตาในใบสัญญาปักอยู่เหนือบรรทัดที่แพงที่สุด

หญิงชราคนดูแลสวนซื้อยาเพื่องสอนสิ่งที่บ่มีในบัญชี สอนว่ารากไม้บ่ได้เดินเป็นเส้นตรงย้อนความใจ

แต่ย้อนมันกำลังหลบลสิ่งทีเบ่งบ่เห็น หลินอวีเริ่มฝึกใช้มือตัดกึ่งตามแนวเส้นใย มือของเธอเบาจนใบอ่อนแทบบ่ไหว

ยามอบกระบี่เก่าทีใช้ตัดรากพนิคให้ในวันที่เธออายุสิบหก พร้อมคำเตือนว่าอาวุธทีแม่นย่ำทีสุดกะไร้ค่า

ถ้าผู้ถือบ่รู้ว่าตนกำลังรักษาสิ่งใด

เธออยากซื้ออิสรภาพให้แม่ จึงรับงานตัดหยกเร่งการเติบโตในคืนฝนพิช แม้รู้ว่ามันจะทำให้แหล่งน้ำปนเปื้อน เธอบอกตนเองว่าปากกว้างพอจะรับผลจากคนคนเดียว กระทั่งพบปลาตายลอยในคลองที่เด็กข้างโรงเรียนใช้ดื่ม หลินอวี๋ได้ถูกใส่ร้ายในครั้งนั้น เธอเป็นผู้ทำจริง
ความอื้อเรื่องพิชที่เคยทำให้ภูมิใจจึงกลายเป็นเหตุผลที่เธอปล้ำเบี่ยงมือของตน

เจ้าของสวนเสนอะจะล้างหนี้เปิด หากเธอทำลายบันทึกการปล่อยของเสีย หลินอวี๋ถือเอกสารเข้าไปในเตาเผา ยืนอยู่หน้าความร้อนนานพอให้ปลายกระดาษม้วน แม่ซึ่งแทบไม่มีแรงเดินตามมาถึงประตู บ่ได้ห้าม บ่ได้ว่าเรื่องคุณธรรม เพียงถามว่า □ ถ้าเขาออกจากที่นี่แล้ว ลูกอยากหายใจด้วยออกแบบไหน □ คำถามนั้นหนักกว่าโซ่ทุกเส้น ย้อนมันเปิดให้เธอเลือกเอง

หลินอวี๋ดับไฟแล้วนำบันทึกออกมา เธอได้หนีทันที แต่ย้อนกลับไปตัดท่อที่กำลังส่งพิชลงคลอง ยามลอมโรงเรือน กระบี่เก่าปะทะไล่เหล็กจนมือชา ในวินาทีที่เธอเกือบพ้นสวนไปตามความโกรธ เสียงรากใต้เท้ากระแทกรกขึ้นมาเป็นจังหวะต่ำ เธอเห็นแนวรับแรงของไล่ เห็นหมุดเล็กที่เชื่อมมันกับแขนยาม และตัดเพียงจุดเดียว ไล่หลุดโดยที่คนถือยังมีมือเมือน้ำ

พลังรอยประสานทำให้เส้นรากในหยกของกระบี่สว่าง แต่ปลายนิ้วเธอเริ่มดำย้อมรับพิชจากวัสดุที่อ่านได้ หลินอวี๋เขียนผู้ตั้งแต่การใช้ครั้งแรกว่าความสามารถบ่มั่นใบอนุญาตให้แก้ปัญหโดยบ่จ่ายราคา เธอเปิดทางให้คนงานออกจากโรงเรือน แล้วกลับมาจนแม่เป็นคนสุดท้าย ย่าเพื่องบยอมทั้งต้นอ่อน เธอจึงต้องเลือกขนคนก่อน และยอมปล่อยสวนที่รักให้ถูกยึด
ความเสียใจครั้งนั้นบ่หายไปเพียงย้อนการตัดสินใจถูกต้อง

หลายเดือนต่อมา เธอหลบบันทึกมาถึงสะพานอรุณ หวังส่งหลักฐานให้ผู้ตรวจจากเมืองหลวง แต่เจ้าหน้าที่ประตูเป็นคนกลุ่มเดียวกับผู้รับเงินจากเจ้าของสวน เอกสารถูกยึด แม่ถูกปฏิเสธบ่ให้เข้ารับการรักษา หลินอวี๋กำลังคิดว่าจะฆ่าคนคุมประตูเมื่อเห็นอรัญใช้ดาบหักขวางบานไม้ เขาบ่ได้รู้เรื่องหนี้ของเธอด้วยซ้ำ แต่กำลังทำให้เธอมีทางเลือกที่บ่ต้องเริ่มด้วยการฆ่า

เธอใช้กระบี่ตัดหมุดพินที่ละตัว บ่ฝันทำเบ็ดในครั้งเดียว ย้อนรู้แล้วว่าคนที่ลืมนงานจบจะช่วยใครบ่ได้ หลังเหตุการณ์สงบ มาลินรักษาแม่ ส่วนอรัญขอให้เธอสอนคนในหมู่บ้านตรวจน้ำ หลินอวี๋ถามว่าเขาบ่กลัวหรือที่เธอเคยเป็นคนปล่อยพิช อรัญตอบว่าเขากลัว
จึงอยากให้คนที่รู้วิธีทำลายช่วยสอนวิธีป้องกัน โดยมีคนอื่นคอยตรวจเธอด้วย

การให้อภัยที่บ่ลบความรับผิดชอบทำให้หลินอวี๋ให้เป็นครั้งแรกในรอบหลายปี เธอให้การเรื่องที่ตนทำลงชื่อเป็นพยาน และยอมใช้รายได้ส่วนหนึ่งฟื้นฟูคลอง แม้จะหมายถึงหนี้เก่าที่ยังใช้บ่หมด เมื่อแนวร่วมอรุณชวนเดินทาง เธอตั้งเงื่อนไขว่าจะมีบัญชีแหล่งน้ำติดไปด้วย
ทุกเมืองที่ผ่านต้องได้รับความอู้อภัยคืน บ่แม่เพียงเสียคนหนุ่มสาวให้สงคราม

คืนก่อนออกเดินทาง แม่ช่วยมัดผมให้ด้วยมือที่สั่น หลินอวี๋นำเมล็ดต้นอ่อนเพียงเมล็ดเดียวใส่ห่อผ้า บ่แม่เพื่อสร้างสวนเดิมขึ้นใหม่ แต่เพื่อเตือนว่ารากมีสิทธิ์เลือกทางของมัน เธอเรียกกระบี่ว่าเส้นราก และสาบานว่าจะบ่ใช้คำว่าจำเป็นกลบชื่อผู้ที่ต้องจ่ายแทนตนอีก
การเป็นนักสู้ของเธอจึงเริ่มจากการยอมรับความผิด ก่อนจะเริ่มจากทวงค่าที่งดงาม

ศศิน เวฬาร

ศศิน เวฬาร □ AR-003

บทบาท: นักดาบจันทร

ดินแดน: หุบเขาจันทร

อาวุธ: ดาบเสี้ยวคืน

พลัง: ย่นระยะระหว่างเขาสองเขาที่เบี่ยงเห็นภายใต้แสงเดียวกัน

ข้อจำกัด: ไปยังเขาที่บ่เห็นบ่ได้ การเคลื่อนข้ามรบกวนการทรงตัว

ปีที่เข้าร่วม: 18

แสงที่มาช้าหนึ่งคืน

ในหุบเขาจันทร ผู้เฝ้าหอแสงสอนศศินว่าหน้าที่ของนักดาบคือไปถึงก่อนเสียงระฆังสุดท้าย เขาเป็นศิษย์ที่เร็วที่สุดของรุ่น เคลื่อนผ่านเขาเสาดด้วยความแม่นยำจนผู้ใหญ่เริ่มใช้ชื่อเขาเป็นคำชมเด็กคนอื่น แต่ทุกเย็นเมื่อกลับบ้าน น้องชายชื่อสินจะบ่นว่าเขาช้า ย้อนปล่อยให้นั่งรอกินข้าวจนเย็น ศศินไม่เคยคิดว่าคนเขาสามารถมาถึงเร็วทุกสนาม และช้าเกินไปสำหรับคนที่รักได้พร้อมกัน

คืนหนึ่งคณะผู้ตรวจสอบสั่งให้เขาคุ้มกันรถเสบียงของชนชั้นสูง อาจารย์เตือนว่ากำลังมีผู้สูญหายตามทางเหนือ แต่ภารกิจของผู้มีตรารับรองสำคัญกว่า ศศินรับงานโดยไม่ถาม เมื่อกลับถึงบ้าน เขาพบขามข้าวสองใบกับตะเกียงที่ดับแล้ว สีนอกไปตามหาเขาทางเหนือ และกลับมา บ่มีศพ บ่มีคำยืนยัน มีเพียงรอยรองเท้าเล็กหยุดอยู่ตรงเขาของประตู่ร้าง

ศศินออกตามหาจนพบขาวก่อนวัย เขาซื้อข่าวจากทุกคนที่อ้างว่าเห็นเด็กชาย

บางครั้งรู้ว่าเป็นเรื่องโกหกแต่กะยอมจ่าย ย้อนการเสียเงินยังง่ายกว่าการยอมรับว่ามีอีก
เขาฝึกดาบภายใต้แสงจันทร์จนเห็นเส้นเชื่อมระหว่างเขา และในที่สุดกะข้ามระยะที่ร่างกายธรรมดาข้ามไม่ได้
แต่พลังนั้นเกิดขึ้นหลังวันที่จำเป็นต้องใช้ เขาจึงเกลียดมันยิ่งกว่าความอ่อนแอของตน

ชื่อเสียงนักดาบเขาจนตราพาเขาเข้าสู่หอเอกสารปิด ที่นั่นมีบันทึกว่าผู้หายไปหลายคนถูกส่งผ่านประตูทดลอง
บ่มั่นถูกสัตว์ร้ายจับ ศคินพบลายมืออาจารย์ในใบอนุมัติ เขาชักดาบทันที ชายชราប់หลบ
เพียงยอมรับว่าเชื่อว่าการเสียคนส่วนน้อยจะช่วยรักษาประตูใหญ่ไว้ได้ □อาจารย์รู้ชื่อคนส่วนน้อยไหม□ ศคินถาม
และเมื่ออีกฝ่ายตอบไม่ได้ เขาเชื่อว่าตนบ่ออาจอยู่ในหอนั่นต่อไป

เขาบ่ฆ่าอาจารย์ การตัดสินใจนั้นบ่ได้เกิดจากความสงบ แต่จากความโกรธที่ต้องการคำตอบหลายกว่าศพ
ศคินขโมยสำเนาเอกสารหนีออกมา ทว่าในการหลบหนี
เขาข้ามเขาติดต่อกันมากเกินไปจนสูญเสียการทรงตัวและทำใบสำคัญตกลงเหว
เหลือเพียงรายชื่อเส้นทางบางส่วน ความสามารถของเขาบ่ออาจแก้ทุกความผิดพลาด
และความเร็วบ่ทำให้การตัดสินใจดีขึ้นโดยอัตโนมัติ

เส้นทางหนึ่งนำมาถึงสะพานอรุณในคืนที่ผู้ลี้ภัยถูกขังอยู่อีกฝั่ง ศคินเห็นป้ายประตูทดลองคล้ายกับตราในเอกสาร
เขามีโอกาสติดตามรถเจ้าหน้าที่ ซึ่งอาจพาไปหาสินได้ แต่ในเวลาเดียวกัน
น้ำกำลังยกตัวและเด็กหลายคนติดอยู่บนรถเกวียน เขายืนอยู่บนหลังคา พังหัวใจของตนเถียงกัน
คนหนึ่งร้องว่าเขาโรมานานพอแล้ว อีกคนถามว่าเขาจะยอมสร้างพี่ชายแบบตนขึ้นอีกกี่คน

ศคินปล่อยรถเจ้าหน้าที่ผ่านไป แล้วกระโดดลงหาผู้ลี้ภัย เขาวางดาบให้สะท้อนแสงตะเกียง
เชื่อมเขาจากเกวียนถึงแนวกำแพงที่ละช่วง บ่พาใครข้ามระยะที่เบี่ยงบ่เห็น
เด็กคนสุดท้ายกอดคอเขาแน่นจนแทบหายใจบ่ออก หลังส่งถึงฝั่ง
เขาอาเจียนย้อนการทรงตัวพังและให้ด้วยความโกรธ
เขาเพ่งถึงเบาะแสสำคัญที่สุดในรอบหลายปีเพื่อคนที่บ่รู้จักชื่อ

เนตรดาวมานั่งข้างเขาโดยบ่ปลอมว่าเดี่ยวทุกอย่างจะดีขึ้น
เธอเสนอให้จดสิ่งที่เขาเห็นไว้ก่อนความเหนื่อยจะทำให้รายละเอียดหายไป อัศราให้รายชื่อด่านที่รถคันนั้นต้องผ่าน
ส่วนวารินบอกว่าเส้นทางลอบได้หายเพียงยื้อคนตามหยุดช่วยผู้อื่น
เป็นครั้งแรกที่ศคินพบคนซึ่งบ่ขอให้เขาเลิกตามหาบ่
แต่ช่วยให้การตามหาบ่ต้องแลกด้วยการทิ้งทุกคนไว้ข้างหลัง

เขาเข้าร่วมแนวร่วมอรุณในฐานะผู้สำรวจประตู โดยขอเคาะชื่อสินไว้ในสมุดคนรอดที่ยังบ่ปิดบัญชี
อรัญถามว่าเขาแน่ใจหรือน่าบ่ยังมีชีวิต ศคินตอบว่าบ่แน่ใจ
และจะบ่ใช้ความหวังของตนเป็นข้ออ้างส่งคนอื่นไปตาย เขาจะตามหลักฐาน เปิดเผยความเสี่ยง
และกลับมารายงานแม้วันที่บ่พบอีกยัง นี่เป็นคำสัตย์ยากกว่าการประกาศว่าจะช่วยบ่องให้ได้มากนัก

ก่อนออกเดินทาง เขาหยุดกินข้าวกับทุกคนจนจบมือ ทั้งที่คุ้นกับการลุกหนีไปฝึกดาบเมื่อแสงจันทร์ขึ้น
คนอื่นบ่ได้สังเกตความเปลี่ยนแปลงเล็กน้อยนั้น แต่ศคินรู้ว่าเขาเพิ่งกลับถึงบางแห่งกันเวลา
ดาบเสียวคืนยังพาเขาข้ามเขาได้ไกล ทว่าตั้งแต่นั้นมา เขาจะหันกลับมานับคนก่อนก้าวเสมอ
ยื้อเส้นทางที่เร็วที่สุดบ่มีความหมาย หากปลายทางเหลือเพียงตนคนเดียว

ARUN RPG · 04 / 60

เอริน เหมันตรา

เอริน เหมันตรา □ AR-004

บทบาท: จอมเวทเหมันต์

ดินแดน: ยอดเขาเหมันต์

อาวุธ: แขนงพลีกละลาย

พลัง: ย้ายความร้อนออกจากบริเวณหนึ่งเพื่อสร้างน้ำแข็งที่ควบคุมรูปทรงได้

ข้อจำกัด: ความร้อนบ่หายไป ต้องมีจุดระบาย มิฉะนั้นร่างกายจะร้อนเกิน

ปีที่เข้าร่วม: 18

วันที่น้ำแข็งยอมแตก

เอรินเติบโตในหอดูดาวาศบนยอดเขาเหมันต์ ทุกเช้าแม่จะให้เธอเคาะแก้วน้ำแข็งด้วยเล็บแล้วฟังเสียงแก้วที่สั่นสุดบ่ได้แข็งแรงที่สุดเสมอไป บางใบมีรอยร้าวเล็กจนแทบไม่เห็น เธอเฝ้านั่งฟังจากแม่และเฝ้านั่งฟังการซ่อมรอยร้าวจากหอดูเวท ที่ซึ่งเด็กฝึกถูกหักคะแนนแม่เพียงทำให้มือสั่นต่อหน้าผู้ตรวจ

เธอสอบเป็นผู้ควบคุมคลังความเย็นได้เมื่อยังอายุน้อย หน้าทีคือรักษาเมล็ดพันธุ์และยาสำหรับคนทั้งเขา เอรินรักงานนั้นจริง รักเสียงเบาของห้องเก็บ รักษาการรู้ว่าความประณีตของตนช่วยให้ฤดูใบไม้ผลิมาถึงได้ ทว่าเมื่อสมาพันธ์ตราขาวเข้าควบคุมคลัง รายการของที่ต้องรักษาจะเปลี่ยนไป ยาสำหรับหมู่บ้านถูกย้ายออกเพื่อเก็บแกนพลังของคณะผู้ตรวจแทน

เอรินลงชื่อรับรองอุณหภูมิโดยบ่ถามว่าโรงเรือนด้านล่างได้รับความร้อนส่วนเกินไปเท่าไร เธอทำตัวเลขในห้องของตนให้สมบูรณ์ และหวังว่าคนอื่นจะทำหน้าที่ของเขาเช่นกัน

จนวันหนึ่งเด็กส่งของเอาผักต้มและทั้งที่ยังติดรากมาวางบนโต๊ะ แม่บอกว่าหิมะยังละลาย เป็นหยิ่งดินของเขาลึงเต๋อด เด็กถาม เธอมีช่องในแบบรายงานสำหรับคำถามนั้น

การตรวจท่อนี้ได้คลั่งเผยให้เห็นว่าพลังเย็นที่เคยทำให้ความร้อนหายไป มันเพียงส่งภาระลงสู่บ้านของผู้ที่มีสิทธิ์อ่านแผนผัง เอรินเสนอปิดแกน แต่หัวหน้าสั่งให้คงระดับไว้จนคณะผู้ตรวจกลับ เธอรออีกหนึ่งคืนเพื่อขอสายเชื่อมตามขั้นตอน คืบหน้าเรือนเพาะเมล็ดของแม่เสียหายทิ้งหลัง แม่รอดมาได้แต่สูญเสียการสัมผัสที่นิ้วทั้งสองมือ

เอรินกลับไปห้องควบคุมพร้อมความเกลียดชังตนเอง เธอเกือบแข่งแข่งทุกอย่างเพื่อหยุดความเสียหาย ก่อนเห็นมาตรวัดร้อนพุ่งขึ้นที่ก่อกซึ่งไปยังห้องพักคนงาน การทำให้โลกหยุดนิ่งอย่างที่เราถนัดจะฆ่าคนอื่นอีกด้าน เธอจึงทุบผนังแก้วที่เคยชัดเจนไร้รอย ให้ลมหนาวจริงจากภายนอกเข้าแลกเปลี่ยนอากาศ น้ำแข็งบาดใบหน้าและเอกสารรับรองปลิวออกไปพร้อมเกียรติยศของเธอ

ในความโกลาหลนั้น รอยประสานแรกเกิดขึ้น เธอสัมผัสการไหลของความร้อนราวกับเส้นด้ายในมือ แต่บ่ออาจถึงทุกเส้นพร้อมกัน เอรินร้องขอให้ช่างเปิดปล่อง ให้คนครัวขนถ่านออก และให้เด็กส่งของวิ่งบอกบ้านปลายท่อ เมื่อทุกคนทำส่วนของตน เธอจึงสร้างสะพานน้ำแข็งข้ามรอยแยกได้โดยบ่เผาใครที่อยู่อีกฟาก พลังของเธอมีทางออก ย้อนเธอยอมให้คนอื่นเข้ามา

ห่อเวกปลดเธอฐานทำลายทรัพย์สิน แม่บ่กล่าวหาว่าเธอทำถูกทุกอย่าง แต่ขอให้กลับมาช่วยแยกเมล็ดที่ยังงอกได้ พวกเธอนั่งทำงานช้า ๆ โดยเอรินเป็นมือและแม่เป็นสายตา เธอเขียนคู่มือใหม่จากเมล็ดบ่ถึงครึ่งถุง ก่อนออกจากเขา แม่คืบแก้วน้ำแข็งใบร้าวให้ คราวหน้าอย่ารอให้มันเจียบก่อนยอมรับว่าแตก

ปลายปีที่สิบแปด เอรินติดตามรถยาวมาถึงสะพานอรุณ ระหว่างน้ำหลาก เธออยากแข่งแข่งแม่น้ำทั้งสาย แต่รู้ว่าความร้อนจะย้อนกลับเข้าสู่คน จึงสร้างเพียงชั้นเหยียบสั้น ๆ ส่งความร้อนสู่แผ่นโลหะบนราง และตะโกนเตือนทุกคนก่อนแผ่นนั้นแดง อศราใช้ทวนค้ำขึ้นสุดท้าย ส่วนมาลินรักษาบาดแผลบนแขนที่เธอเพิ่งยอมรับว่าเจ็บ

เมื่อแนวร่วมอรุณก่อตั้ง เอรินขอรับผิดชอบเส้นทางเสบียงและแผนระบายพลัง เธอวางกติกาว่าใครจะมีสิทธิ์สั่งหยุดหากพบอันตราย แม้คนนั้นจะเป็นเด็กยกของ เธอหลอมเศษแกนจากคลังเป็นคทาซื้อแกนพลีละลาย ด้านข้างเจาะช่องไว้ให้เห็นรอยร้าว บ่เคลื่อนทับให้ดูสมบูรณ์อีก

คืนแรกก่อนออกเดินทาง เธอทำก้อนน้ำแข็งสำหรับเคบยาแล้วนั่งเฝ้าจนแน่ใจว่าความร้อนระบายหมด อรัญยกชาอุ่นมาให้ เอรินรับแก้วด้วยสองมือที่ยังสั่นและบ่ได้ซ่อนมัน เธอเคยอยากเป็นผู้ควบคุมความหนาวที่บ่เคยพลาด บัดนี้เธออยากเป็นคนที่ยอมบอกว่ากำลังพลาดเร็วพอให้ทุกคนได้ช่วยกัน และเมื่อยามเข้ามาถึง น้ำแข็งที่ละลายกะบ่แป้นหลักฐานของความพ่ายแพ้ต่อไป

ARUN RPG · 05 / 60

วาริน ลมไพร

วาริน ลมไพร □ AR-005

บทบาท: นักรบญวายุ

ดินแดน: แนวป่าระหว่างหมู่บ้านอรุณกับหุบเขาจันทรา

อาวุธ: คันธนูทางกลับ

พลัง: ใช้เสียงสะท้อนในลมค้นหาเส้นทางและปรับวิถีลูกศร

ข้อจำกัด: ต้องฟังจนจบและกลืนลมหายใจ บ่อยครั้งเป่าสิ่งที่เสียงไปไปถึง

ปีที่เข้าร่วม: 18

ลูกศรที่บ่ไต้ยง

วารินแยกเสียงฝีเท้าของแม่ได้จากคนทั้งตลาด แม่เป็นคนนำทางที่เดินลงน้ำหนักข้างซ้ายหลายกว่าเล็กน้อย ทุกครั้งที่ขบวนกลับจากป่า เด็กหญิงจะวิ่งไปถึงประตูก่อนใคร แต่วันที่แม่สอนให้ถือธนู บทเรียนแรกกลับบ่แม่นการยิง □ ถ้ายังฟังบ่จบ อย่าเพิ่งตัดสินใจว่าอิยังเดินมา □ แม่เฝ้า แล้วให้เธอวางลูกศรอยู่ข้างตัวตลอดเข้า

เมื่อโตขึ้น วารินทำงานหาเส้นทางเสียงด้าน เกบค่าจ้างพอซื้อข้าวและซ่อมหลังคา เธอถามว่าใครชนอิยัง ย้อนคนจ้างมักจ่ายเพิ่มให้ความเจ็บ ความชำนาญทำให้เธอเชื่อว่าตนรู้จักป่าหลายกว่าทุกคน กระทั่งรับงานคุ้มกันเจ้าหน้าที่ตรวจเขตที่บอกว่ามีสัตว์ร้ายขโมยเสบียงของหมู่บ้านอยู่ในแนวไม้ต้องห้าม

เธอตามรอยจนพบฟุ่ไม้ไผ่ ได้ยินเสียงหอบหนักและเห็นประกายโลหะ เจ้าหน้าที่ตะโกนให้ยิง วารินปล่อยศรก่อนเสียงเบ็ดจะมาถึง ปลายศรปักขาคนนำทางชรา

ซึ่งกำลังลากเด็กที่หายใจบ่อออกจากหลุมดักสัตว์ โลหะที่เธอเห็นเป็นเพียงถ้วยน้ำผูกเอว ส่วนเสบียงที่กล่าวหาว่าถูกขโมยคืออาหารที่ชุมชนฝากกันไว้ในป่า

เจ้าหน้าที่จะเขียนว่าเป็นอุบัติเหตุระหว่างปฏิบัติงาน แลกกับการให้เธอรับตำแหน่งพรานประจำด่าน วารินเกือบรับ ย้อนกลัวเสียชื่อเสียงที่เลี้ยงบ้านมา แต่เมื่อไปหาชายชรา เขาไม่ได้ด่าว่าเธอ เขากลับเพียงว่าคราวหน้าเด็กของเขาจะส่งเสียงดังได้ เธอจึงรู้ว่าตนไม่ได้ทำให้ใครบาดเจ็บเพียงคนเดียว เธอทำให้คนทั้งชุมชนต้องคิดวิธีพิสูจน์ว่าตนเป็นมนุษย์ก่อนออกจากบ้าน

วารินให้การตามจริง จ่ายค่ารักษา และอยู่ช่วยปลูกพืชจนชายชราเดินได้โดยใช้ไม้เท้า เขาไม่ให้ภัยในทันทีและปลื้มความไว้วางใจเป็นรางวัลแก่การสำนึกผิด เธอรับสภาพนั้น ฝึกฟังลมโดยบ่และคันธนูนานหลายเดือน เสียงที่เคยเป็นเพียงทิศทางเป้าหมายค่อย ๆ กลายเป็นรายละเอียดของชีวิต ใบไม้เปิกที่คนหลบเหยียบ เสียงสายกระเป๋าก็กัดเด็กหัวกุดเล่น

วันหนึ่งไฟจากค่ายตัดไม้ลามเข้าป่า เธอออกตามหาคนที่ติดอยู่ด้านใน ควันทำให้เบื่งบ่เห็นและลมตีกลับจากหน้าผา วารินเกือบเดินพาทุกคนเข้าทางตัน จึงหยุด กลับมหายใจ และฟังจนได้ยินน้ำหยดอยู่หลังแนวหิน รอยประสานของเธอเปิดขึ้นพร้อมความเจ็บนั้น เธอยังศรัทธาเชื่อผ่านช่องที่ลมเล็ดลอด ไม่ได้ยั้งสิ่งมีชีวิตแม้แต่ตัวเดียว แต่ลูกศรนั้นพาคนสืบเจ็ดคนออกจากไฟ

คำร้องที่เธอส่งถึงสมาพันธ์หายไปพร้อมชื่อของชุมชนจากทะเบียนพื้นที่ คนที่รอดจึงต้องอพยพ วารินนำพวกเขามาถึงสะพานอรุณในปีที่สิบแปดและพบประตูปิด เธอรู้ตำแหน่งนายด่าน เห็นช่องเล็กที่ลูกศรลอดไปถึงคอเขาได้ ถ้าฆ่าเขา อาจเปิดทางได้เร็ว แต่ข้างหลังเขามีคนถืออาวุธอีกหลายคน และข้างหลังเธอมีเด็กจำภาพทุกอย่างอยู่

เธอลดธนูแล้วป็นหอส่งสัญญาณ ยิ่งเชือกเชื่อมเกรียนเข้าฝั่งแข็งแรงแทน ท่ามกลางเสียงน้ำ เธอใช้เสียงกระดิ่งของมาลินเป็นจุดอ้างอิง บอกศศินว่าตรงไหนยังมีคน ขณะที่เขาพาผู้ติดค้างข้ามเขา ลมสงบลงชั่วครู่จนพลั้งใช้บ่ได้ วารินจึงตะโกนเรียกชื่อที่ละคนด้วยเสียงธรรมดา ช่วยต่อไปได้แม้บ่มีปาฏิหาริย์

หลังคืนนั้น ชายชราที่เธอเคยยิงเอาไม้ค้ำอันเก่ามาให้ทำคันธนู เขาเฝ้าว่าบ่ได้ลืม แต่เห็นว่าเธอจะใช้มันจึงได้ วารินตั้งชื่ออาวุธว่าทางกลับ

และเข้าร่วมแนวร่วมอรุณโดยเสนอภารกิจแรกเป็นการนำชาวป่ากลับไปยื่นสิทธิในบ้านของตน เธอรับหน้าที่สำรวจ บ่ใช้การหายตัวในป่าเป็นข้ออ้างหนีความรับผิดชอบอีก

ก่อนขบวนเคลื่อน เด็กจากชุมชนถามว่านักธนูที่เก่งที่สุดยังได้ไกลแค่ไหน วารินย่อตัวลงให้ตาอยู่ระดับเดียวกัน □ไกลพอจะช่วยคนที่เบื่งบ่เห็นเฮา□ เธอตอบ แล้วเกะบ่ลูกศรที่ครั้งหนึ่งเคยเกือบใช้ข่านายด่านไว้ต่างหาก รอยบากบนก้านเตือนเธอว่าความแม่นยำบ่แม่นยำเพียงการทำให้ศรัทธาเป่า บางครั้งมันคือการรู้ให้แน่ว่าเป่านั้นควรเป็นอิหยัง

ARUN RPG · 06 / 60

นัรัช เจราตรี

นัรัช เจราตรี □ AR-006

บทบาท: มือสังหารเงา

ถิ่นแดน: อาณาจักรดาราม่วง

อาวุธ: มีดคู่ไร้ตรา

พลัง: เคลื่อนระหว่างเงาที่เชื่อมต่อและกลบเสียงของตน

ข้อจำกัด: ความสว่างต่อเนื่องตัดเส้นทาง เงาที่บิดด้วยไฟบ่มั่นคง

ปีที่เข้าร่วม: 18

ชื่อที่บ่ยอมขีดทึง

ก่อนมีชื่อ นัรัชมีเพียงหมายเลขบนผืนผ้า เด็กในเรือนฝึกเงาถูกลบชื่อเมื่อทำผิด แต่ถูกสั่งให้ทุกคนทำเหมือนบ่เห็น เขาจึงเขียนชื่อตั้งแต่เล็กว่าการมีตัวตนขึ้นอยู่กับประโยชน์ที่มอบให้ผู้ควบคุม หากเดินเจียบพอ เชื่อฟังพอ และบ่ถามถึงเด็กที่หายไปจากเตียงข้างกัน เขาจะได้รับข้าวอุ่นและเสียงเรียกในเช้าวันต่อมา

เมื่อโตพอถือมีด เขารับงานกำจัดคนที่สมาพันธ์เรียกว่ารอยร้าวของเมือง ผู้ฝึกสอนว่าชื่อในซองคือภัย บ่แม่นชีวิต นัรัชทำงานเร็วและบ่เปิดช่องอ่านส่วนอื่น เขาเชื่อว่าการปู้รายละเอียดยกทำให้มือสะอาดกว่า จนได้รับคำสั่งให้ลบหญิงเย็บผ้าคนหนึ่ง ผู้ถูกกล่าวหาว่าปลอมตราเดินทางให้ผู้ลี้ภัย

หญิงคนนั้นนั่งรออยู่ในบ้านเล็ก เปิดคอมทุกดวงจนบ่มีเงาให้เขาข้าม นัรัชคิดว่าเป็นกับดัก แต่เธอเพียงเบ็งเห็นบ่ชัดจึงต้องใช้แสงมาก บนโต๊ะมีเสื้อเด็กที่ยังเย็บค้าง เธอถามว่าเขาจะรอให้เย็บแขนข้างสุดท้ายได้ไหม น้ำเสียงนั้นบ่มีคำสาปแช่ง

บ่มีการวิงวอนให้เขากลายเป็นคนดีอย่างอัศจรรย์ มีเพียงงานหนึ่งซึ่งเธอบ่อยากทิ้งให้คนอื่นหนาว

เขาลดมิดเป็นครั้งแรกแล้วถามชื่อเธอ "นวล" เธอตอบ "ส่วนเจ้าล่ะ" นิรัชบ่มีคำตอบที่บ่แม่นหมายเลข เขาพาเธอหนีทางหลังคาและกึ่งตราของตนไว้ในห้อง แต่การช่วยนวลบ่ได้ทำให้บัญชีเก่าหายไป เขายังจำคนที่เคยฆ่าบ่ได้เปิด และพบว่าความว่างในความทรงจำนั้นน่ากลัวกว่าภาพศพที่หลอกลอน

เรือนฝึกล่งคนมาตาม หนึ่งในนั้นเป็นเด็กที่เขาเคยแบ่งข้าวให้ นิรัชเกือบฆ่าเด็กตามสัญญาณก่อนเห็นพื้นผ้าหมายเลข เขารับบาดแผลที่สีข้างเพื่อปลดอาวุธอีกฝ่าย และทำลายทางเดินเขาด้วยการเทน้ำมันจุดไฟระหว่างกัน แสงช่วยทั้งสองชีวิต แต่ทำให้เขาติดอยู่ในถนนที่ศัตรูเห็นชัด พลังบ่ช่วยคนที่วางตนผิดตำแหน่ง เขาต้องเคาะประตูขอความช่วยเหลือเป็นครั้งแรก

นวลเปิดประตูให้ เธอบ่ชักประวัติขณะเขาเลือดไหล แต่หลังแผลปิดกะวางกระดาษาให้เขาจดชื่อเก่าที่จำได้ นิรัชเขียนอย่างช้า ๆ ยอมให้บางบรรทัดเหลือเพียงสถานที่กับรายละเอียดเสื้อผ้าเพื่อใช้สืบต่อ เขาเลือกชื่อของตนเองในคืนเดียวกัน บ่ได้เลือกเพื่อซ่อนอดีต แต่เพื่อให้ผู้ที่ต้องการทวงคำตอบมีชื่อหนึ่งไว้เรียก

ปีที่สิบแปด เขาพานวลกับคนในเครือข่ายเย็บผ้ามาถึงสะพานอรุณ และพบผู้ฝึกคนเก่าควบคุมกุญแจอยู่ในห้องด้าน ชายคนนั้นเสนอคืนสถานะให้ ถ้าเขากิ่งคนไร้ทะเบียนไว้ฝั่งน้ำ นิรัชเห็นอริยยืนคำประตู เห็นคนอื่นทำสิ่งที่ดูบ่คุ้มค่าจ้าง เขาจึงหลบเข้าห้องควบคุม ปลดโซ่จากด้านใน และทิ้งหลักฐานคำสั่งไว้บนโต๊ะที่ทุกคนหาเจอ

เมื่อภัยผ่าน เขาบ่ได้หนีออกไปก่อนเข้า นิรัชวางมิดลงตรงหน้าอัศราและบอกว่ามีเรื่องที่ต้องรับผิดชอบ แนวร่วมยังบ่เกิดด้วยซ้ำ แต่ผู้รอดชีวิตตกลงให้เขาช่วยค้นแฟ้มเรือนฝึกภายใต้การตรวจสอบ ห้ามรับงานลอบฆ่า และต้องให้การต่อผู้เสียหายที่ยืนดีพบเขา บ่มีใครประกาศล้างบาปให้ การอยู่ร่วมกันเริ่มจากขอบเขตซึ่งทุกคนเบ่งเห็น

มิดคู่ไร้ตราถูกตีขึ้นจากอาวุธเดิมโดยลบเครื่องหมายเจ้าของออก นิรัชขอรับหน้าที่แทรกซึมเพื่อพาคนออก บ่แม่นทำให้คนหาย เขาเชื่อว่าบางครอบครัวจะมีวันอยากเห็นหน้า และจะบ่ใช้ความดีครั้งใหม่กดดันให้พวกเขาให้อภัย ในสมุดคนรอด เขาเปิดหน้าหนึ่งสำหรับชื่อที่ยังตามค้นบ่ได้และบ่ยอมให้ใครเรียกช่องว่างนั้นว่าตัวเลขสรุป

รุ่งเช้าก่อนออกเดินทาง นวลนำเสื้อคลุมที่ซ่อมแล้วมาวางให้ ปักชื่อเล็ก ๆ ไว้ด้านใน นิรัชลูบด้วยนิ้วที่เคยเชื่อว่ามิไ้จับมิดก่อนนั้น จากนั้นจึงเดินออกไปให้เพื่อนเห็นกลางแสง เขายังเป็นคนที่เคลื่อนไหวในเงา แต่จะบ่ใช้ความมิดเป็นที่ซ่อนคำตอบอีก และหากวันหนึ่งชื่อของเขาถูกเรียกขึ้นมาในฐานะผู้ทำผิด เขาตั้งใจจะอยู่ฟังจนจบ

ARUN RPG · 07 / 60

มาลิน บุปพารักษ์

มาลิน บุปพารักษ์ □ AR-007

บทบาท: ผู้รักษาบุปผา

ถิ่นแดน: หมู่บ้านอรุณ

อาวุธ: กระดิ่งเมล็ดแก้ว

พลัง: เร่งการประสานเนื้อเยื่อโดยนำพลังจากรากพืชและผู้บริจาที่ยินยอม

ข้อจำกัด: ชุบชีวิตได้ และบ่ออาจเอาความเจ็บป่วยไปโยนให้คนอื่นโดยไร้ความยินยอม

ปีที่เข้าร่วม: 18

ดอกไม้ที่ปรับปากว่าจะช่วยทุกคน

คนในหมู่บ้านอรุณจำเสียงกระดิ่งของมาลินได้ก่อนจำหน้า ตอนเด็กเธอเดินตามยายซึ่งเป็นหมอยาสมุนไพร หัวตะถั่วหนักเกินตัวแล้วเขย่ากระดิ่งหน้าบ้านคนป่วย ยายบ่เคยสัญญาว่าทุกคนจะหาย เธอชอบความระมัดระวังนั้น ย้อนคิดว่าคนรักษาควรให้ความหวังมากพอจะเอาชนะโรคได้

ความสามารถของมาลินปรากฏเมื่อเธอประคองลูกนกตกจากรัง รากไม้ไผ่ฝ่ามือส่องแสงและปีกเล็กกลับขยับได้ เด็กทั้งหมู่บ้านพากันเอาสัตว์บาดเจ็บมาให้เธอ มาลินมีความสุขกับการถูกเรียกหา จนสังเกตว่าหลักรอบบ้านเหลืองตายเป็นวง ยายให้เธอเดินดูดินก่อนรับผู้ป่วยรายใหม่ พลังที่ช่วยชีวิตหนึ่งกำลังถึงสิ่งที่เสี่ยงอีกหลายชีวิตไป

เมื่อไข้ลามหลังฤดูน้ำหลาก คนต่อแถวหน้าบ้านตั้งแต่ฟ้ายังมีด มาลินตอบว่าช่วยได้ทุกคน เธอรักษาต่อเนื่องจนล้ม แปลงยาถึงแปลงแห้งตาย และยาสำหรับอาการที่พลังแก้บ่ได้กะหมดตามไปด้วย

ชายคนหนึ่งเสียชีวิตระหว่างรอ ทั้งที่น่าจะส่งขึ้นเครื่องบินไปหาแพทย์บนเขาตั้งแต่เข้า
คำรับปากของเธอได้ช่วยให้เขาอยู่ มันทำให้ครอบครัวรอดจนสาย

พ่อของชายคนนั้นบ่ยอมให้เธอเข้าร่วมพิธีศพ มาลินกลับมานั่งหน้าประตูบ้านทั้งคืน เธอเกือบเลิกจับกระดิ่ง
ยายบ่บอกให้ลืมความผิด แต่พาเธอไปดูถุงเมล็ดที่ต้องปลูกใหม่ □ความหวังบ่ควรต้องโกหกถึงจะอยู่ได้□
ยายกล่าว มาลินเริ่มเขียนชีวประวัติการบอกข้อจำกัดตรงเวลาเป็นส่วนหนึ่งของการรักษา
แม้คำตอบนั้นทำให้คนโกรธเธอ

เธอเดินทางฝึกกับสถานพยาบาลหลายแห่ง เรียนการกดแผล การแยกอาการ การส่งต่อ
และการถามความยินยอมจากผู้บริจาคพลัง คนที่ช่วยบ่ต้องเป็นคนแข็งแรงที่สุด
บางครั้งเพียงยอมให้แสงไหลผ่านรากต้นไม้ที่ตนปลูกกะพอ มาลินตั้งกติกาวางบ่ดึงพลังจากคนหลับ
คนถูกบังคับ หรือผู้ที่บ่เข้าใจผล และบ่มีหัวหน้าคนใดสั่งข้ามกติกานี้ได้

ในคืนสะพานอรุณ เธอเผชิญสิ่งที่เคยกลัวอีกครั้ง ผู้บาดเจ็บมีหลายกว่ามือ ยานำมาน้อยกว่าคนรอ
เธอช่วยหญิงชราที่หลานเอานาฬิกาข้อมือมาแลกทางผ่านก่อน ยื้อนยังแก้ภาวะเร่งด่วนได้
แล้วขอให้คนที่เดินไหวช่วยตีผ้าและนับลมหายใจ แทนประกาศว่าตนจะรักษาทุกคน
เธอเรียกสิ่งที่ต้องทำทีละอย่าง จนความตื่นกลัวกลายเป็นงานที่หลายมือช่วยกันรับได้

หลินอวีพาแม่มาถึงพร้อมอาการหอบ มาลินบอกว่าพลังปิดบาดแผลได้ แต่ลบฝุ่นสะสมในปอดกันทีบได้
เธอช่วยให้อาการคงที่ จัดที่พักรักษา และเขียนใบส่งต่อ
ในแวตตาของหลินอวีมีทั้งความผิดหวังกับความโล่งใจที่ได้ฟังความจริง ระหว่างนั้นคนเจ็บอีกรายจากไป
มาลินจับมือเขาจนปลายนิ้วเย็นและยังกลับมาดูคนที่เหลือต่อได้ โดยบ่เรียกความสูญเสียที่ว่าเรื่องเล็ก

หลังน้ำลด เธอเสนอให้กลุ่มผู้รอดชีวิตสร้างหน่วยรักษาที่เดินทางไปกับผู้ถูกปฏิบัติรุนแรงจากด้าน
อัคราถามว่าต้องการนักสู้คุ้มกันกี่คน มาลินตอบว่าต้องการคนปลูกต้นไม้ คนขับเครื่องบิน
และคนยอมเสี่ยงกับแม่ทัพเมื่อการรบขัดกับการช่วยชีวิตด้วย
การเข้าร่วมแนวร่วมอรุณของเธอจึงเริ่มด้วยข้อกำหนดที่บ่มีใครถือว่าเป็นของประดับ

เธอทำกระดิ่งเมล็ดแก้วจากกระดิ่งของยาย ใส่เมล็ดพันธุ์หลายชนิดในช่องเล็กเพื่อปลูกคืนทุกครั้งที่ใช้พลัง
ยายยังอยู่ดูแลหมู่บ้าน ส่วนมาลินส่งจดหมายบันทึกถึงผู้ที่ช่วยได้และช่วยบ่ได้กลับมา
พ่อของชายที่เคยตายหน้าบ้านส่งถุงดินมาให้ครั้งหนึ่ง บ่มีจดหมาย บ่มีคำให้อภัย
เธอใช้ดินนั้นปลูกต้นยาข้างคลินิกเคลื่อนที่และดูแลอย่างเจียม ๆ

ก่อนการเดินทางครั้งแรก เด็กถามว่าเป็นยังผู้รักษาต้องพกอาวุธ มาลินเขย่ากระดิ่งเบา ๆ
แล้วให้เขาช่วยฟังเสียงเมล็ดข้างใน □เพื่อไปถึงคนที่ยังรออยู่□ เธอบอก เธอบ่รู้ว่าจะพาทุกคนกลับมาได้หรือบ่
แต่รู้ว่าจะบ่ปล่อยให้ใครต้องเลือกระหว่างคำโกหกที่ฟังอบอุ่นกับความจริงที่บ่มีใครอยู่ข้าง ๆ อีกแล้ว

ARUN RPG · 08 / 60

ธรรณย์ วชิรบาท

ธรรณย์ วชิรบาท □ AR-008

บทบาท: นักสู้สายฟ้า

ดินแดน: ซากนครสายฟ้า

อาวุธ: ปืนพกแขนสายดิน

พลัง: ภัยประจักษ์จากการเคลื่อนไหวแล้วระบายผ่านหมัดและฟ้าผ่า

ข้อจำกัด: ต้องมีทางลงดิน หัวใจเต้นผิดปกติหวั่นเมื่อกระทบประจักษ์เกินไป

ปีที่เข้าร่วม: 18

ชายผู้เขียนอุวี่รีแพ่

ธรรณย์ชอบเสียงคนเรียกชื่อบนเวทีหลายกว่าเสียงฝนที่ตกเหนือบ้าน เขาเป็นเด็กขบถในซากนครสายฟ้า มีรอยดำล้างบ่ออก แต่เมื่อขึ้นชกแล้วชนะ คนดูจะลืมนว่าเขามาจากย่านไหน ครูมวยสอนให้ยืนมั่น หายใจลึก และรู้ว่ายามใดควรหยุด เขาจำสองข้อแรกได้ดี ส่วนข้อสุดท้ายคิดว่าเป็นคำปลอบคนแพ้

เขาชนะจนได้ปลดออกแสนสมประจักษ์จากผู้สนับสนุนตราขาว ทุกหมัดมีแสง ทุกชัยชนะมีเงินก้อนพาแม่ออกจากห้องเช่าเร็ว ธรรณย์เห็นผลที่จับต้องได้ จึงถามว่าเหตุใดเวทีจึงเพิ่มกำลังปล่อยประจักษ์ชนิดกำหนด คู่ชกคนหนึ่งยกมือขอหยุด แต่เสียงโห่จากผู้ชมดังกลบ เขาได้ยืนแล้วเสร็จทำเป็นบ่ได้ยืน หมัดถัดไปทำให้คู่ชกล้มและบ่อาจกลับมาขึ้นเวทีอีก

ผู้จัดเขียนว่าอีกฝ่ายมีโรคเดิม ธรรณย์รับเหรียญรางวัลเมื่อบ้านและวางคว่ำไว้ แม่ถามเพียงว่าเป็นที่ยังมียังสู้ถึงที่ชนะ เขาไปเยี่ยมชายคนนั้นหลายครั้งแต่บ่กล้าเข้า

จนลูกสาวของผู้บาดเจ็บพบเขาหน้าห้อง เธอบ่นขอลายเซ็น เธอขอให้ช่วยถืออ่างน้ำย้อมฟองจับหมักปิ้งได้แล้ว น้ำหนักเบาในมือนั้นกดแขนเขาลายกว่าคู่ต่อสู้คนใด

ธรรณย์คืนเงินผู้สนับสนุนและยอมให้เปิดบันทึกการแข่งขัน เขาถูกห้ามขึ้นเวทีซึ่งเคยเป็นชีวิตเปิด จึงกลับไปหาครูมวยที่ขอให้เขาเริ่มจากการยืนเฉย ๆ เขากลับได้ในตอนแรก ร่างกายอยากพิสูจน์ว่าตนยังมีค่า แต่ยิ่งเคลื่อนไหวเร็ว ประจักษ์จากปลอกแขนยิ่งสะสมจนหัวใจเต้นผิดปกติจนหวั่น เขาต้องเขียนข้อความพ่ายแพ้ต่อขีดจำกัดของตนก่อนจะควบคุมพลังได้

งานซ่อมสายดินตามชุมชนทำให้เขาพบว่าความแข็งแรงมีประโยชน์โดยมีคนปรบมือ ธรรณย์ชุดหลุม ช่วยลากแท่งโลหะ และนั่งฟังช่างอายุน้อยกว่าสั่งงาน เมื่อฟ้าผ่าหวนจ่ายพลัง เขาใช้ร่างตนประคองสายที่ขาด แต่บ่เคาะเบร้งเปิดไว้ในหมัด รอยประสานเกิดขึ้นขณะเขาปล่อยประจุลงดินตามจังหวะเท้าที่ฝึกซ้ำ เขารอดย่อนยอมระบาย มิใช่ย่อนทนได้บ่สิ้นสุด

ปีที่สิบแปด เขารับจ้างขนแท่งสายดินไปหมู่บ้านอรุณและติดอยู่หน้าสะพาน ความโกลาหลทำให้คนที่เคยรู้จักซื้อเขาขอให้หักฝักทหารเปิดทาง ธรรณย์เห็นเด็กเบียดอยู่ด้านหลังแนวโล่ ถ้าเขาปล่อยแรงเต็มที่ ประตูอาจเปิดแต่ผู้คนจะถูกอัดไปด้วย เขาจึงรับหมัดของนายทหารโดยบ่ตอบโต้ ยื้อเวลาให้นิรัชปลดโซ่จากข้างใน

เมื่อน้ำพาเศษแกนพลังจากด้านล่างมา กระแสไฟกระจายไปยังราวสะพาน ธรรณย์สั่งทุกคนถอย แล้วตอกแท่งโลหะที่ขมมาลงบนดิน เขาก้าวที่ละจังหวะ ระบายประจุผ่านเท้าจนปลอกแขนแตกเป็นรอย คนดูบ่รู้ว่าเขากำลังต่อสู้กับอิหยัง มีเพียงเฮอร์นที่เห็นอุณหภูมิร่างกายพุ่งและช่วยเปิดทางระบายให้ หลังเหตุการณ์ เขานอนหอบอยู่บนโคลน บ่มีใครนับว่าเขาชนะ แต่บ่มีคนถูกไฟดูดเพิ่ม

เมื่ออริยุชวณเข้าร่วม ธรรณย์บอกเรื่องคู่ชกก่อนเรื่องฝีมือ เขาขอส่งส่วนหนึ่งของค่าจ้างให้ครอบครัวนั้นต่อเนื่อง และขอให้เพื่อนช่วยสังเกตหากเขาเริ่มไล่ตามเสียงเซียร์จนลืมนคนตรงหน้า มาลีนตรวจหัวใจและกำหนดช่วงพักที่เขาต้องเชื่อฟัง บ่ว่าศึกจะใกล้จบเพียงใด เขารับเงื่อนไขนั้นเหมือนรับบทเรียนที่ครูให้ไว้นานแล้ว

ปลอกแขนสายดินรุ่นใหม่ม่มีเครื่องหมายผู้สนับสนุน มีแต่ร่องให้เสียบสายระบายและรอยขีดบอกระดับที่ต้องหยุด ธรรณย์สอนสมาชิกใหม่ให้ลืมนอย่างปลอดภัยก่อนออกหมัด เด็กบางคนหัวเหาะว่าการฝึกลืมนบ่่าตื่นเต้น เขากะหัวเหาะด้วย แล้วบอกว่าคนที่ลูกกลับไปกินข้าวได้ยังมีโอกาสเรียนทุกอย่างมื่ออื่น

เช้าวันออกเดินทาง คู่ชกเก่าส่งข้อความสั้นมาว่ารับเงินแล้ว และย้งบ่อยากพบ ธรรณย์พิจดหมายเกะบอย่างระมัดระวัง เขาบ่โกรธ บ่อ้างว่าตนเปลี่ยนไปมากเพียงใด ก่อนก้าวไปกับแนวร่วม เขาวางเหรียญแซมปิลงบนโต๊ะของครู แล้วเลือกถือชุดเครื่องมือซ่อมสายดินไปแทน ครั้งนี้เขาอยากเป็นคนที่ยืนข้างได้อย่างปลอดภัย แม้ในวันที่หมัดของเขาบ่ชนะใครเลย

ARUN RPG · 09 / 60

เนตรดาว ม่านวิญญาน

เนตรดาว ม่านวิญญาน □ AR-009

บทบาท: ผู้ฉ้อโกงวิญญาน

ดินแดน: บึงหมอกเรืองแสง

อาวุธ: โคมคืบเสียง

พลัง: รับฟังและฉ้อโกงรอยสะท้อนของผู้จากไปที่สมัครใจตอบ

ข้อจำกัด: รอยสะท้อนบ่ม้วนผู้ตายทั้งคน ใช้ให้เข้าความลับที่บ่ม้วนยอมไม่ได้

ปีที่เข้าร่วม: 18

เสียงที่ขออนุญาตก่อนเรียก

เนตรดาวได้ยินเสียงในหมอกตั้งแต่เด็ก บางเสียงเรียกคนรัก บางเสียงท่องทางเมื่อบ้านชำ ๆ ผู้ใหญ่ในบึงหมอกเรืองแสงต่างอธิบายสิ่งที่เธอได้ยินตามความเชื่อของตน แต่ยายผู้ทำโคมสอนเธอเพียงว่าการได้ยินใครบ่ได้แปลว่ามีสิทธิ์เรียกเขามา เนตรดาวจึงเติบโตพร้อมการเคาะขอบโคมสามครั้งและรอคำตอบเสมอ

ความสามารถพิเศษทำให้ผู้คนเดินทางมาถึงบ้านมากขึ้น บางคนถือเสื้อผ้า บางคนถือคำขอโทษที่เฝ้าบ่กัน เธออยากช่วยทุกคน จึงเริ่มแปลเสียงขาดหายให้เป็นประโยชน์ เติมคำที่ตนคิดว่าครอบครัวต้องการฟัง หญิงคนหนึ่งกลับไปขายบ้านย่อนเชื่อว่าสามีที่ตายแล้วสั่งให้ไปตามหาลูกในเมืองเหนือ แต่เสียงที่เนตรดาวได้ยินจริงกล่าวเพียงชื่อเมือง บ่ได้ให้คำสั่งใด

เมื่อหญิงนั้นกลับมาพร้อมหนี้และมือเปล่า เนตรดาวยอมรับว่าแต่งส่วนที่เหลือขึ้นเอง ความเจ็บหลังคำสาปภาพยาวกว่าเสียงใดในหมอก

เธอขายเครื่องประดับช่วยชดใช้และหยุดรับผู้มาขอคำตอบอยู่พักใหญ่ ยายบ่นบอกว่าเจตนาดีเพียงพอ แต่ให้เธอซ่อมโคมที่กระຈกแตก เพื่อจ้ว่าความสว่างผ่านสิ่งชำรุดย่อมผิดปกติ

เนตรดาวเริ่มจดเสียงตามที่ได้ยิน แยกคำชัดออกจากสิ่งที่คาดเดา และบอกทุกคนว่ารอยสะท่อนบ่แม่นผู้ตายทั้งคน บางรอยเคบเพียงอารมณ์ก่อนจากไป บางรอยบ่อยากเข้าอีก เธอยอมให้คนโกรธเมื่อคำตอบคือบ่รู้ และยอมดับโคมเมื่อได้ยินคำปฏิเสธ ความสามารถของเธอค่อย ๆ มั่นคงขึ้นพร้อมกับสิ่งที่เธอหยุดอ้างว่าทำได้

สมาพันธ์ตราขาต้องการใช้เธอค้นรหัสจากทหารที่เสียชีวิต พวกเขาส่งโคมโลหะซึ่งบังคับรอยสะท่อนให้วนซ้ำจนแตก เนตรดาวแอบเข้าไปในห้องทดลองและได้ยินเสียงคนร้องขอให้หยุด แม้การทำลายโคมจะทำให้ข้อมูลหาย เธอจะเปิดช่องระบายที่ละดวง รอยสะท่อนหนึ่งสมัครใจนำทางออกให้ ก่อนจากไปอย่างสงบ เธอจำชื่อเขาไว้ มิใช่ย่อนเขาช่วยเธอ แต่ย่อนเขาเคยมีชื่อ

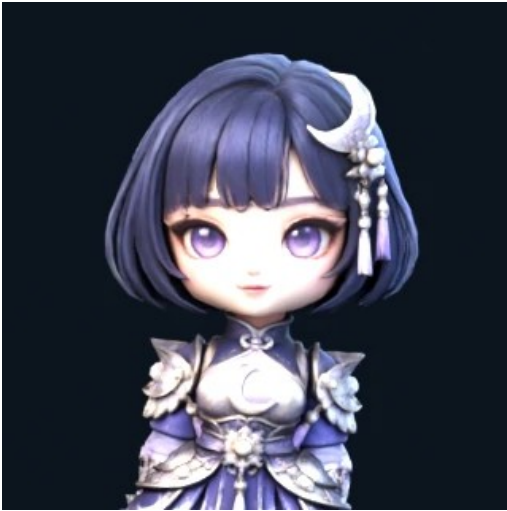
เธอเดินทางมายังหมู่บ้านอรุณพร้อมรายชื่อผู้ถูกใช้ในการทดลอง ค้นสะพานพัง เสียงในหมอกดังจนแทบแยกบ่ออก แต่เนตรดาวบ่เรียกทุกดวงมาเป็นกองทัพ เธอถามเฉพาะรอยสะท่อนของคนเฝ้าเรือซึ่งตอบรับ ให้ชี้ตำแหน่งเสาเก่าที่ซ่อนใต้น้ำ คนเป็นจึงใช้ข้อมูลนั้นขึงเชือกและพาผู้ติดค้างออกมาได้

หลังการช่วยเหลือ เด็กหญิงคนหนึ่งขอให้เธอเรียกแม่กลับมา เนตรดาวคุกเข่าลงและบอกอย่างอ่อนโยนว่าทำจ้งชั้นบ่ได้ เด็กพลักโคมของเธอล้ม เธอบ่ต่อว่า เพียงนั่งย่อนเด็กยอมจับมือ นี่เป็นครั้งแรกที่เธอเข้าใจว่าการบ่มีคำตอบบ่จำเป็นต้องทำให้ผู้ฟังถูกทิ้งให้อยู่ลำพัง

ที่ร้านนาฬิกาของอรัญ เธอเสนอสมุดคนรอด ซึ่งแยกผู้กลับมา ผู้สูญหาย และผู้เสียชีวิตที่ยืนยันแล้วออกจากกัน ชื่อบ่ถูกขีดทิ้งย่อนผู้มีอำนาจต้องการปิดยอด ศศินนำชื่อน้องชายมาฝาก เธอรับโดยบ่รับรองว่าจะพบ แต่สัญญาว่าจะบ่แปลงความหวังให้เป็นหลักฐานเท็จ

เนตรดาวเข้าร่วมแนวร่วมอรุณเพื่อเป็นทั้งผู้สื่อสารและผู้บันทึก เธอทำโคมคืนเสียงให้เปิดจากข้างในได้ด้วย รอยสะท่อนที่ตอบรับจ้งจากไปได้ทุกเวลา ก่อนออกเดินทาง ยายฝากกระຈกใสแผ่นหนึ่งมาให้พร้อมคำว่าบ่ต้องส่องให้สว่างกว่าความจริง เธอติดมันไว้ข้างตะเกียง แล้วเดินเข้าสู่หมอกโดยตั้งใจฟังแม้เสียงที่บ่ให้สิ่งใดแก่เธอเลย

ARUN RPG · 10 / 60

อัศรา แดงอรุณ

อัศรา แดงอรุณ □ AR-010

บทบาท: กวนมั่งกร

ดินแดน: อาณาจักรดาราม่วง

อาวุธ: กวนแนวฟ้า

พลัง: รวมแรงเป็นคลื่นตามแนวตรงและตรึงพื้นที่ด้วยจุดคำสามตำแหน่ง

ข้อจำกัด: เปลี่ยนทิศกลางพุ่งไม่ได้ ต้องเลือกทางที่มีพวกเดียวกันขวาง

ปีที่เข้าร่วม: 18

ปลายทวนที่หันออกจากบัลลังก์

อัศราเติบโตในลานฝึกของอาณาจักรดาราม่วง ผมสีแดงทำให้เธอโดดเด่นตั้งแต่ยังตัวเล็ก บิดาเป็นคนซ่อมทวน บ่แม่นายทหาร เขาสอนว่าคมเหล็กไปถึงได้ไกลเท่าที่ด้ามรับแรงไหว แต่เมื่อเธอได้รับเลือกเข้ากองคุ้มกัน บทเรียนที่ได้ยินบ่อยกว่าคืออาหารที่ตักหันกลับไปเบี่ยงเมื่อได้รับคำสั่งแล้ว

เธอก้าวขึ้นเป็นหัวหน้าหน่วยย้อนบ่เคยปล่อยแนวแตก การโจมตีของเธอแม่นยำ รุนแรง และตรงที่สุดในกอง จนราชสำนักใช้เธอเป็นภาพแทนความมั่นคง อัศรายินดีรับเกียรติ

ย้อนเชื่อว่าอำนาจที่ได้รับจะช่วยปกป้องบ้านเกิดได้มากขึ้น เธอบ่ทันเห็นว่าใครถูกผลักออกจากภาพอันสง่างามนั้น

ภารกิจปราบเหตุจลาจลทำให้เธอพบแรงงานที่ขอค่าจ้างค้างจ่าย ผู้บังคับบัญชาสั่งพุ่งทวนแยกฝูงชน

อัศราตั้งท่าแล้วเห็นมือเด็กอยู่ระหว่างขาของผู้ใหญ่ เธอเปลี่ยนทิศบ่ทันเมื่อปล่อยแรงไปแล้ว

จึงบิดตัวรับแรงย้อนจนหัวไหล่หลุด คลื่นกระแทกเดือนกำแพงแทนผู้คน เสียงหินฟ้งทำให้ทั้งลานเขยิบ

เธอเพิ่งฝ่าฟันคำสั่งต่อหน้าคนทั้งเมือง

ศาลทหารเรียกรายการกระต๊อว่าความล้มเหลว เธอยอมรับว่าล้มเหลวจริง และเสียใจที่ล้มเหลวเร็วกว่านี้ อัศราถูกถอดยศ แต่เพื่อนร่วมหน่วยคนหนึ่งซ่อนสำเนาคำสั่งไว้ให้

เอกสารแสดงว่าการใช้กำลังถูกกำหนดไว้ก่อนข้อเรียกร้องมาถึงเมือง

เธอจึงรู้ว่าตนถูกฝึกให้เป็นคำตอบที่ผู้มีอำนาจเลือกไว้แล้ว โดยไม่ต้องฟังคำถามของผู้คน

การออกจากกองทัพได้ทำให้เธอเป็นอิสระทันที เธอตัดสินใจออกคำสั่งแม่กับคนที่บໍได้เป็นลูกน้อง

จนชาวบ้านที่ช่วยซ่อมมทวนบอกว่าพวกเขามีชื่อ อัศราเริ่มถามก่อนให้ใครรับความเสี่ยง

เรียนการอธิบายแผนและรับคำปฏิเสธ กระบวนการช้ากว่าการตะโกนคำเดียว

แต่ทำให้เธอเห็นข้อผิดพลาดก่อนคนอื่นต้องจ่ายแทน

ในคืนสะพานอรุณ เธอเดินทางผ่านด่านพร้อมเอกสารฟ้องร้อง เห็นทหารกำลังทำสิ่งเดียวกับที่เธอเคยถูกสั่ง

อัศราวางตราศรเก่าบนพื้น ขอให้ทหารเปิดทางโดยรับปากจะให้การเอง เมื่อนายด่านปฏิเสธ เธอพุ่งเข้าหาเขา

แต่ปีกทวนที่ฐานสะพาน ไขจุดคำสามตำแหน่งสร้างแนวรับให้ผู้ลี้ภัยเดินผ่าน

พลังรอยประสานเกิดจากการคุมแรงที่เธอเคยคิดว่ามีไว้ทำลายก่อนนั้น เอรินสร้างขึ้นน้ำแข็งในจังหวะที่เธอคำ

ศศินข้ามเขาเมื่อเธอหยุดเคลื่อนไหว อรัญรับแรงซึ่งหลุดแนว ทุกคนต้องรู้ว่าทวนจะพุ่งยามใด

บໍมีใครเป็นเพียงคนประกอบฉากให้วีรบุรุษคนเดียว อัศราอุ้สึถึงความแข็งแกร่งแบบที่ศรเก่าบໍเคยมอบให้

เมื่อสืบคนหาหรือว่าจะทำอีกยังต่อ เธอเสนอหน่วยเคลื่อนที่ที่สมาชิกตรวจสอบหัวหน้าได้

และผู้คุ้มกันบໍมีสิทธิ์บังคับผู้ลี้ภัยไปตามทางที่ตนเลือก มาลินเพิ่มสิทธิ์หยุดการรบเพื่อช่วยคนเจ็บ

นิรัชขอช่องทางแจ้งคำสั่งผิด อัศราเขียนทุกข้อด้วยมือซึ่งยังปวดจากหัวไหล่

เธอบໍต้องการสร้างกองทัพเก่าภายใต้ชื่อใหม่

บิดาส่งด้ามทวนใหม่มาให้ แข็งแรงพอรับแรงแต่ยืดหยุ่นเมื่อถูกบิด อัศราตั้งชื่อว่าทวนแนวฟ้า

คืนก่อนออกเดินทาง เธอไปยื่นหน้ากระຈก ถอดเครื่องประดับยศชั้นสุดท้ายออก

แล้วผูกผ้าธรรมดาค่คนงานให้ไว้แทน เธอยังรักบ้านเกิด

แต่ความรักนั้นจะบໍทำให้เธอหันปลายอาวุธเข้าหาคนที่บ้านควรคุ้มครองอีก

เช้าวันก่อตั้งแนวร่วมอรุณ เธอเป็นคนยืนท้ายขบวน ตรวจสอบว่าเกรวียนของผู้บาดเจ็บออกมาครบ

บໍมีแท่นสูงให้กล่าวสุนทรพจน์ มีเพียงล้อจมนโคลนที่ต้องช่วยกันดัน เมื่อเกรวียนขยับ อัศราหัวเหาะทั้งที่แขนเจ็บ

นี่เป็นครั้งแรกที่เธอพาคนไปข้างหน้าโดยบໍต้องมีใครคุกเข่ารับคำสั่งก่อน

ARUN RPG · 11 / 60

วัชรเวศ อัครทวาร

วัชรเวศ อัครทวาร □ AR-011

บทบาท: ผู้พิทักษ์ประตู

ดินแดน: ด่านศิลาระหว่างโลก

อาวุธ: กระบองหลักทวาร

พลัง: ตั้งเขตคุ้มครองที่แบ่งรับแรงกระแทกให้ผู้หลบภัย

ข้อจำกัด: เขตอยู่ได้เมื่อเขายืนอยู่ภายใน และทุกชีวิตข้างในมีน้ำหนักร่วมกัน

ปีที่เข้าร่วม: 19

ยักษ์ผู้เลือกเปิดประตู

วัชรเวศถูกเลี้ยงมาให้ยืนตรงกลางประตู ร่างใหญ่ ผิวเขียว และกระบองหนักทำให้เขาเหมาะกับงานที่บรรพชนนำมาหลายรุ่น ผู้ผ่านทางมักจำเขาเป็นรูปปั้นหลายกว่าคน เขาได้ยืนความลับจากคนที่คิดว่าผู้เฝ้าประตูจำเป็นต้องฟัง และจำกลิ่นอาหารจากครอบครัวที่หยุดพักใต้เขาของตนได้ดีกว่าเสียงสรรเสริญในพิธี

หลังคืนฟ้าขาด ด่านศิลาระหว่างโลกกลายเป็นจุดผ่านสำคัญ สมาพันธ์ตราขามอบบัญชีรายชื่อผู้มีสิทธิ์เดินทางแก่เขา วัชรเวศภูมิใจที่ได้ช่วยรักษาระเบียบ เขทำตามบัญชีอย่างตรงไปตรงมา แม้ต้องปฏิเสธคนที่เคยแบ่งน้ำให้ตน ย้อนเชื่อว่าข้อบกพร่องเล็กน้อยจะทำให้ประตูทั้งบานพัง

วันหนึ่งช่างหินชื่อปานพาภรรยาที่กำลังคลอดมาถึง ใบนุญดาตเปียกฝนจนตราเลื่อน

วัชรเวศให้รอเจ้าหน้าที่รับรอง ปานคุยก่เข้าขอเพียงทางไปหาหมอ เขายังคงยืนตรงตามคำสั่ง เด็กคลอดข้างประตูและรอดชีวิต แต่มารดาเสียเลือดจนบ่อาจเดินได้อีก ปานบ่กลับมาด่าว่า เขาเพียงเลิกเงยหน้าทักยักยักที่เคยคุ้นเคย

ความเจ็บนั้นติดตามวัชรเวศนานกว่าคำสาป
เขากบฏทวงกฎที่ละข้อและพบว่าบ่มีบรรทัดใดบอกให้ปล่อยคนป่วยรอจนเกิดอันตราย
เขาเองต่างหากที่เลือกความแน่นอนของบัญชีแทนความยากของการตัดสินใจ เมื่อขอเพิ่มทางฉุกเฉิน
ผู้บังคับบัญชาตอบว่าหน้าที่ของกระบองคือขวาง บ่แม่นคิด

ปีที่สิบเก้า กลุ่มผู้ลี้ภัยมาถึงพร้อมหน่วยแนวร่วมอรุณที่กำลังตรวจเส้นทาง เศษหินจากรอยแยกเริ่มตก
แต่เจ้าหน้าที่สั่งปิดประตูย่นน็อกมีคนไร้ทะเบียน วัชรเวศเห็นปานอยู่ในกลุ่มนั้น จุ่มเด็กที่เกิดข้างเท้าของตน
เขายกกระบองขึ้น ทุกคนถอยย่นคิดว่าจะถูกไล่ ก่อนปลายกระบองกระแทกเข้ากลอนด้านในจนแตก

เขาตั้งเขตคุ้มครองรอบผู้คน แรงกระแทกจากหินทุกก้อนผ่านเข้าร่างเขาเท่า ๆ กัน บ่ว่าคนใดเขตจะมีตราหรือบ่
วัชรเวศพยายามรับเบ็ดจนเข้ากรุด แล้วได้ยื่นอัตราบอกให้แบ่งพื้นที่ อรัญช่วยค้ำแนวหน้า
ส่วนเอรินสร้างทางเลี่ยง เขายอมลดเขตให้ทุกคนช่วยกันรับ บ่มีประตูใดควรต้องพึ่งคนคนเดียวที่ห้ามล้ม

เมื่อคนสุดท้ายออกมา เจ้าหน้าที่ประกาศปลดเขาและเรียกกระบองคืน วัชรเวศคืนตราประจำด่าน
แต่ขอถือกระบองไว้เป็นหลักฐานว่ามันเคยถูกใช้ปิดทางจึงได้ เขาไปหาปาน บ่ขอให้ลืมเรื่องเก่า
เพียงเสนอช่วยคำรักษาและพาครอบครัวเดินทางจนถึงหมอ ปานรับความช่วยเหลือ แต่ยังไม่เรียกเขาว่าสหาย

ที่ค่ายแนวร่วม วัชรเวศนั่งอยู่ไกลกองไฟย่นน็อกสว่าง เด็กของปานเดินมาถามว่าข้างตัวเขาอุ่นไหม
เขายับพื้นที่ให้โดยบ่แตะตัวเด็กจนได้รับอนุญาต
ชั่วขณะนั้นเขาเข้าใจว่าการคุ้มครองบ่แม่นการทำให้คนจำเป็นต้องอยู่ใต้เงาตน
แต่คือการให้พวกเขาเลือกได้ว่าจะอยู่หรือเดินจากไป

เขาเข้าร่วมในฐานะผู้พิทักษ์จุดอพยพ กำหนดทางออกทุกเขตให้เห็นชัด
และฝึกคนอื่นใช้กระบองหลักทวารแทนตนได้
เขื่อนไขแรกที่เขาขอคือห้ามใช้รูปร่างของเขาข่มขู่ผู้มาขอความช่วยเหลือ เมื่อออกเดินทางอีกครั้ง
วัชรเวศบ่ได้ยืนกลางประตู เขายืนข้างบานที่เปิดอยู่ และนับผู้ผ่านทางด้วยชื่อเท่าที่พวกเขายินดียบอก

ARUN RPG · 12 / 60

หิรัญย์ วายุขาว

หิรัญย์ วายุขาว □ AR-012

บทบาท: นักรบวานรเมฆ

ถิ่นแดน: ชุมชนเมฆแขวน

อาวุธ: ตรีเพชรขาว

พลัง: ก้าวบนกระแสนลมและสร้างจิ้งหะหลอกด้วยการเคลื่อนที่รวดเร็ว

ข้อจำกัด: ลมบ่ออาจรับน้ำหนักได้จำกัด การแบกผู้อื่นทำให้ความเร็วลดลง

ปีที่เข้าร่วม: 19

เสียงหัวเราะเหนือกองเถ้า

หิรัญย์เกิดในชุมชนเมฆแขวน ที่ซึ่งเด็กวานรเรียนทรงตัวก่อนเขียนหนังสือ เขาตัวเบา ขนขาว และหัวเราะง่ายจนผู้เฒ่าบอกว่าเสียงหัวเราะของเขาคงตกลงพื้นไปได้ ตรีสันที่ใช้แสดงกายกรรมเป็นของพี่สาว ผู้หาเลี้ยงบ้านด้วยการเดินเชือก เธอสอนว่ามุกตลกที่ดีต้องทำให้คนดูคลายมือ บ่แม่ทำให้คนบนเชือกเสียสมาธิ

ชื่อเสียงพาเขาออกจากชุมชนไปแสดงตามด่าน หิรัญย์ชอบเสียงปรบมือและชอบหนีการเฝ้าเรื่องยากด้วยมุกตลก เมื่อแม่เริ่มป่วย เขาส่งเงินกลับมากขึ้นแทนกลับไปหา เมื่อพี่สาวขอให้ช่วยตรวจเชือกชุมชนที่เสื่อมสภาพ เขาบอกว่าเธอกังวลเกินไป แล้วรับงานแสดงใหญ่ในเมืองต่อ

พายุฤดูนั้นทำให้สะพานเมฆขาด บ้านหลายหลังร่วงสู่หน้าผาชั้นล่าง บ่มีใครเสียชีวิตย้อนพี่สาวพาคนอพยพกัน แต่เธอบาดเจ็บที่ขาจนเดินเชือกไม่ได้ หิรัญย์กลับมาพร้อมของฝากราคาแพงซึ่งบ่มีที่วาง เขาพยายามทำให้ทุกคนหัวเราะเหมือนเดิม ก่อนพี่สาวถามว่าเขาจะยอมเสียใจโดยบ่รับเปลี่ยนเป็นเรื่องทำได้แล้วบ่

เขาอยู่ซ่อมบ้านและพบว่าตนบ่เก่งงานที่บ่มีคนดู ความว่องไวใช้ชนของได้ แต่ยกคานหนักคนเดียวบ่ได้
 ศิริณย์ทำคานหลุดจนข้างเกือบตกหน้าผา เขาต้องเลิกประกาศว่าทำได้ทุกอย่างแล้วเรียนถามน้ำหนัก ถามจุดยึด
 ถามว่าใครพร้อม เขายังหัวเหาะ แต่เริ่มฟังคำตอบหลังเสียงหัวเหาะของคนอื่นด้วย

พลังเดินบนลมปรากฏระหว่างขึงทางชั่วคราว เขาเหยียบกระแสนยกตัวไปถึงอีกฟากได้อย่างสวยงาม
 แต่เมื่อจุ่มเด็กกลับ ลมยุบลงย่อนน้ำหนักเพิ่ม ศิริณย์ใช้ตรีเกี่ยวเชือกทัน ปลายนิ้วเลือดไหล ขณะที่เด็กทอดแนบ
 เขาร้องเรียกคนทั้งชุมชนให้ถึง เป็นครั้งแรกที่เสียงเรียกของเขาบ่มีมุกปิดท้าย

ปีที่สิบเก้า คณะของวารินมาถึงเพื่อเปิดเส้นทางช่วยเหลือบนหน้าผา ศิริณย์รับหน้าที่นำทางด้วยความมั่นใจเก่า
 ก่อนพบว่าลมในช่องเขาเปลี่ยนจากเครื่องประทับของด่าน เขายอมรับต่อน้ำหนักทุกคนว่าตนประเมินผิดและขอถอย
 เจ้าหน้าที่ผู้ว่าจ้างกล่าวหาว่าขี้ขลาด แต่ผู้ที่เดินตามเขายังมีชีวิตพอจะกลับมาวางแผนใหม่

ในการเดินทางครั้งต่อมา เขาแบ่งสัมภาระ คำนวณช่วงพัก
 และใช้ภาพเคลื่อนไหวรวดเร็วล่อเครื่องยิงให้หันออกจากเส้นช่วยเหลือ
 ตรีเพชรขาวบ่ได้มีไว้ตัดหัวศัตรูในเรื่องเล่าของเขา แต่ใช้เกี่ยวสาย ตรีงสมอ และป้องกันผู้ตามมา
 เมื่อเขาซาลงพอให้คนอื่นไปด้วย ทางที่เคยเป็นการแสดงของคนเดียวกะกลายเป็นสะพานของชุมชน

พี่สาวเป็นคนบอกให้เขาเดินทางกับแนวร่วมอรุณ เธอบ่ได้ต้องการให้เขาชดใช้ด้วยการหยุดชีวิตตลอดไป
 แต่ขอให้กลับมาจริงตามวันที่เฝ้า ศิริณย์จดวันส่งข่าวไว้บนด้ามตรีและฝากรายได้ส่วนหนึ่งให้กองซ่อมสะพาน
 เขาเลิกชื่อของฝากชิ้นใหญ่ เปลี่ยนเป็นเชือกดี ยา และเวลาที่จัดไว้ให้คนในบ้าน

คืนก่อนจาก เขาแสดงกายกรรมเล็ก ๆ บนเชือกเตี้ยให้เด็กดู พี่สาวนั่งตกลองอยู่ข้าง ๆ เมื่อทำท่าพลาด
 เขาบ่กลบด้วยคำโอ้อวด แต่ก้มขอบคุณคนที่ช่วยจับเชือก เด็กหัวเหาะกันอย่างปลอดภัย
 ศิริณย์รู้ว่าเสียงหัวเหาะยังมีที่อยู่เหนือกองเถาได้ トラบใดที่มันบ่ถูกใช้บังคับให้ผู้เจ็บปวดสร้างว่าตนบ่เจ็บ

ARUN RPG · 13 / 60

ศิลคราม วรินทร์

ศิลคราม วรินทร์ □ AR-013

บทบาท: ราชนิเวศ

ถิ่นแดน: นครวงศศิลา

อาวุธ: ธนูพิษเสียง

พลัง: สิบใบหน้าจับคู่คนละมุมและร่วมคำนวณวิถีอาวุธ

ข้อจำกัด: เมื่อเสียงภายในปฏิเสธรัน ร่างกายจะหยุดนิ่งจนหาข้อตกลงได้

ปีที่เข้าร่วม: 19

กษัตริย์ผู้ต้องฟัง

ศิลครามมีสิบใบหน้า แต่ในท้องพระโรงอนุญาตให้เฝ้าเพียงเสียงเดียว ตั้งแต่วัยเยาว์ เขาถูกฝึกให้เลือกใบหน้าที่สงบที่สุดออกสู่สายตาประชาชน ส่วนหน้าที่หวาดกลัว สงสัย หรืออ่อนโยนถูกปิดด้วยเครื่องประดับ ราชครูบอกว่ากษัตริย์ต้องบ่งเล้ยย่อนประชาชนบ่อาจฟังคนที่เสียงกับตนเองได้

เขาสืบราชบัลลังก์นครวงศศิลาหลังคืบฟ้าขาด เส้นทางค้าถูกตัด เมืองขาดอาหาร ศิลครามทำสัญญากับสมาพันธ์ตราขาวแลกสิทธิ์ควบคุมประตูชั้นล่างเพื่อรับเสียบเสียงหนึ่งในตัวคิดค่านว่าเมืองชั้นล่างจะสูญเสียทางออก แต่เขาบังคับให้เสียงนั้นเจียบด้วยมนตร์ผนึกและลงนามท่ามกลางเสียงปรบมือ

หลายปีต่อมา เมืองชั้นบนยังมีงานเล้ยย ส่วนด้านล่างเริ่มนับมืออาหารแทนวัน

ศีลธรรมได้รับรายงานที่เรียบร้อยเสมอ

จนเด็กส่งเอกสารแอบซ่อนขนมปังแข็งไว้ในกล่องราชสาส์นพร้อมคำถามว่าเหตุใดอาหารของฝ่าบาทจึงบ่งเหมือนของเขา
เขาสั่งตรวจสอบและพบว่าเจ้าหน้าที่แปลงเสียงร้องเรียนเป็นคำขอบคุณก่อนส่งถึงตน

สิ่งที่ทำให้เขาสะเทือนที่สุดบ่งชี้ให้เห็นการถูกหลอก แต่คือการเห็นลายมืออนุมัติของตนบนระเบียบที่ห้ามร้องทุกข์ซ้ำ
ใบหน้าที่ถูกผนึกเริ่มร้องออกมาพร้อมกัน ร่างกายเขาหยุดนิ่งกลางพิธี บมีคำสั่งใดออกจากปากได้
ทหาความคิดว่าเป็นการลอบทำร้าย จับคนบริสุทธิ์หลายคนก่อนเขาจะรวบรวมเสียงสั่งให้หยุด

ศีลธรรมถอดเครื่องประดับปิดหน้าและเดินลงเมืองชั้นล่าง เขาถูกด่า ถูกปฏิเสธอาหาร
และถูกขอให้ไปดูคนป่วยแทนเจ้าสุนทรพจน์ เขาฟังโดยบ่งใช้ทหารบังคับความเยียบ
สับใบหน้าเห็นบ้านเดียวกันจากสับสนุม บางหน้าต้องการชดใช้ด้วยเงิน บางหน้าต้องการลงโทษเจ้าหน้าที่
บางหน้ารู้ว่าผู้อนุมัติคนแรกยืนอยู่ตรงนั้นเอง

ปีที่สิบเก้า ด้านสมาพันธ์จะปิดประตูชั้นล่างถาวรเพื่อรักษาสัญญา ศีลธรรมพยายามสั่งห้าม
แต่ตราประทับเดิมมีอำนาจเหนือคำสั่งใหม่ เขาจึงใช้รูปพหูเสียงยังทำลายกลไกที่ตนเคยคุ้มครอง
แต่ละใบหน้าต้องคำนวณแนวเดียวกันให้คนหนีบ่ถูกหลอก
ร่างเขาค้างอยู่จนยอมรับร่วมกันว่าบ่อาจรักษาทั้งบัลลังก์และสัญญาที่ทำร้ายผู้คนได้

ลูกศรสุดท้ายเปิดช่องระบายให้เมืองล่าง ทว่าแรงสะเทือนทำลายห้องบัลลังก์ด้านบน
ศีลธรรมเห็นสัญลักษณ์ราชวงศ์พังลงโดยบมีมือพอรับไว้
แนวร่วมอรุณซึ่งเข้าช่วยเส้นทางอพยพพบเขากำลังแบกแผ่นหินออกจากบ้านคนงาน บมีมงกุฎ
แต่ยังมีความรับผิดชอบที่ถอดทิ้งบ่ได้

เขาประกาศคืนอำนาจการจัดระเบียบให้สภาชุมชน เปิดบัญชีสัญญาเปิด
และยอมเข้าสู่กระบวนการพิจารณาความผิด
การร่วมแนวร่วมเป็นการกิจช่วยฟื้นเส้นทางภายใต้การรายงานกลับเมือง มิใช่การหนีคำตัดสิน
เขาให้ประชาชนแต่งตั้งผู้ติดตามตรวจงานได้ และเกาะที่นั่งของผู้คัดค้านไว้ทุกครั้งี่ประชุม

เมื่อเดินทางออกจากนคร เด็กที่ส่งขนมปังมาถามว่าเขาจะกลับมาเป็นกษัตริย์อีกไหม
ศีลธรรมใช้เวลาตอบนานกว่าที่ราชครูเคยอนุญาต □ข้าจะกลับมาฟังคำตอบของพวกเขาเจ้า□ เขากล่าว
สับใบหน้าบ่ได้เห็นฟ้องทุกเรื่อง แต่บมีหน้าใดถูกปิดไว้
ความเข้มแข็งที่เขากำลังเสียนอยู่จึงบ่งชี้ให้เห็นการมีคำสั่งเดียวเสมอไป
หากเป็นการอยู่กับหลายเสียงนานพอให้การตัดสินใจรับผิดชอบต่อคนที่ต้องอยู่กับผลของมัน

ARUN RPG · 14 / 60

ธารเคศ

ธารเคศ □ AR-014

บทบาท: ผู้รักษาแม่น้ำใต้โลก

ดินแดน: แม่น้ำชั้นราก

อาวุธ: เขี้ยวและเกล็ดธาร

พลัง: นำทางน้ำและจับอุพพิษที่ไหลอยู่ในสายน้ำเดียวกัน

ข้อจำกัด: สร้างน้ำจากความว่างเปล่าไม่ได้ และรับพิษไว้ในเกล็ดได้จำกัด

ปีที่เข้าร่วม: 19

น้ำที่บ่จำพรหมแดน

ธารเคศจำโลกด้วยรสของน้ำ เขาเชื่อว่าฝนตกบนเขาใดจากความเย็น รู้ว่าผลไม้สุกซึมฝุ้งจากกลิ่นหวานที่ผ่านเกล็ด ใต้ดินมีแม่น้ำซึ่งเชื่อมบ่อน้ำร้อย และเผ่าของเขารักษามันมานานจนมนุษย์ลืมน้ำแต่ละแห่งไม่ได้แยกจากกัน

ครั้งยังเล็ก เขาชอบขึ้นไปฟังเด็กเล่านิทานริมคลอง เด็กคนหนึ่งโยนดอกไม้ให้ทุกฤดูฝน เมื่อโตเป็นช่างสร้างเขื่อน เด็กคนนั้นกลับมาพร้อมแผนแบ่งน้ำให้เมืองใหญ่ ธารเคศไว้ใจความคุ้นเคย ยอมให้สร้างประตูกันต้นน้ำโดยเชื่อคำว่าจะเปิดตามฤดูกาล เขาไม่เคยเรียนภาษาสัญญา และคิดว่าคำว่าชั่วคราวจะยาวเกินชีวิตของคนที่เขา

หลายปีผ่าน น้ำที่ไหลลงชั้นรากเริ่มขม บ่อเล็กแห้งก่อนบ่อใหญ่ เผ่าของเขาสั่งให้ปิดทางน้ำใต้ดินตอบโต้มนุษย์ ธารเคศเห็นลูกของผู้สร้างเขื่อนตกโคลนเมื่อบ้านแล้วเป็นหยิ่งได้ เขาจึงแอบนำกระแสน้ำผ่านช่องหินแคบช่วยหมู่บ้าน ทว่าเส้นทางนั้นตึงน้ำจากแอ่งพักไข่ของเผ่า

ไบบางส่วนหยุดเติบโต ความเมตตาที่บ่คิดฮอดทั้งสายน้ำสร้างความเสียหายอีกแห่ง

ธารเคศยอมรับผิดและเดินทางขึ้นไปหาต้นเหตุ เขาพบช่างเชื่อมชราอนป่วยอยู่กับแผนผังที่แก้ไขได้แล้ว
เจ้าของคนใหม่เพิ่มท่อของโรงงานโดยบ่แจ้งเขา ชายชราขอให้ธารเคศทำลายเชื่อมด้วยความโกรธ
แต่หากเชื่อมแตก น้ำพิษจะท่วมชุมชนล่าง ธารเคศเกะบเขี้ยวและถามหาทางระบายแทนคำขอโทษที่บ่มีเวลาแก้ผล

ปีที่สิบเก้า หลินอวีกับหน่วยสำรวจมาถึงพร้อมบันทึกคุณภาพน้ำ พวกเขาบ่เห็นตรงกันทันที
เธออยากเปิดท่อเร็วเพื่อช่วยคนป่วย เขากลัวแอ่งฟักไข่เสียหายอีก
ทั้งสองวางแผนผังบนหินและเติมบ้านของมนุษย์กับแหล่งชีวิตใต้ดินลงในแผ่นเดียวกัน
เป็นครั้งแรกที่บ่มีฝ่ายใดถูกวาดไว้นอกขอบกระดาษ

ธารเคศใช้ลำตัวตึงประตุน้ำขณะช่างเปลี่ยนทาง เขารับพิษบางส่วนไว้ในเกล็ด แต่เมื่อเกล็ดเริ่มดำ
เขายอมถอนตัวตามสัญญาณแทนฟันเป็นผู้เสียสละเพียงตนเดียว เอรินลดความเร็วกระแส
มาลีนจัดแปลงพืชกรองน้ำ และคนริมฝั่งพลัดกันขนตะกอน งานกินเวลาหลายวัน
บ่มีคลื่นเดียวที่ชำระทุกอย่างได้สะอาด

น้ำดีไหลกลับขึ้นรากในคืนที่ไขใบสุดท้ายเริ่มขยับ ธารเคศบ่ได้รับการต้อนรับอย่างวิบุรุษจากทุกคน
ผู้เฒ่ายังคงโกรธที่เขาฝ่าฝืน แต่ยอมรับข้อตกลงตรวจน้ำร่วมกับชุมชนเหนือดิน
เขาขออนุญาตเดินทางกับแนวร่วมเพื่อค้นเส้นน้ำที่ถูกตัด และส่งแผนที่กลับมาให้ทั้งสองฝ่ายอ่านได้

ช่างเชื่อมฝักดอกไม้แห่งซึ่งเกะบจากวัยเด็กมาให้ ธารเคศบ่เกะบไว้เป็นสัญลักษณ์ว่าทุกอย่างถูกให้อภัย
เขาวางมันข้างแบบประตุน้ำที่แก้ไขแล้ว เป็นเครื่องเตือนว่าความผูกพันต้องได้รับการดูแลด้วยการกระทำ
มิใช่ใช้แทนความรับผิดชอบ

ก่อนจาก เขาขึ้นจากน้ำให้เด็กริมคลองเห็นทั้งตัวเป็นครั้งแรก เด็กถามว่าแม่น้ำเป็นของใคร
ธารเคศเบ่งแสงจากบ้านทั้งสองฝั่งแล้วตอบว่าบ่มีใครดื่มจากมันคนเดียวได้
เขาเคลื่อนออกไปใต้กระแสน้ำที่ยังมีรสขมจาง ๆ โดยรู้ว่าการรักษาสายน้ำเป็นงานที่ต้องกลับมาทำอีก
บ่แม่นัยชนะที่ประกาศเสร็จได้ในวันเดียว

ARUN RPG · 15 / 60

สุริยปักษ์

สุริยปักษ์ □ AR-015

บทบาท: นักรบปีกสุริยะ

ถิ่นแดน: หน้าผาระหว่างเกาะลอย

อาวุธ: กรงเล็บและปีกทอง

พลัง: ควบคุมกระแสน้ำและตัดแรงลมด้วยแนวปีก

ข้อจำกัด: บินในอุโมงค์แคบไม่ได้ ปีกที่เสียหายต้องพักผ่อนจริง

ปีที่เข้าร่วม: 19

ฟ้าที่บ่มแผนกรรมสิทธิ์

บนหน้าผาเกาะลอย สุริยปักษ์เรียนรู้ว่าความสูงคือความปลอดภัย

ผู้ใหญ่ชี้ลงไปยังเงามืดของพื้นโลกแล้วเล่าเรื่องภัยที่บินขึ้นมามีได้ เขาเติบโตเป็นนักรบปีกทอง

ผู้ลาดตระเวนเหนือเขตแดนและเชื่อว่าฟ้าที่ตนปกป้องเป็นมรดกของเผ่า

เขาเคยไล่เรือเหาะของพ่อค้าลงจากช่องลมย้อนบ่มิตรรา เมื่อเรือตก เขารายงานเพียงว่าจับผู้บุกรุกสำเร็จ
หลายเดือนต่อมา เด็กบนเกาะนำกล่องดนตรีจากซากเรือมาให้ซ่อม ด้านในมีชื่อผู้รับเป็นเด็กอายุเท่ากัน
สุริยปักษ์เริ่มคิดฮอดคนบนเรือในฐานะคนมีปลายทาง บ่มแผนจุดดำที่จะเปิดเส้นแบ่งบนแผนที่

เมื่อรอยแยกเปลี่ยนกระแสลม เกาะลอยเริ่มเสียสมดุล สภาปีกสั่งปิดช่องลมทุกสายให้ชุมชนตนอยู่รอด
สุริยปักษ์ทำตามก่อนพบว่าพื้นดินด้านล่างบ่มิฝนและใบพัดสูบน้ำหยุดหมุน เขายื่นรายงาน
แต่ได้รับคำตอบว่าปัญหาคนที่บินไม่ได้บ่มันหน้าทีของผู้พิทักษ์ฟ้า

เขาลงไปตรวจเองและถูกชาวบ้านขว้างก้อนหิน ย้อนจำปีกที่ไล่เรือได้ สุริยปักษ์เกือบตอบโต้ด้วยลม
ก่อนเห็นหญิงคนหนึ่งถือกล้องดนตรีแบบเดียวกัน เธอต้องการคำอธิบายเรื่องกฎ
เธอต้องการรู้ว่าพี่ชายบนเรือมีโอกาสลงจอดที่อื่นหรือไม่ เขาบ่น ย้อนมือนั้นไม่เคยเบี่ยงตามหลังจับไล่สำเร็จ

สุริยปักษ์ค้นซากเรือจนพบผู้รอดชีวิตสองคนอยู่ในเหมืองร้าง ขนปีกฉีกระหว่างลอดช่องแคบ
เขาเอื้อมถึงพวกเขาแต่บินพาออกมาไม่ได้ จึงต้องอยู่รอความช่วยเหลือในที่ซึ่งตนเคยถูกดูว่าเป็นโลกของผู้ไร้ปีก
ความมืดทำให้ฟังเสียงคนได้ชัดเจน ชายคนหนึ่งเล่าเรื่องลูกสาวโดยบอกว่าผู้ฟังคือคนที่ทำให้เรือตก

ธารเศศกับหน่วยแนวร่วมซึ่งสำรวจน้ำใต้ดินพบพวกเขา สุริยปักษ์สารภาพต่อผู้รอดชีวิตก่อนออกจากเหมือง
ทั้งสองบ่นให้อภัย แต่ยอมให้เขาแบกเครื่องมือและกลับไปให้การ เขาต้องพักขนปีกหลายสัปดาห์
ระหว่างนั้นทำงานพื้นดิน เขียนว่าการไปถึงจุดหมายช้าได้ทำให้ชีวิตของผู้เดินมีค่าน้อยกว่า

ปีกที่สับเก่า เกาะลอยเผชิญพายุย้อน สภาขอให้เขากลับไปปิดลมอีกครั้ง เขาเสนอเปิดทางระบายร่วมกับพื้นดินแทน
ชาวบ้านช่วยสร้างเสาค้ำ ธารเศศรักษาสายน้ำ และเขานำกระแสน้ำออกจากเกาะโดยยอมสูญเสียพื้นที่ส่วนหนึ่ง
ไม่มีฝ่ายใดได้ทุกอย่าง แต่ทั้งสองโลกก็ต้องกินความอยู่รอดของกันและกัน

สุริยปักษ์ส่งคืนตำแหน่งผู้ครองช่องฟ้าและรับหน้าที่สำรวจเส้นทางอากาศของแนวร่วม
การเดินทางทุกครั้งต้องมีจุดลงจอดและแผนช่วยผู้บินบ่นได้ เขากลับไปหาครอบครัวผู้สูญหายจากเรือที่ละบ้าน
ส่งสิ่งของที่ค้นพบและบอกสิ่งที่ตนบ่นอยู่ตามจริง

เมื่อขนปีกใหม่ขึ้น เขาบ่นได้ทดลองบินสูงที่สุดเหมือนทุกครั้ง แต่บินต่ำเหนือเส้นทางเกวียนให้เด็กที่เดินอยู่เห็นได้
ถ้ามีคนต้องการความช่วยเหลือ พวกเขาจะรู้ว่าควรเรียกไปทางไหน สุริยปักษ์ยังรักท้องฟ้า
กว่าความรักครั้งนี้ทำให้เขาอยากเปิดมันให้กว้างพอสำหรับการเดินทางของคนอื่นด้วย

ARUN RPG · 16 / 60

รินปักษา

รินปักษา □ AR-016

บทบาท: ผู้ร้ายเพลงปัก

ดินแดน: สวนระฆังแห่งป่าหยก

อาวุธ: ปักและกำไลกังวาน

พลัง: จัดจังหวะลมหายใจของผู้สมัครใจฟังเพื่อพยุงสมาธิและการเคลื่อนไหว

ข้อจำกัด: ควบคุมใจไม่ได้ เสียงที่ถูกบังคับร้องทำให้พลังเสียจังหวะ

ปีที่เข้าร่วม: 19

บทเพลงที่บ่ขออนุญาตบิน

รินปักษาจำเสียงกำไลของแม่ได้ดีกว่าเพลงกล่อม แม่เป็นผู้ดูแลสวนระฆังซึ่งแขวนเสียงของแต่ละฤดูไว้ตามกิ่งไม้ เด็กหญิงเรียนรำจากการดูนกหลบฝน เรียนร้องจากการฟังคนงานพักเหนื่อย ก่อนถูกเลือกให้เข้าโรงละครของผู้ครองป่าหยกยื้อนปักงามและเสียงที่ทำให้ห้องทั้งห้องเขยิบลงได้

ชีวิตในโรงละครดูหรูหราจากภายนอก เสื้อผ้าสวย อาหารดี และไม่มีใครต้องออกหาเงินเอง แต่ประตูเปิดเฉพาะเวลาที่กำหนด ผู้แสดงต้องยืมแม่ได้รับข่าวร้าย และเพลงทุกเพลงต้องจบด้วยคำชมเจ้าของโรง รินปักษาค่อย ๆ ร้องเก่งขึ้นพร้อมกับवेशีที่คิดได้น้อยลง

เธอมีเพื่อนชื่ออิง ผู้ชอบแต่งเพลงที่มีตอนจบ ครึ่งหนึ่งอิงขอหยุดแสดงไปดูแลพ่อป่วยแล้วถูกตัดสิทธิ์ขึ้นเวที รินปักษาคิดค้านยื้อนกลัวเสียตำแหน่ง เธอร้องแทนเพื่อนในคืนนั้น ได้รับเสียงปรบมือยาวที่สุด แต่หลังม่านพบว่าอิงออกจากโรงไปแล้วพร้อมหนี้ค่าฝึกที่เรียกเก็บย้อนหลัง

รินปึกษาเริ่มร้องบ่อกในบางก่อน หัวหน้าวงบอกให้คิดฮอดคนดู
 เธอกลับคิดฮอดคนที่บ่ได้รับอนุญาตให้ยืนอยู่ตรงนั้น
 จึงแต่งเพลงสั้นจากจังหวะเดินของคนงานโดยบ่ใส่คำสรรเสริญ ระหว่างซ้อม
 เธอพบว่าเมื่อผู้ฟังสมัครใจร่วมจังหวะ ลมหายใจของทุกคนประสานกันจนยกฉากหนักได้ง่ายขึ้น
 แต่เมื่อถูกสั่งให้ร้อง เสียงจะสะดุดจนพลั้งหาย

วันพิธีสำคัญ เจ้าของโรงสั่งให้ใช้พลังทำให้ผู้ประท้วงเงียบ รินปึกษาเชื่อว่าตนควบคุมใจใครบ่ได้
 และบ่ยอมแสร้งว่าทำได้ เธอหยุดกลางเพลง บอกต่อหน้าคนดูว่าคนงานยังบ่ได้ค่าจ้าง
 ความเงียบครั้งนั้นบ่ได้เกิดจากมนตร์ มันเกิดจากทุกคนเพ่งได้ยืนประโยคที่โรงละครห้ามเข้า

เธอถูกขังในห้องเครื่องแต่งกาย ปีกบ่อาจพาร่างผ่านช่องเล็กได้ รินปึกษาเคาะกำแพงเป็นจังหวะที่อิงเคยแต่ง
 คนงานด้านนอกจำได้และตอบกลับทีละจุด พวกเขาช่วยกันถอดบานพับโดยบ่ต้องมีวิรบุรุษบินทะลุหลังคา
 เมื่อประตูเปิด อังยืนอยู่กับวารินซึ่งรับงานพาคนออกจากเขตปิด

ในการอพยพปีที่สิบเก้า รินปึกษาใช้เพลงกำกับจังหวะเดินผ่านสะพานเปราะ
 เธอขอให้ทุกคนเลือกตามเสียงหรือจังหวะเคาะที่สะดวก บ่บังคับคนที่บ่อยากร้อง
 ผู้บาดเจ็บจึงข้ามได้โดยแรงบ่ลงสะพานพร้อมกัน
 เธอค้นพบว่าความงามสามารถทำงานหนักได้โดยบ่ต้องลดคุณค่าของมันเป็นเพียงเครื่องมือ

รินปึกษาเข้าร่วมแนวร่วมอรุณพร้อมข้อตกลงค่าจ้างและวันพักที่ชัดเจน เธอช่วยจัดจังหวะหน่วยกู้ภัย
 ดูแลสัญญาณเสียง และเปิดพื้นที่แสดงให้คนในค่ายเล่าเรื่องของตน อังเลือกอยู่ตั้งโรงละครร่วมของคนงาน
 ทั้งสองยังส่งเพลงที่แต่งบ่จบให้กัน โดยบ่มีใครเป็นเจ้าของเสียงของอีกฝ่าย

ก่อนเดินทาง รินปึกษากลับไปสวนระฆัง เธอถอดกำไลวงหนึ่งแขวนไว้ข้างระฆังของแม่ อังวงติดข้อมือไปด้วย
 เมื่อเริ่มร้องเพลงใหม่ เธอบ่ได้รับทำให้ทุกคนเงียบ เธอเว้นช่องให้เสียงรองเท่า เสียงหัวเราะ
 และเสียงคนบ่เห็นด้วยอยู่ร่วมกัน บทเพลงแรกของชีวิตอิสระจึงบ่ได้มีเสียงของเธอเพียงคนเดียว

ARUN RPG · 17 / 60

ลลิน รัตติกาล

ลลิน รัตติกาล □ AR-017

บทบาท: ผู้นำทางยามมืด

ถิ่นแดน: ซานเมืองผี

อาวุธ: แสงหัวใจลอย

พลัง: เบ่งเห็นทางพลังที่ซ่อนอยู่และเคลื่อนลวดรอยแคบด้วยร่างลอย

ข้อจำกัด: แสงสว่างจัดทำให้หลงทิศ ต้องมีผู้ช่วยจดจำจุดหมายให้

ปีที่เข้าร่วม: 19

หัวใจที่ยังหาทางเมื่อบ้าน

ลลินเคยเป็นคนเย็บผ้าซึ่งเบ่งเห็นสีได้แม้แสงน้อย

เธอชอบรับงานซ่อมเสื้อเก่าย้อมรอยขาดบอกได้ว่าผู้สวมใช้ชีวิตจ้งได้ ซานเมืองที่เธออยู่มีประตูล่องช่องใต้โรงย้อม
คืนหนึ่งรอยแยกตื้นขึ้นระหว่างเธอลงไปตามเด็กหลงทาง แสงสีแดงทะลุพื้น และเมื่อลลินตาอีกครั้ง
ร่างของเธอเบ่งเหมือนเดิม

ส่วนที่ลอยได้ของลลินพาเธอผ่านช่องแคบ แต่ทำให้คนพบเห็นหวาดกลัว เธอยังคิด ว่า และจำชื่อคนรู้จักได้
กว่าความตกใจของผู้อื่นมาก่อนเสียงของเธอเสมอ ลลินซ่อนตัวใกล้โรงย้อม
อาศัยเวลากลางคืนกลับไปห้องเดิมเพื่อแกะเบ็ญกับเสื้อที่ซ่อมค้าง เธอปล้ำหยาบอาหาร
กลัวว่าการหายไปของสิ่งใดจะถูกใช้ยืนยันเรื่องน่ากลัวเกี่ยวกับตน

เพื่อนบ้านชื่อเดือนเป็นคนพบเธอ เดือนตกใจจนทำตะเกียงหล่น

แต่เมื่อได้ยินลลีนบ่นเรื่องตะเข็บที่เดือนชอบเย็บเบี้ยว กะหยุดวิ่ง ทั้งสองบ่ได้กอดกันทันที
พวกเธอคุยผ่านประตูหลายคืน เอียนอุ้มสิ่งที่ยังเหมือนเดิมและสิ่งที่ต้องปรับ
เดือนช่วยทำป้ายทางกลับซึ่งลลีนเบ้งเห็นได้เมื่อสับสนจากแสงจัด

ข่าวลือทำให้กลุ่มลัทธิเข้ามาในชุมชน พวกเขาคงว่าช่วยรักษาความปลอดภัย แต่เริ่มชนของจากบ้านผู้หนีภัย
ลลีนมีโอกาสหลบออกจากเมืองเพียงลำพัง ทว่าเด็กที่เธอเคยช่วยหายไปในห้องใต้โรงย้อมอีกครั้ง
เธอจึงกลับไปยังสถานที่ซึ่งทำให้ชีวิตเปลี่ยน ทั้งที่ยังกลัวเสียงประตูราวจนตัวสั่น

ลลีนเบ้งเห็นทางพลังใต้กำแพงและลอดเข้าไปหาเด็กได้ แต่คอมส้องจับของผู้ล่าทำให้เธอหลงทิศ
เธอบอกเด็กว่าตนกะกลัวและต้องการให้ช่วยอ่านป้ายที่เดือนทำให้ เด็กจับจังหวะเรียกชื่อถนนทีละชื่อ
ลลีนตามเสียงออกมาได้โดยบ่ต้องแสร้งเป็นผู้รู้ทางเปิด

ปีที่สิบเก้า เนตรดาวกับนิรัชมาถึงตามรายงานคนหาย
พวกเขาพบลลีนกำลังใช้แสงหัวใจลอยชี้แนวผนังที่เครื่องประทับซ่อนอยู่ เนตรดาวถามก่อนว่าควรเรียกเธอจังได้
บ่ถามว่าเธอคือสิ่งใด ลลีนบอกชื่อเต็มเป็นครั้งแรกต่อหน้าคนแปลกหน้าหลังเหตุการณ์นั้น เสียงของเธอสั้น
แต่บ่มีใครรับเข้า

หลักฐานช่วยเปิดโปงกลุ่มล่าที่ใช้ความกลัวโหมบ้าน ชุมชนบ่ได้เลิกหวาดหวั่นในวันเดียว
เดือนจัดให้ลลีนพบคนที่ละกลุ่มโดยเธอเลือกเวลาเอง บางคนขอโทษ บางคนยังบ่พร้อม
เธอเริ่มรับงานซ่อมผ้าจากหน้าต่างอีกครั้ง พร้อมป้ายบอกว่าห้ามส่องแสงแรงเข้าห้องโดยบ่แจ้ง

ลลีนเข้าร่วมแนวร่วมในฐานะผู้สำรวจช่องทางและผู้ค้นหาพลังซ่อนเร้น
เธอขอให้มิคุเดินทางจำเส้นทางสำรองเสมอ
และปฏิเสธภารกิจที่ต้องใช้รูปลักษณ์ของตนไปหลอกให้ชาวบ้านหวาดกลัว ความสามารถใหม่เป็นสิ่งที่เธอเอียนอุ้มได้
แต่บ่ควรทำให้คนอื่นยึดสิทธิ์ตัดสินชีวิตของเธอไป

ก่อนออกเดินทาง เดือนคืนเสื้อที่ลลีนซ่อมให้พร้อมตะเข็บเบี้ยวหนึ่งแห่ง □เหลือไว้ให้เจ้ากลับมาบ่น□ เธอว่า
ลลีนหัวเหาะแล้วกะเบเข็มลงกล่อง เธอยังอยากหาทางเข้าใจการเปลี่ยนแปลงของตน
แต่ชีวิตบ่ต้องรอจนกลับเหมือนเดิมจึงเริ่มได้ กลางความมืดที่ผู้คนเรียกว่านรก
เธอออกเดินทางโดยมีบ้านแห่งหนึ่งยอมเปิดไฟอ่อน ๆ รออยู่

ARUN RPG · 18 / 60

ภูมินทร์ กังหัน

ภูมินทร์ กังหัน □ AR-018

บทบาท: นักบินท้องถิ่น

ดินแดน: ที่ราบนาขอบฟ้า

อาวุธ: กระดังคู่และสาธไม้

พลัง: ใช้กระแสลมพาร่างและสัมผัสกระเบาให้บินระยะสั้น

ข้อจำกัด: ต้องออกแรงด้วยร่างกาย กระดังแตกหรือฝนหนักทำให้บินไม่ได้

ปีที่เข้าร่วม: 19

คนที่แบกท้องถิ่นไปบนฟ้า

ภูมินทร์เป็นชาวนาที่ชอบประติษฐ์ของซึ่งเพื่อนบ้านบอกว่าเกินจำเป็น เขาติดใจพัดกับเกรียน
ทำรางเลื่อนให้กระสอบข้าว และพยายามใช้กระดังเก่ารับลมจนตกกองฟางหลายครั้ง
ภรรยาหัวเหาะแต่ช่วยเย็บสายรัดให้ ส่วนลูกชายชอบถามว่ายามไถ่พ่อจะบินได้จริง

คืนฟ้าขาดทั้งกระแสประหลาดไว้นือที่ราบ
เครื่องมือของภูมินทร์เริ่มตอบสนองกับลมเมื่อเขาออกแรงตามจังหวะ เขามบินได้สูง ปีกและงูบ่งงาม
แต่การข้ามคันทาทำให้ขนยาไปบ้านห่างได้เร็วขึ้น คนที่เคยล้อเริ่มขอให้ช่วย
ก่อนข่าวลือจากคนนอกเปลี่ยนชายขี่กระดังให้กลายเป็นภัยซึ่งต้องหลีกเลี่ยงยามค่ำ

ภูมินทร์พยายามพิสูจน์ตนด้วยการรับทุกคำขอ เขามบินทั้งที่เหนื่อย บินทั้งที่สายรัดเก่า
และบ่คิดค่าจ้างย้อนกลั้ถูกกล่าวหาว่าหาผลประโยชน์ วันหนึ่งเขาตกลงกลางนา กระสอบข้าวแตกและแขนหัก

ลูกชายถามว่าเหตุใดการเป็นคนดีจึงทำให้พ่อมีเวลามากขึ้น เขาบอกว่าคำตอบที่น่าภูมิใจให้เด็ก

ภรรยาตั้งใจที่จะคุยกับชุมชน พวกเขาแบ่งงานซ่อมอุปกรณ์ จัดค่าขนส่งตามกำลัง และกำหนดวันพัก ภูมิกร์เขียนว่าการขอความช่วยเหลือได้ทำให้ตนมีค่าน้อยลง เขาเปลี่ยนกระดังเป็นคู่ที่รับลมสมดุล ใช้สากไม้เป็นคานควมคุม และทดสอบพร้อมคนจับเชือกทุกครั้งแทนออกไปเสี่ยงคนเดียว

ปีที่สิบเก้า น้ำท่วมทำให้เส้นทางเกวียนขาดหลายวัน พ่อค้ากักข้าวในโกดังสูง ขณะที่บ้านปลายทุ่งบ่มีอาหาร ภูมิกร์ได้รับข้อเสนอให้ขนข้าวไปขายแพงในเมือง เขาปฏิเสธ แต่การปฏิเสธอย่างเดียวย่อมทำให้คนอื่น เขจึงรวบรวมชาวบ้านเปิดบัญชีข้าวที่แต่ละครอบครัวยังมี และจัดเที่ยวขนแบ่งตามจำนวนคนก่อน

ฝนหนักทำให้บิบบี้ได้ในคืนที่ยาของเด็กรอด ภูมิกร์เกือบฝืนขึ้นฟ้ายื้อทุกคนเบี่ยงมาที่ตน ภรรยาจับสายรัดไว้แล้วถามว่าแผนสำรองอยู่ไหน เขาวางกระดังลงอย่างเจ็บใจ ก่อนเอาไม้โครงมามากุ่นเชื่อมเรือเล็ก วารินซึ่งมากับแนวร่วมช่วยนำทางในน้ำ ทุกคนไปถึงคลินิกด้วยแรงพ่าย บ่แม่เกี่ยวบิบบี้จรรยา

เมื่อฟ้าเปิด เขามีนำสายเชือกไปผูกระหว่างบ้านสูงเพื่อส่งของต่อโดยต้องใช้เขาทุกครั้ง งานที่ดีของภูมิกร์เริ่มทำให้ผู้คนพึ่งเขาน้อยลง นั่นกลับทำให้เขาภูมิใจที่สุด เขาเห็นลูกชายสอนเด็กคนอื่นผูกเชือกด้วยความมั่นใจที่บ่ต้องมีพ่ออยู่ข้าง ๆ

แนวร่วมอรุณขอให้เขาช่วยงานลำเลียง เขาตกลงเป็นช่วงเวลา บ่ทิ้งไร่นาและครอบครัวโดยอ้างหน้าที่ต่อโลก ภรรยาดูแลเครือข่ายขนส่งจากที่ราบ ทั้งคู่คุยตารางกันบนกระดานซึ่งมีคราบข้าวติดอยู่ ภูมิกร์นำเมล็ดพันธุ์ขึ้นกระเป๋าควบคู่กับอุปกรณ์ซ่อม เพื่อให้ค่ายใหม่ปลูกอาหารของตนได้

เขาก่อนเที่ยวแรก ลูกชายถามอีกครั้งว่าพ่อบิบบี้ได้จริงแล้วบ่ ภูมิกร์ชี้ไปยังสะพานเชือกและเรือที่จอดพร้อมใช้ ได้แล้ว แต่พ่อบ่จำเป็นต้องบิบบิทุกวัน เขาตอบแล้วกอดเด็ก กระดังคู่ยกตัวขึ้นช้า ๆ เหนือทุ่งที่คนกำลังช่วยกันฟื้น เขาบ่ได้แบกทั้งท้องนาไว้คนเดียวอีกแล้ว แต่บ่ว่าจะบิบบิไปไกลเพียงใด เขาจะรู้ว่าบ่มีใครร่วมแบกอยู่ด้วย

ARUN RPG · 19 / 60

พรรณราย ใบแก้ว

พรรณราย ใบแก้ว □ AR-019

บทบาท: ผู้เฝ้าสวนรากล่อมน

ดินแดน: สวนกล้วยชาบบึง

อาวุธ: ใบมีดใบไม้และเมล็ดพันธุ์

พลัง: ส่งสัญญาณผ่านเครือข่ายรากและเบี่ยงใบไม้เป็นม่านกำบัง

ข้อจำกัด: ต้องมีพืชมีชีวิตเชื่อมถึงกัน ใช้กับดินตายไม่ได้

ปีที่เข้าร่วม: 19

สิทธิ์ที่จะหยั่งราก

พรรณรายล้มตาขึ้นในสวนกล้วยชาบบึงโดยไม่รู้ตัวตนมีอายุเท่าไร

ความทรงจำแรกคือมือเด็กที่นำผ้าผืนเก่ามาผูกรอบลำต้นกันแพะกัด เธอเรียนภาษาจากคนสวน

เรียนฤดูกาลจากราก และค่อย ๆ เข้าใจว่าผู้คนเรียกสิ่งที่อยู่ใกล้กับที่ว่ารพยสิน แม้สิ่งนั้นจะมีชีวิตและจำเรื่องราวได้

เธอช่วยสวนอย่างเงียบ ๆ ส่งข่าวแมลงผ่านราก ขยับใบกันฝนให้คนพัก คนสวนชรารู้ว่าเธออยู่

แต่บั้งคับให้ปรารถนาตัว เขาเพียงวางเก้าอี้อีกตัวเมื่อกินข้าว และเล่าเรื่องที่อยากเล่าให้ฟัง เมื่อเขาเสียชีวิต

ลูกหลานชายสวนให้โรงย้อมโดยไม่รู้ว่ามีใครอีกคนอาศัยอยู่ในโหนดผืนนั้น

พรรณรายพยายามหยุดการตัดด้วยการทำให้ใบไม้พันเครื่องมือ คนงานบาดเจ็บและกล่าวหาว่าสวนมีอันตราย

เจ้าของใหม่จึงเรียกคนมาเพราราก

เธอพบว่าความโกรธที่ปู้จักคนทำงานกำลังช่วยผู้ต้องการทำลายสวนให้มีข้ออ้าง

คนงานคนหนึ่งแอบเตือนเธอถึงที่แขนยังมีแผลจากใบมีดของเธอ ย้อนเขาต้องการค่าจ้าง
ไม่ได้ต้องการให้ใครสูญเสียบ้าน

เธอออกจากแนวไม้มาแสดงตัวกลางวัน ขอคุยเรื่องทางเลือก
เจ้าของหัวเสาถามว่าใครจะรับรองว่าต้นไม้เป็นพยานได้ พรรณรายเฝ้าบ่อกุ้งพอเอาชนะห้องประชุม
และถูกไล่ออกมาพร้อมกระถางเล็กที่คนงานช่วยรักษารากไว้ เธอนั่งอยู่ริมบึงทั้งคืน
เบ่งบ้านของตนจากข้างนอกเป็นครั้งแรก

ปีที่สิบเก้า หลินอวี๋ตรวจพบน้ำเสียจากโรงย้อมและพบพรรณรายเฝ้ารากที่เหลือ
ทั้งสองบ่อก็เริ่มจากการสัญญาว่าจะเอาสวนคืน หลินอวี๋ขอข้อมูลเส้นน้ำ พรรณรายให้ผ่านรากที่ยังเชื่อมถึงกัน
เมื่อถึงดินตาย เธอต้องยอมรับว่าเบ่งต่อไปได้ พวกเขาจึงเดินเกาะบ่อดำอย่างด้วยมือร่วมกับคนงานซึ่งยอมให้การ

คืนก่อนการตรวจ โรงย้อมปล่อยน้ำเสียทิ้งหลักฐาน พรรณรายสามารถถอนรากหนีได้
แต่เลือกใช้เครือข่ายใบทำมาชละอน้ำให้ชุมชนย้ายของ เธอสูญเสียลำต้นเก่าหลายกอและบ่อกุ้งเปิดได้
คนงานที่เคยถูกเธอทำร้ายกลับมาช่วยยกกระถาง
เธอขอโทษเขาโดยบ่เรียกเรื่องให้ความเจ็บของตนลบความเจ็บของเขา

คดีสวนจบด้วยพื้นที่ฟื้นฟูซึ่งยังต้องดูแลอีกหลายปี พรรณรายบ่ได้รับบ้านเดิมกลับครบ
แต่มีชื่อในข้อตกลงในฐานะผู้ดูแลที่มีสิทธิ์ออกเสียง เธอขอให้ที่พักคนงานอยู่ในแผนเดียวกัน
ย้อนเพื่งรู้ว่าคนที่ถือขวานบางคนกะบ่มีที่หยั่งรากเช่นเดียวกับตน

เธอร่วมแนวร่วมอรุณเป็นผู้วางเครือข่ายพืชเตือนภัยและคุ้มกันค่าย กระถางเดินทางต้องได้รับน้ำและพืชจริง ๆ
บ่มีพลังใดแทนดินดีได้ พรรณรายสอนเพื่อนว่าการเติบโตโดยขออนุญาตยังต้องดูว่าต้นไม้รับไหวหรือบ่
สิทธิ์เฝ้าว่าได้บ่ได้ทำให้ทุกคำขอสมควรถูกตอบรับ

ก่อนออกจากสวน เธอวางเก้าอี้เก่าของคนสวนไว้ใต้ร่มใหม่ บ่กะเบมั้นเป็นศาลหรือเครื่องหมายศักดิ์สิทธิ์
เพียงเป็นที่นั่งให้คนเหนื่อย พรรณรายปลูกหน่อเล็กข้างทางแล้วก้าวตามขบวนไป
รากของเธอบ่ได้สืบลงย้อนเดินทาง มันกำลังเขียนรู้ว่าจะเชื่อมกับผู้คนจ้งได้โดยบ่ต้องยอมให้ใครถือครองชีวิตเบิด

อัมพร่า แก่นทอง

อัมพร่า แก่นทอง □ AR-020

บทบาท: ผู้เก็บความจำของป่า

ดินแดน: ป่าหยกพันปี

อาวุธ: แก่นไม้จำเสียง

พลัง: อ่านรอยเหตุการณ์ที่เนื้อไม้เก็บไว้และประคองโครงสร้างราก

ข้อจำกัด: เห็นเฉพาะสิ่งที่ต้นไม้ั้นเคยอยู่ใกล้ บ่แม่นผู้รู้ทุกเหตุการณ์

ปีที่เข้าร่วม: 19

ต้นไม้ที่จำคำขอโทษได้

อัมพร่าจำเสียงหวานแรกที่แตะต้นของตนได้ เสียงนั้นบ่มั่นความเกลียดชัง แต่เป็นเสียงคนสร้างบ้านให้ลูกแรกเกิด เธออยู่กับป่าหยกมานาน เห็นมนุษย์เอาไม้ไปทำเปล เรือ และโลง จึงบ่เคยคิดว่าการตัดทุกครั้งเป็นความชั่ว เธอตัดสินคนจากสิ่งที่พวกเขาทำต่อจากนั้น ว่าปลูกคืนหรือทิ้งเพียงต่อ

เมื่อป่ากลายเป็นแหล่งเชื้อเพลิงของประตูลูก จังหวะหวานเปลี่ยนเป็นเสียงเครื่องจักร ต้นที่เคยรับข่าวผ่านรากเจ็บไปทีละต้น อัมพรารวบรวมความทรงจำไว้ในแก่นไม้เพื่อไม่ให้สิ่งที่หายไปไร้พยาน แต่ยิ่งเก็บมาก เธอยิ่งใช้เวลาอยู่กับอดีตจนบ่เห็นคนที่กำลังขอความช่วยเหลือตรงหน้า

เด็กฝึกช่างคนหนึ่งติดอยู่ใต้ต้นล้ม อัมพร่าจำตราบริษัทบนเสื้อเขาได้และลั้งเล เธอเห็นภาพต้นไม้ที่ถูกตัดซ้อนทับจนแทบได้ยินเพียงเสียงแค้น ก่อนเด็กเรียกชื่อแม่ด้วยเสียงซึ่งบ่อยู่ในความทรงจำใด เธอประคองรากยกไม้ขึ้น ช่วยเขาออกมา

แต่ข้าเกินกว่าจะรักษาไว้ครบ

เด็กชื่อเทียนกลับมาหาเธอด้วยไม้ค้ำ เขาไปได้มาขอบคุณอย่างที่เธอคาด
แต่มาขอทราบตำแหน่งเพื่อนคนงานที่หายไป อัมพราารู้เพียงสิ่งที่ต้นไม้ใกล้เหตุการณ์เห็น
เธอเคยถูกเรียกว่าผู้จำทุกอย่างจนเกือบเชื่อเอง มือนั้นต้องบอกว่าบ่อยู่
และยอมให้เทียนนำทางค้นหาในส่วนที่ความทรงจำของป่าไปไม่ถึง

พวกเขาพบโพรงกะบคนงานไว้บังคับทำงานใต้ดิน ความผิดของบริษัทเป็นเรื่องจริง
แต่ความทุกข์ของคนในเครื่องแบบเดียวกันจะจริงด้วย
อัมพรานำรอยเสียดแทงจากแก่นไม้ให้เนตรดาวบันทึกในปีกที่สับเก่า
โดยแยกสิ่งที่เห็นชัดออกจากสิ่งที่ได้ยินเพียงบางส่วน
หลักฐานจึงใช้ต่อสู่ได้โดยบ่ต้องยกเธอขึ้นเป็นผู้รู้ที่ห้ามตั้งคำถาม

บริษัทพยายามเผาตอไม้เพื่อทำลายรอยเหตุการณ์
อัมพราต้องเลือกระหว่างปกป้องแก่นเก่าซึ่งกะบชีวิตหลายร้อยปีกับเปิดรากช่วยคนงานที่ยังติดอยู่
เธอตัดส่วนหนึ่งของตนออกทำคานค้ำ ยอมให้ความทรงจำบางช่วงไหม้ไป สิ่งที่เธอสูญเสียอาจเล้าคืบได้เบ็ด
แต่คนที่ออกมามีเรื่องของตนให้เล่าต่อ

หลังเหตุการณ์ เธอรับคำว่าป่าได้รับการชดใช้แล้วจากเงินก้อนเดียว อัมพรากับชุมชนทำแผนปลูกคืนหลายฤดู
ตั้งพื้นที่ห้ามตัด และเปิดทางใช้ไม้ตามความจำเป็นอย่างโปร่งใส
เทียนช่วยออกแบบเครื่องมือที่คนซาบแข็งแรงใช้ได้
เธอเขียนปฏิทินเบ่งเหินเขาในปัจจุบันแทนเห็นแต่บาดแผลที่ตนช่วยซ้ำ

อัมพราร่วมแนวร่วมอรุณโดยพกแก่นไม้จำเสียงส่วนเล็ก บ่ยกอดีตทั้งป่าขึ้นหลัง
เธอค้นร่องรอยการทำลายประทุและช่วยคำอาคาร แต่จะบอกทุกครั้งว่าความทรงจำมีขอบเขต
เธอบ่ใช้สิ่งที่ต้นไม้ได้ยินในบ้านคนอื่นมาสนองความอยากรู้อยากเห็นของใคร

วันจาก เทียนถามว่าเธอยังจำเสียงขวานแรกได้ไหม อัมพราตอบว่าจำได้ และเพิ่มจำเสียงใหม่เพิ่มอีกเสียง
คือเสียงไม้ค้ำของเขabenทางที่ปลูกต้นอ่อนเรียงไว้ เธออยากให้ป่ารุ่นถัดไปจำได้ทั้งความเสียหายและการซ่อมแซม
ย้อนหากกะบไว้แต่ความเจ็บปวด อดีตจะกลายเป็นทรงที่มีชีวิตใดงอกออกมาได้

ARUN RPG · 21 / 60

เวพิน หิวแสง

เวพิน หิวแสง □ AR-021

บทบาท: ผู้รักษาเงา

ถิ่นแดน: หมู่บ้านปิดแสง

อาวุธ: กรงเล็บเงา

พลัง: ดึงพลังตกค้างที่ทำให้ผู้คนอ่อนแรงออกจากพื้นที่

ข้อจำกัด: ดึงจากชีวิตโดยตรงจะทำให้เงาควบคุมตน เธอต้องเลือกรับเฉพาะพลังตกค้าง

ปีที่เข้าร่วม: 19

กฎขจราผู้บ่ยอมกินความเจ็บปวด

เวพินเคยเปิดร้านข้าวต้มยามดึก เธอจำลูกค้าจากสิ่งที่ขอเพิ่ม บางคนชอบซิง บางคนบ่กินผัก และบางคนสั่งถ้วยเดียวแล้วแบ่งกันสองคน เมื่ออายุมากขึ้น มือเริ่มสั่นแต่เธอยังหั่นต้นหอมเอง ย้อนชอบรู้ว่ามีคนอื่นก่อนกลับไปนอน

หลังเครื่องทดลองได้หมู่บ้านปิดแสงรู้ ผู้คนอ่อนแรงโดยบ่ทราบเหตุ เวพินกลับรู้สึกหิวอย่างบ่เคยเป็น กินเท่าไรกะบ่อิ่ม และเงาของเธอขยับช้ากว่าร่างเล็กน้อย คืนหนึ่งเธอจับมือลูกค้าที่เป็นลมแล้วความหิวสงบลง ขณะที่ชายคนนั้นยิ่งซัด เธอปล่อยมือทันที แต่ความรู้สึกอึดอัด ๆ ทำให้เธอกลัวตนเองหลายกว่าคำลือของคนอื่น

เวพินปิดร้านและขังตัวในครัว ชาวบ้านตีความการหายไปตามเรื่องที่ตนเคยได้ยิน บางคนวางอาหารให้ บางคนขว้างหินใส่หลังคา เธอได้ยินทุกอย่างแต่บ่ออกไปเถียง ย้อนบ่มั่นใจว่าตนจะควบคุมมือเมื่อเข้าใกล้คนอ่อนแรงได้หรือบ่

ความโดดเดี่ยวทำให้เขาเข้มข้นจนแทบกลืนเสียงของเธอ

เด็กส่งถ้วยช้อนปุยเริ่มวางวัตถุที่ประจวบตามสัญญาส่งของเก่า เวพินบอกให้ไป
แต่เด็กขอค่าถ้วยที่ค้างอยู่ด้วยน้ำเสียงปกติ ความธรรมดานั้นถึงเธอกลับมา
เธอจดบันทึกความหิวและพบว่ามันลดลงเมื่ออยู่ใกล้เศษแสงใต้พื้นครัว บ่งจำเป็นต้องแตะคนเสมอไป

ปีที่สิบเก้า มาลีนกับเอรินเข้าตรวจหมู่บ้าน ทั้งสามทดลองอย่างระมัดระวัง
พบว่าเวพินถึงพลังตกค้างจากเครื่องรู้ได้ แต่ถ้าดูจากชีวิตโดยตรง เขาจะเริ่มออกคำสั่งแทนเธอ
เวพินตั้งคำหุ้ดร่วมกับทีม ให้ถอนตัวกันก็เมื่อเธอจำชื่อลูกค้าในร้านบ่ได้
บ่ใช้ความตั้งใจดีแทนมาตรการที่ตรวจสอบได้

เครื่องใต้ดินปะทุในคืนฝนหนัก เธอสามารถปล่อยให้มันพังแล้วหนีไปได้ ย้อนชุมชนเคยทำร้ายเธอ
แต่ปุยกับคนแก่หลายคนติดอยู่ใกล้ช่องระบาย เวพินลงไปพร้อมกับ บ่แม่คนเดียว เธอถึงพลังตกค้างที่ละช่วง
ขณะที่เอรินจัดทางระบายและมาลีนเฝ้าซีพอร์ พอเขาเริ่มร้องเรียกให้กินต่อ เธอเป็นคนเฝ้าคำหุ้ดเอง

พวกเขาใช้เครื่องมือปิดส่วนที่เหลือแทนพื้นร่างของเธอจนหมด หมู่บ้านรอดโดยบ่มีใครต้องกลายเป็นเชื้อเพลิง
เวพินกลับมาที่ร้าน เห็นคนช่วยกันเกะบหินจากหลังคา
เธอรับความช่วยเหลือแต่ขอให้คนที่กล่าวหาออกมาเฝ้าความจริงด้วย
การซ่อมกระเบื้องบ่พอหากข่าวลือยังทำร้ายคนต่อ

เธอร่วมแนวร่วมอรุณในฐานะผู้จัดการพลังตกค้างและคนครัวภาคสนาม
ยืนยันว่าบ่ต้องเรียกเธอด้วยตำแหน่งน่าเกรงขาม แค่ยายเวพินกะพอ เธอพกกรงเล็บเอาไว้ใช้งานกับเศษพลัง
และพกช้อนของร้านไว้เตือนว่ามือเดียวกันยังทำสิ่งอ่อนโยนได้

ในคืนแรกของค่าย เธอตักข้าวต้มให้คนที่เพิ่งผ่านการต่อสู้ แต่หุ้ดพักเมื่อมือสั่น
บ่มีใครบอกว่าผู้เสียสละต้องทำจนหมดแรง ปุยซึ่งมาช่วยส่งเสบียงรับทัพพิต่อ เวพินนั่งกินถ้วยของตนช้า ๆ
ความหิวยังบ่หายเบ็ด ทว่าเธอบ่ได้อยู่กับมันเพียงลำพัง และบ่จำเป็นต้องทำให้ใครเจ็บเพื่อพิสูจน์ว่าตนยังมีชีวิต

ARUN RPG · 22 / 60

อัม

อัม □ AR-022

บทบาท: ผู้แบกแสงให้ผู้ไร้นาม

ดินแดน: เขตร้างนอกทะเลเบียน

อาวุธ: แขนยาวและฝ่ามือประคอง

พลัง: รับแรงจากอาคารหรือร่างที่กำลังล้มแล้วกระจายลงพื้น

ข้อจำกัด: ต้องมีจุดยืนมั่นคง ความหิวทำให้กำลังสิ้นและสมาธิขาด

ปีที่เข้าร่วม: 19

ที่นั่งบนโต๊ะอาหาร

ไม่มีใครรู้ชื่อเดิมของร่างสูงที่ยืนอยู่ในเขตร้าง เขาจำได้เพียงกลิ่นข้าวสุกจากหน้าต่างบ้านหนึ่งก่อนคืนฟ้าขาด แล้วทุกอย่างก็ยืดยาว ทั้งแขน ขา และเวลาที่ต้องทนหิว ผู้คนเรียกเขาหลายชื่อซึ่งล้วนบอกว่าไม่ควรเข้าใกล้ เขาค่อย ๆ หยุดพยายามตอบ ยื้อนเสียงของตนทำให้เด็กกลัว

เขาเคบอาหารที่ถูกทิ้งกินทีละน้อย แต่ร่างใหญ่ต้องการหลายกว่าที่หาได้ ความหิวทำให้มือสั่นจนเปลือยทำเพิงของคนไร้บ้านพัง ชายเจ้าของเพิงจึงหนีและทิ้งหม้อข้าวไว้ เขากินแล้วให้โดยบอู้ว่าควรเอาอิหยังชดใช้ จึงนั่งคำฝ่าใบแทนหลังคาให้ทั้งคืน แม้ไม่มีใครกลับมาดู

หญิงขายข้าวซื้อแก้วพบเขาตอนรุ่งเช้า เธอไปได้เข้าไปทอดสิ่งที่ยังป้ออุ๊จัก แต่ตั้งหม้อไว้ห่างพอปลอดภัยและถามว่าเขาต้องการช้อนหรือป้อ เขาส่ายหน้ายื้อนช้อนเล็กเกินไป วันต่อมาเธอเอาทัพพีด้ามยาวมาให้ พร้อมบอกว่าต้องช่วยยกถุงข้าวถ้ากินประจำ

เขารับข้อตกลงด้วยความโล่งใจที่ได้เป็นคนมีงาน บ่แม่่นเรื่องน่ากลัวหรือสิ่งน่าสงสารอย่างเดียว

วันหนึ่งแก่วถามว่าอิมแล้วบ่ เขาพยักหน้าเป็นครั้งแรกตั้งแต่จำได้
แล้วชี้คำว่าอิมบนกระดาดห่ออาหารเพื่อขอใช้เป็นชื่อ ชื่อใหม่บ่ได้ลบความหิว
แต่ให้คำหนึ่งซึ่งคนอื่นเรียกแล้วเขายากหันกลับมา เด็กในตลาดเริ่มส่งข้อความผ่านกระดาน
ย่อนเขาเข้าลำบากและบ่ควรถูกรังแกให้ตอบ

ปีที่สิบเก้า เขตตลาดถูกสั่งรื้อในฐานะพื้นที่บ่มีกะเบียน เสาขนาดใหญ่ล้มลงกับทางหนี
อิมรับมันไว้โดยสัญชาตญาณ รอยประสานกระจายแรงจากฝ่ามือสู่พื้น แต่ดินอ่อนยุบลงใต้เท้า
เขาบ่อาจยืนรับตลอดไป แก่วร้องเรียกให้ทุกคนเอาแผ่นไม้รอง บ่เรียกให้เขากนอีกนิตอย่างบ่มีที่สิ้นสุด

ธรรณกับวัชรเวศมาถึงพร้อมหน่วยช่วยเหลือ ทั้งคู่แบ่งแรงออกและบอกอิมทีละขั้นว่ากำลังทำอิหยัง
เขาล่อยเสาะได้เมื่อทุกคนพ้นทาง แต่ความหิวกลับรุนแรงจนแทบควบคุมมือบ่ได้
มาลินให้พักและอาหารตามที่ร่างต้องการ บ่มีใครกล่าวหาว่าเขาเรียกร้องมากเกินไปหลังทำงานหนัก

อิมช่วยย้ายตลาดด้วยค่าจ้างที่ตกลงชัด
เขาใช้เงินซื้อไม้ซ่อมเพิงของชายคนแรกและยื่นรอนเจ้าของยอมออกมาคุย ทั้งสองสื่อสารกันช้า ๆ
ชายคนนั้นบ่รู้ว่าเขาเคยนั่งค้าผ้าใบให้ เมื่อรู้กะบ่ได้ลืมความกลัวทันที
แต่ยอมให้ช่วยสร้างใหม่ด้วยแบบที่แข็งแกร่งกว่าเดิม

เขาร่วมแนวร่วมอรุณในหน่วยค้าโครงสร้างและเคลื่อนย้ายผู้บาดเจ็บ วัชรเวศช่วยทำอุปกรณ์ให้เข้ากับมือใหญ่
เนตรดาวทำกระดานชื่อและสัญญาณหยุดที่ทุกคนต้องเรียน อิมมีสิทธิ์บอกว่าเหนื่อย
แม้คนอื่นจะคิดว่าร่างสูงเช่นเขาน่าจะรับได้อีกมาก

มือแรกก่อนเดินทาง เก้าอี้ธรรมดารับเขาบ่ได้ อิมกำลังถอยออกจากวง แต่เพื่อนช่วยย้ายโต๊ะลงพื้นและนั่งนำกัน
แก่ววางมือใหญ่ตรงหน้าโดยถามก่อนว่าต้องการเท่าไร เขาเขียนชื่อของตนบนกระดานแล้ววางไว้ข้างสาม
ในโลกที่เคยเบ่งเห็นแต่ปากซึ่งหิว มีคนเริ่มเบ่งเห็นผู้ที่นั่งกินอยู่ตรงนั้นแล้ว

ARUN RPG · 23 / 60

คชินทร์ ช่างทาง

คชินทร์ ช่างทาง □ AR-023

บทบาท: วิศวกรสะพาน

ถิ่นแดน: เมืองช่างโอเอซิสสุริยัน

อาวุธ: ขวานประกอบงานและป่วงวัดระยะ

พลัง: เบ่งโครงรับแรงและผูกจุดเชื่อมชั่วคราวให้สิ่งปลูกสร้าง

ข้อจำกัด: ต้องเข้าใจโครงสร้างจริง สิ่งที่เป็นบ่งเห็นภายในอาจทำให้การคำนวณผิด

ปีที่เข้าร่วม: 19

ช่างผู้สร้างทางเมื่อบ้าน

คชินทร์ชอบแกะของเล่นดูช่างในจนประกอบกลับเหมือนเดิม

เคียดและจ้องทำให้เขาหยิบชิ้นส่วนได้คล่องกว่าช่างหลายคน

แต่ครูช่างเตือนว่าเห็นโครงสร้างเร็วได้แปลว่าต้องรีบตัดสินใจ เขาหลงใหลสะพานเป็นพิเศษ

ยื้อนสิ่งที่ตั้งอยู่กลางช่องว่างสามารถทำให้คนสองฝั่งพบกันได้

เมื่อโตขึ้น เขาออกแบบทางส่งน้ำในโอเอซิสสุริยัน ผลงานได้รับรางวัลและถูกขยายไปทั่วเมือง

คชินทร์เชื่อการคำนวณของตนจนยอมให้บริษัทใช้วัสดุทดแทนโดยตรวจเพียงตัวอย่าง เขาปลงไปดุกที่ฝังแล้ว

ยื้อนคิดว่าการเสียเวลาจ้องชิ้นบ่งเหมาะกับหัวหน้าช่างที่มีงานใหญ่รออยู่

ก่อนแตกกลางฤดูแล้ง ถนนยุบและร้านเล็กหลายร้านถูกน้ำพัด

คชินทร์รีบไปช่วยก่อนพบชื่อของตนบนป้ายรับรองความปลอดภัย เขาพยายามอธิบายว่าตัวเลขถูกต้อง

แต่หญิงขายเครื่องปั้นถามว่าตัวเลขไหนจะเอาเตาของเธอกลับมาได้
คำถามนั้นทำให้เขาว่างแป้นลงและเริ่มขุดด้วยมือ

เขาสละรางวัล เปิดข้อมูลที่ตรวจสอบครบ และใช้เงินสะสมซ่อมชุมชน กว่าเงินบ่งทำให้ความไว้วางใจกลับคืนที่
คชินทร์ยอมทำงานใต้การตรวจของช่างท้องถิ่นที่ตนเคยเบียดขาม เอียนผู้ชนิดดินจากคนปลูกต้นอินทผลัม
และฟังคนชนของอธิบายว่าถนนรับน้ำหนักต่างจากแบบจั้งได้

ระหว่างขุดซาก เขาสัมผัสแนวรับแรงผ่านผนังได้เป็นครั้งแรก รอยประสานช่วยให้เบ่งจุดเชื่อมที่ควรค่า
แต่บ่ได้เปิดสิ่งที่ซ่อนอยู่หลังโลหะที่ คชินทร์เกือบพลาดอีกครั้งเมื่อเชือกภาพพลังโดยบ่เจาะตรวจ
เขาหยุดงานเองและให้คนอพยพก่อน ท่อสำรองที่ผุจึงแตกโดยบ่มีใครอยู่ด้านใน

ปีที่สิบเก้า แนวร่วมอรุณต้องผ่านสะพานซึ่งเหลือเพียงฐาน เขาเสนอสร้างทางชั่วคราวให้
แต่บ่รับปากว่าจะเสร็จในคืนเดียวเพียงเพื่อให้ดูเก่ง ภูมินทร์ช่วยขนเชือก อิ่มคำคาน และอิศราจัดจังหวะขาม
คชินทร์ใช้บ่วงวัดระยะผูกแรงพลังระหว่างจุดยึด ขณะที่ขวานประกอบงานตัดเฉพาะส่วนที่จำเป็น

เมื่อกลุ่มผู้ไล่ล่ามาถึง เขามีโอกาสทำลายสะพานหลังเพื่อนขาม แต่ยังมีคนในพื้นที่ต้องใช้เส้นทางนั้น
เขาจึงสร้างส่วนถอดได้ให้ขัดขวางชั่วคราวโดยบ่เผาบ้านของคนอื่นเพื่อการหนีของตน
การตัดสินใจทำให้ใช้เวลานานขึ้น แต่แนวร่วมเห็นชัดว่าเขาคิดฮอดผู้ที่อยู่ต่อหลังเรื่องของวิรุณผ่านไปแล้ว

คชินทร์เข้าร่วมเป็นหัวหน้าช่างสนามโดยตั้งระบบตรวจแบบจากคนอย่างน้อยสองคน
เขาสอนผู้ฝึกใหม่ให้เขียนจุดที่บ่สู้ไว้บนแผนผัง บ่ซ่อนมันด้วยเส้นสวย
เขายังคงส่งเงินและกลับไปตรวจทางน้ำเดิมตามกำหนด งานใหม่บ่แม่นเหตุผลให้ละทิ้งผลของงานเก่า

ก่อนออกเดินทาง หญิงขายเครื่องปั้นนำถ้วยใบหนึ่งมาให้ ด้านข้างมีรอยต่อที่เห็นชัด เธอบอกว่าเตาใหม่ใช้ได้แล้ว
คชินทร์รับถ้วยด้วยความระวังและบ่ขอคำชมเพิ่ม เขาเคยอยากสร้างสะพานให้คนจำชื่อผู้สร้าง
บัดนี้เขาอยากให้คนเดินถึงบ้านโดยบ่ต้องคิดฮอดเขาเลย และรู้ว่าหากมีรอยร้าว
จะมีช่างคนหนึ่งกลับมารับฟังเสมอ

ARUN RPG · 24 / 60

ศิรวะ อักนิร่า

ศิรวะ อักนิร่า □ AR-024

บทบาท: ผู้รักษาจังหวัดสมุทร

ดินแดน: อารามรอยแยก

อาวุธ: ตรีสมดุลงและกลองสองหน้า

พลัง: สลับจังหวัดและหยุดพลังที่กำลังปะทุ

ข้อจำกัด: หยุดทุกอย่างพร้อมกันไม่ได้ ทุกจังหวัดที่ตัดต้องมีจังหวัดปล่อย

ปีที่เข้าร่วม: 19

หนึ่งจังหวัดก่อนโลกแตก

ศิรวะเติบโตในอารามรอยแยก ซึ่งไม่มีใครได้รับหน้าที่ครอบครองเวลา

ผู้ฝึกเพียงเรียนฟังจังหวัดที่พลังโลกหายใจเข้าและออก เขาตีกลองสองหน้าตามครูตั้งแต่วัยเฒ่าถึงขอบกลอง
อีกหน้าหนึ่งแรง อีกหน้าหนึ่งอ่อน บทเรียนดูเรียบง่ายจนเขาเบื่อและอยากค้นหาที่ไม่มีใครทำได้

พรสวรรค์ทำให้ศิรวะหยุดการปะทุได้ยาวกว่าศิษย์คนอื่น เขาเริ่มคิดว่าหากหยุดได้ตลอดไป โลกจะไม่ต้องเจ็บอีก
คนที่เพื่อนฝึกพลัดตกลงในรอยแยก เขาตรึงพลังไว้เบ็ด บ่อยอมปล่อยแม้ครูสั่ง
จังหวัดที่กดไว้สะสมจนระเบิดออกอีกด้าน ทำให้ห้องพักพังและคนอีกหลายคนบาดเจ็บ
เพื่อนรุดย้อนครูลงไปช่วยด้วยเชือกธรรมดา

ศิรวะทำลายไม้ตีกลองของตน เขามองรับฟังสิ่งที่เตือนว่าแม้ความพยายามช่วยชีวิตจะทำร้ายคนได้
ครูให้เขาดูแลสวนโดยใช้พลังหลายฤดู เขาเรียนว่ารากต้องมีช่องว่าง น้ำต้องไหลออก

และดอกไม้ที่ถูกประคองแน่นเกินไปจะตายได้เช่นเดียวกับดอกไม้ที่ถูกละเลย

ความเข้าใจไม่ได้ทำให้ความกลัวหายไป เมื่อได้ยินเสียงหिनแตก เขายังอยากหยุดทุกอย่าง
ครูจึงให้ฝึกกับหม้อเดือดเล็ก ๆ ปล่อยไอน้ำที่ละช่วง ศิรเวทกลับมาใช้กลองด้วยจังหวะที่ช้าลง
เริ่มจดสิ่งที่เกิดหลังตนปล่อยพลัง บ่คิดเฉพาะช่วงที่ทุกคนชื่นชมความนิ่ง

ปีที่สิบเก้า เครื่องประทับของสมาพันธ์ได้ถูกเขาเริ่มดึงพลังจนรอยแยกสั่น แนวร่วมอรุณนำคนอพยพผ่านอาราม
ศิรเวทได้รับคำขอให้ตั้งทางไว้จนทุกคนออก แต่จำนวนผู้ตามมาหลายกว่าที่คาด เขาบอกเวลาแน่นอนที่รับไหว
แม้เสียงขอร้องจากคนท้ายขบวนจะทำให้ใจแทบขาด

เขาใช้ตรีสมดุสสร้างจุดระบายสามจุด คชินทร์เสริมโครง เอรินรับความร้อนส่วนหนึ่ง
และธรรณช่วยส่งสัญญาณจังหวะ เมื่อถึงขีดจำกัด ศิรเวทยอมปล่อยตามแผน
หिनกล่มลงในช่องว่างที่เตรียมไว้แทนค่ายพัก เขาให้หิณะตีกลองต่อ
ยื้อการยอมให้บางสิ่งแตกยังยากกว่าการประกาศว่าจะปกป้องทุกอย่าง

หลังอพยพสำเร็จ เขาพบว่าห้องฝึกเก่าพังไปด้วย ครูยืนเบ็งซากอยู่นานก่อนขอให้ช่วยยกกลองที่เหลือ
บ่มีคำสอนสวยงามมาปิดความเสียหาย ทั้งสองทำงานเงียบ ๆ จนคำ ศิรเวทรู้ว่าการเลือกถูกบ่ได้แปลว่าจะบ่เสียใจ
แต่สามารถเสียใจโดยบ่ปฏิเสธชีวิตที่ช่วยไว้ได้

เขาร่วมแนวร่วมในฐานะผู้ประคองจุดปะทุ ตั้งสัญญาณถอนตัวที่ใครกะใช้ได้
กลองสองหน้าซ่อมจากชิ้นเก่าและไม้ใหม่ เสียงบ่เหมือนเดิม เขาบ่พยายามแก้ไขย้อนกลับไปเป็นอดีต
ทุกเช้าเขาฝึกฟังจังหวะของคนเดินเข้าที่สุดก่อนกำหนดความเร็วขบวน

ก่อนจากอาราม เพื่อนที่เคยตกในรอยแยกยื่นเชือกเส้นหนึ่งให้ ศิรเวทผูกมันไว้ข้างตรี บ่แม่นย่อนเชือกวิเศษ
แต่ย้อนครั้งหนึ่งมันทำสิ่งที่พลังยิ่งใหญ่ของเขาเป็นหยังได้
เขาออกเดินทางพร้อมความตั้งใจว่าจะรักษาช่องว่างให้ความช่วยเหลือรูปแบบอื่นเข้าถึงได้
และจะบ่เรียกการหยุดทุกเสียงของโลกว่าความสงบอีก

ARUN RPG · 25 / 60

นัรเวช จตุรกร

นัรเวช จตุรกร □ AR-025

บทบาท: ผู้คุ้มครองสี่ทิศ

ดินแดน: สถานีประตูลี้ฟ้า

อาวุธ: จักร คทา สังข์ และดอกบัวแก้ว

พลัง: แบ่งสมาธิคุมสี่เครื่องมือเพื่อป้องกัน เปิดทาง ส่งสัญญาณ และพยุงชีพ

ข้อจำกัด: ทำหน้าที่ได้แต่แบ่งเติมกำลังพร้อมกัน ต้องจัดลำดับชีวิตที่จะช่วยก่อน

ปีที่เข้าร่วม: 19

ผู้พิทักษ์ที่วางคำสั่งลง

นัรเวชมีสี่กร และถูกคาดหวังให้ทำงานได้เท่าคนสี่คนตั้งแต่วัยเด็ก เขาก็อ่าน ล้างถ้วย อ่านหนังสือ และช่วยผูกเชือกได้พร้อมกัน จนคำชมว่าพึ่งพาได้กลายเป็นคำที่ทำให้เขาบ่กล้าเฝ้าว่าเหนื่อย สถานีประตูลี้ฟ้ารับเขาเข้าประจำการโดยมอบเครื่องมือสี่ชนิดและหน้าที่ที่บ่มีวันจบพร้อมกัน

จักรใช้ตัดสิ่งกีดขวาง คทาทั้งแนวรับ สังข์ส่งสัญญาณ และดอกบัวแก้วตรวจพยุงชีพ เขาฝึกจนทุกมือเคลื่อนไหวแม่นยำ แต่สมาธิยังเป็นของคนคนเดียว นัรเวชซ่อนความผิดพลาดเล็ก ๆ ย้อนกลัวผู้คนพบว่ารูปร่างของเขาบ่ได้ทำให้เป็นผู้พิทักษ์สมบูรณ์แบบอย่างที่คาด

ครั้งหนึ่งประตูลี้ฟ้าสองฟากขัดข้องพร้อมกัน เขาพยายามรับทั้งสองโดยบ่เรียกกำลังเสริม สัญญาณสังข์เข้าไปหนึ่งช่วง ทำให้คนขับเกวียนเข้าใจผิดและบาดเจ็บ นัรเวชยอมรับว่าเป็นผู้เป่าสัญญาณ แต่บ่ยอมรับว่าตนต้องการคนช่วย เขาทำงานหนักขึ้นเพื่อชดเชย

จนเพื่อนร่วมงานหยุดเสนอความช่วยเหลือย้อนคิดว่าเขาบ่ไว้ใจใคร

หัวหน้าสถานีใช้ความขยันนั้นลดจำนวนเจ้าหน้าที่ บอกว่ามีนิรเวชอยู่กะพอ
เขาเพิ่งเห็นผลของการเสริมรับไหวเมื่อคนเฝ้าประตูกะกลางคืนถูกปลดทิ้งชุด
เพื่อนคนหนึ่งถามว่าเขาปกป้องสถานีหรือกำลังทำให้คนอื่นหายไปจากมัน
นิรเวชโกรธก่อนจะยอมเปิดสมุดเวลาทำงานซึ่งเต็มไปด้วยชั่วโมงที่บ่ได้นอน

ปีที่สิบเก้า ระบบประตูถูกสั่งให้ปิดขณะคนยังเดินทางอยู่ นิรเวชได้รับคำสั่งรักษาแกนพลังเหนือชีวิตผู้ติดค้าง
เขาลองทำทุกอย่างพร้อมกันอีกครั้ง จักรเสียแนว คทาสั้น และดอกบัวแก้วดับลง
เขาต้องตัดสินใจต่อหน้าทุกคนว่ามือใดจะวางสิ่งใด จึงหยุดคู้มกับกรัฟฟี่ซินเพื่อพยุงเด็กที่หายใจลำบากก่อน

การเลือกทำให้แกนหนึ่งแตก แต่เสียงสังข์เรียกเจ้าหน้าที่เก่ากลับมา ทุกคนยังรู้ระบบดีแม้บ่มีตราตำแหน่ง
นิรเวชบอกว่าตนทำอิหยังอยู่และขอให้แต่ละคนรับหน้าที่โดยบ่ออกคำสั่งแทนความขอบคุณ
เมื่อหน่วยของอัศรามาถึง สถานีมีคนทำงานร่วมกันอีกครั้ง และผู้ติดค้างถูกนำออกจากทั้งสี่ฟาก

เขาถูกกล่าวหาว่าละทิ้งหน้าที่รักษาแกน นิรเวชเปิดบันทึกคำสั่งและความบกพร่องของตนเองพร้อมกัน
บ่เลือกเปิดเฉพาะส่วนที่ทำให้ดูดี ผู้เสียหายจากสัญญาณเก่ามาให้การด้วย
เขายอมรับภาระชดเชยและเสนอให้การตรวจความปลอดภัยแยกจากเจ้าของสถานี
เพื่อบ่ให้ใครถูกใช้แทนระบบเปิดอีก

แนวร่วมอรุณรับเขาในฐานะผู้คุมทางผ่านและประสานการช่วยเหลือ เขาเขียนลำดับงานไว้ด้านในสายรัดเครื่องมือ
พร้อมเว้นช่องสำหรับชื่อคนรับช่วง สี่กรยังเป็นข้อได้เปรียบ แต่บ่แม่นเหตุผลให้ทำงานสี่คนโดยบ่มีเวลาพัก
เขาเรียนมือหนึ่งที่วางเครื่องมือครบทุกมือได้โดยบ่รู้สึกว่ามันไร้ประโยชน์

ก่อนออกจากสถานี เพื่อนเก่าผูกกระดิ่งเล็กเข้ากับสังข์ ให้ใช้เรียกคนช่วยก่อนถึงเหตุฉุกเฉิน นิรเวชลองสูนมัน
เสียงเบามากเมื่อเทียบกับสังข์ แต่กลับทำให้เขาหายใจได้เต็มอก เขาอยากเป็นผู้พิทักษ์ที่ผู้คนไว้ใจได้
และเริ่มเข้าใจว่าความไว้วางใจรวมถึงการบอกตามจริงว่าเวลานี้มือของตนเต็มแล้ว

ARUN RPG · 26 / 60

อัคนิรา สหัตตรา

อัคนิรา สหัตตรา □ AR-026

บทบาท: แม่ทัพแนวคุ้มกัน

ดินแดน: ป้อมศิลาอัคคี

อาวุธ: ตรี ดาบ ธนู และจักร

พลัง: ประสานหลายแขนคุ้มกันหลายทิศและสั่งแนวรบด้วยสัญญาณมือ

ข้อจำกัด: แต่ละแขนแบ่งความสนใจเดียวกัน ความโกรธทำให้การประสานพัง

ปีที่เข้าร่วม: 19

แม่ทัพที่บ่มบับเด็กเป็นกำลังพล

อัคนิราผู้จักสนามรบก่อนผู้จักงานเทศกาล เธอเติบโตในป้อมศิลาอัคคีซึ่งฝึกเด็กให้ถืออาวุธกันที่แข็งแรงพอหลายแขนทำให้เธอถูกเลือกเป็นผู้นำตั้งแต่อายุยังน้อย ผู้ใหญ่เรียกเธอว่าอนาคตของป้อม โดยไม่เคยถามว่าอนาคตที่เธอต้องการมีหน้าตาจริงได้

เธอกลายเป็นแม่ทัพเก่งกล้า ใช้ตรี ดาบ ธนู และจักรคุมหลายแนวพร้อมกัน ความสำเร็จทำให้เธอรับเด็กเข้าฝึกตามแบบที่ตนเคยผ่านมา ย้อนเชื่อว่ากำลังมอบโอกาสเด็กหญิงชื่อผิงทำทุกอย่างเพื่อให้เธอชม วันหนึ่งผิงซ่อนอาการเจ็บแล้วล้มระหว่างลาดตระเวน อัคนิราจึงพบว่าคำกล่าวหาของตนทำให้เด็กบ่กล้าบอกว่าต้องการหยุด

หมอช่วยรักษาผิงได้ แต่เด็กถามว่าจะถูกส่งเมื่อบ้านหรือบ่แทนถามว่ายามได้หาย อัคนิราเบิ่งเห็นตนในวัยเดียวกันและรู้สึกถึงความโกรธที่มีศัตรูให้ฟัน เธอขอปิดการฝึกเด็ก

ผู้คุมป้อมค้านว่าขาดกำลังพล และยกข้อเด็กที่เธอเคยฝึกสำเร็จมาเป็นเหตุผลรักษาระบบเดิม

อัคนิราเริ่มพาเด็กเรียนงานอื่น จัดครู อ่านหนังสือ และให้เลือกว่าอยากเมื่อบ้านหรืออยู่เรียนต่อ
หลายคนบ่เชื่อว่าปฏิเสธได้จริง เธอต้องยอมให้เวลาพิสูจน์คำเว่า แม้บางวันอยากแก้ทุกอย่างด้วยคำสั่งเดียว
การเปลี่ยนความกลัวที่ฝังในคนบ่เหมือนการเปลี่ยนรูปขบวน

ปีที่สิบเก้า ป้อมถูกล้อมหลังผู้คุมแย่งแกนพลจกชุมชนใกล้เคียง เขาสั่งส่งเด็กเป็นแนวล่อ
อัคนิรายืนขวางห้องอาวุธและรับคำกล่าวหาว่าทรยศ เธอป้ใช้เด็กที่อยากสู้เพื่อพิสูจน์ว่าตนมีผู้สนับสนุน
แต่ส่งพวกเขาไปทางอพยพพร้อมผู้ดูแลที่เลือกไว้ก่อนแล้ว

ในการคุ้มกันท้ายขบวน ความโกรธทำให้แขนหนึ่งพุ่งก่อนสัญญาณจนเกือบถูกพวกเดียวกัน อัคนิราหยุด
รับคำเตือนจากผิงซึ่งอยู่กับหน่วยพยาบาล และจัดจ้งหวะใหม่
เธอแบ่งเครื่องมือให้คนอื่นใช้แทนกอดอำนาจไว้ทุกมือ เมื่อหน่วยของอัคนิรามาถึง
กั๊งสองวางแนวป้องกันเป็นช่วงให้คนพักได้ บ่สร้างตำนานแม่ทัพที่ต้องทนจนตายคนเดียว

ป้อมถูกยึดคืนโดยชุมชน อัคนิรายอมให้ตรวจคำสั่งเก่าของตน พร้อมจัดเงินฝึกเดิมเป็นทุนดูแลเด็ก
เธอบ่เรียกพวกเขาว่าทหารปลดประจำการ ย้อนพวกเขาบ่ควรต้องเป็นทหารตั้งแต่แรก
ผิงเลือกเรียนช่างทำอุปกรณ์ฟยุงขา และขอให้เธอมาเป็นแบบวัดสายรัด อัคนิรามาตรงเวลาทุกครั้ง

เธอร่วมแนวร่วมอรุณเพื่อจัดการคุ้มกันและฝึกผู้สมัครใจที่พร้อมรับความเสี่ยง หลักสูตรแรกคือการถอย
การช่วยเพื่อน และการปฏิเสธคำสั่งอันตราย เธอเขียนข้อตนท้ายข้อกำหนดว่าแม่ทัพกะต้องถูกหยุดได้
บ่ใช้จำนวนแขนเป็นข้ออ้างว่าเบ้งทุกด้านแล้ว

วันออกเดินทาง ผิงนำสายรัดใหม่มาให้พร้อมสมุดวาดเล่นซึ่งบ่มีภาพอาวุธเลย อัคนิราเปิดดูบ้าน ต้นไม้
และโຕะทำงานในนั้น ก่อนเกะบไว้ใกล้หัวใจ นี่คือนาคตที่เธออยากปกป้อง แม้ตนจะบ่ได้ยืนอยู่กลางภาพ
และหากต้องยกอาวุธอีก เธอจะยกเพื่อให้เด็กเหล่านี้มีสิทธิ์บ่ต้องยกตาม

กาฬินี ราตรีรักรัษ

กาฬินี ราตรีรักรัษ □ AR-027

บทบาท: ผู้เฝ้าเพลิงโกรธ

ดินแดน: ค่ายผู้รอดราตรีดำ

อาวุธ: ดาบโค้งคืบเงาและบัวคราม

พลัง: แปลงแรงอาชาที่ตนยอมอับอุ้ให้เป็นครตัดพันธนาการ

ข้อจำกัด: พลังบ่แยกถูกผิดให้ ต้องมีสติเลือกเป้าหมายทุกครั้ง

ปีที่เข้าร่วม: 19

ความโกรธที่บ่เลือกเหยื่อ

กาฬินีเกิดในค่ายผู้รอดราตรีดำ ที่ซึ่งคนเล่าเรื่องเก่าด้วยเสียงเพาย้อนกลั้วเด็กฝันร้าย

เธอเห็นความโกรธซ่อนอยู่ในงานธรรมดา ในมือที่กำถ้วยแน่นเมื่อได้ยืนรองเก้าอี้ทหาร

ในคนที่สะดุ้งแม้ประตูเปิดอย่างสุภาพ

เธอจึงโตมาพร้อมความปรารถนาว่าจะมีใครสักคนทำให้ผู้ทำร้ายต้องอู้สึกลัวบ้าง

พลังของเธอตอบรับอารมณ์นั้น คมดาบโค้งเกิดจากเงาที่เธอยอมเบี่ยงตรง ๆ ยิงอับอุ้ความเจ็บของผู้คนมาก

มันยังหนักแน่น ทุกคนเริ่มนำเรื่องมาฝากให้เธอแก้ กาฬินีอู้สึกว่าตนมีหน้าที่ทำให้ความแค้นของทั้งค่ายบ่สูญเปล่า จนบ่เหลือพื้นที่ถามว่าผู้เล่าอยากให้อะไรจริง ๆ

เธอตามจับอดีตผู้คุมคนหนึ่งตามคำบอกเล่า และพบเขาอยู่กับเด็กที่เรียกว่าพ่อ เขายอมรับว่าเคยทำผิด

แต่หลักฐานบางข้อบ่ตรงกับข้อกล่าวหา กาฬินีเกือบใช้ดาบย้อนกลั้วว่าความลึงเลอะทรยศผู้เสียหาย

ก่อนเด็กถามว่าเมื่อเธอจากไป ใครจะฟังเรื่องของบ้านนี้บ้าง

เธอนำตัวผู้คุมไปให้การแทนฆ่า ผู้คนบางส่วนในค่ายโกรธเธอ กาฬินีบอกว่าพวกเขาคือเพื่อนหรือควรปล่อยวาง เธอฟังและยอมรับว่าความยุติธรรมที่เข้าอาจเจ็บปวดเพียงใด แต่บ่ยอมแกล้งอ้างว่าคมดาบของตนรู้ความจริงทุกเรื่องเองได้

หญิงชราคนหนึ่งให้คำปรึกษาแก่เธอ ขอให้พักไว้เตือนว่าบางคนมอบเรื่องเล่าต้องการพยาน มิใช่ผู้ลงโทษ กาฬินีเริ่มถามก่อนใช้ความเจ็บของใครเป็นแรงต่อสู้ คมดาบอ่อนลงในช่วงแรก ย้อนเธอเคยชินกับการปล่อยทุกเสียงท่วมตน แต่เมื่อแยกความรู้สึกจากการเลือกเป้าหมายได้ ดาบกลับนิ่งกว่าเดิม

ปีที่สิบเก้า กลุ่มคำมุนุษย์ใช้ผู้ถูกล่ามเป็นกำแพงหนีออกจากค่าย กาฬินีเห็นคนที่เคยทำร้ายเพื่อนอยู่หลังแนวโซ่ ความแค้นเสนอทางสั้นให้เธอฟันทะลุทุกอย่าง เธอกลับใช้คมตัดเฉพาะพันธนาการที่ละเส้น ประสานกับนิรภัยที่นำคนออก แม้หัวหน้ากลุ่มจะหนีไปได้ในความวุ่นวาย

เธอกลับค่ายพร้อมคนรอดและข่าวว่าจับผู้บงการไม่ได้ ครอบครัวหนึ่งถามว่าเหตุใดปล่อยโอกาสหลุดมือ กาฬินีบ่แก้ตัวว่าช่วยทุกอย่างสมบูรณ์แล้ว เธอยอมรับความสูญเสียของโอกาสและจัดทีมตามหลักฐานต่อการช่วยชีวิตครั้งนี้บ่ปิดคดี แต่กะบ่ควรถูกลดคุณค่าย่อนบ่มีศัตรูตายให้ชม

เธอร่วมแนวร่วมอรุณในหน่วยปลดพันธนาการ ทำงานคู่กับผู้ตรวจหลักฐานและผู้ดูแลผู้รอดชีวิตเสมอ เธอรับคำสั่งลงทัณฑ์จากเสียงส่วนใหญ่เพียงอย่างเดียว และบ่เรียกร้องให้ผู้ที่ยังโกรธสงบลงเพื่อให้ตนสบายใจ บางคืนเธอเองยังต้องให้เพื่อนนั่งเฝ้าจนวางดาบได้

ก่อนเดินทาง หญิงชราถามว่าความโกรธหายแล้วบ่ กาฬินีส่ายหน้าแล้วรดน้ำบัวคราม □ยังอยู่ แต่ตอนนี้ข้าอู่ว่าจะให้มันทำอีก□ เธอตอบ ความอ่อนโยนบ่ได้พรากความดุดันไปจากเธอ มันทำให้คมดาบมีทิศทาง และเมื่อเธอก้าวออกจากค่าย เธอได้ถือความแค้นของทุกคนในฐานะเจ้าของ หากถือความไว้วางใจที่ต้องคืนให้พวกเขาอย่างปลอดภัย

ARUN RPG · 28 / 60

วิชฌเมษ

วิชฌเมษ □ AR-028

บทบาท: ผู้คืนผืนให้แผ่นดิน

ดินแดน: หอซึ่งเมษเหนือทะเล

อาวุธ: วัชระสองปลาย

พลัง: ต่อวงจรระหว่างเมษและดินเพื่อปล่อยฝนหรือระบายฟ้าผ่า

ข้อจำกัด: ต้องจัดสมดุลความชื้น ลักฝนจากที่หนึ่งย่อมทำให้อีกที่ขาด

ปีที่เข้าร่วม: 19

สายฟ้าที่บ่มีเจ้าของ

วิชฌเมษฝึกอ่านท่องฟ้าบนหอซึ่งเมษเหนือทะเล เขาจำรูปเมษได้หลายกว่าชื่อถนน และเชื่อว่าโลกมีความยุติธรรมอยู่ในสมดุลของน้ำ เมื่อเมืองหนึ่งแล้ง เขาพาฝนมา เมื่อเรือเจอพายุ เขาแยกประจุลงเสา งานของเขาดูเหมือนการมอบของขวัญจากฟ้า จนผู้คนเริ่มเรียกทุกหยดน้ำว่าเมตตาของผู้คุมเมษ

คำยกย่องทำให้เขาลืมน้ำว่าบ่ได้สร้างน้ำขึ้นเอง เมืองมั่งคั่งจ่ายค่าบำรุงหอสูง เขาจึงปรับเส้นฝนให้พวกเขาบ่อยขึ้นโดยอ้างว่ามีคนหลายกว่า เกาะเล็กปลายลมค่อย ๆ แห้ง วิชฌเมษเห็นเป็นตัวเลขลดลงในรายงาน บ่เคยลงไปดูบ่ที่คนต้องขุดกันดินด้วยมือ

เด็กหญิงจากเกาะนั้นขึ้นมาขอพร้อมขวดเปล่า เธอถามว่าจะซื้อฝนหนึ่งขวดต้องใช้เท่าไร เขาเริ่มอธิบายระบบก่อนเห็นคราบเกลือบนเสื้อเด็ก จึงขอตามกลับไป เกาะบ่ได้ขาดเพียงน้ำ

แต่ช่วงเวลาที่ใหญ่ต้องใช้เดินหา เด็กหลายคนหยุดเรียน
พืชบนแล้งที่เคยมีถูกขายไปจ่ายค่าขนน้ำจากเมืองซึ่งเขากำหนดให้

วชิรเมฆพยายามแก้ด้วยการเรียกพายุกู้ภัย แต่ชาวประมงห้ามไว้ ยื่อนน้ำมากจับปลันจะพาติดที่เหลื่อลงทะเล
เขาต้องนั่งฟังคนที่บ่มีวัชระสอนเรื่องฝน เริ่มจากซ่อมบ่อ กั้นตะกอน และคืนกระแสนมที่ละน้อย
ความชุ่มบอบได้ไร้ค่า เพียงบ่ครบพอจะตัดสินแทนทุกชีวิตด้านล่าง

ปีที่สิบเก้า เจ้าของหอสั่งให้กะเบเมฆไว้สำหรับงานพิธี ทั้งที่หลายเกาะกำลังแล้ง
วชิรเมฆปฏิเสธและเปิดข้อมูลการแบ่งน้ำให้สาธารณะ ทหารขึ้นมาปิดระบบระหว่างพายุสะสม
เขาอาจปล่อยสายฟ้าไล่ทุกคนลงได้ แต่ทางหนีอยู่บนสะพานโลหะซึ่งผู้ฝึกงานยังข้ามบ่พ้น

เขาใช้วัชระสองปลายต่อวงจรลงสู่เสากระบาย เรียกรัณย์กับเอรินจากหน่วยแนวร่วมช่วยรับช่วง
ความร้อนทำให้ฝ่ามือไหม้และลมฉีกหลังคาหอ
เขายอมเสียเครื่องควบคุมส่วนครูเพื่อรักษามาตรวัดที่ทุกชุมชนต้องใช้ เมื่อประจวบ ฝนตกพอดินดูดซับ
บ่แม่นพายุใหญ่พอให้คนทั้งโลกเห็นอำนาจของเขา

วชิรเมฆคืนสิทธิ์จัดฝนให้สภากลุ่มน้ำซึ่งมีเกาะเล็กออกเสียงด้วย เขายังคำนวณและเสนอแผน
แต่ต้องแสดงว่าพื้นที่ใดจะได้และเสีย บ่ซ่อนผลไว้ในภาษาที่คนอ่านบ่ออก
เด็กหญิงนำขวดใบเดิมกลับมารับน้ำฝนแรก เธอบ่เรียกมันว่าของขวัญจากเขา และเขาดีใจที่ได้ยินจิ้งจก

เขาร่วมแนวร่วมในฐานะผู้สำรวจอากาศและจัดการประจวบ
ตั้งข้อห้ามการลักฝนมาใช้เป็นอาวุธโดยบ่คำนึงถึงคนปลายทาง ทุกครั้งก่อนรบ
เขาตรวจพื้นที่ซึ่งเบื่บ่เห็นจากสนามด้วย ยื่อนพลังของตนเดินทางไกลกว่าสายตาและคำขอโทษอาจตามไปซ้ำเกิน

คืนแรกบนเกวียน เขาเฝยหน้าดูเมฆโดยบ่มีหอสูงคั่นระหว่างตนกับผู้คน
เสียงฝนกระทบหลังคาผ้าธรรมดาดังต่างจากบนยอดหอ
วชิรเมฆกลับไปพร้อมเสียงเด็กคุยกันว่าจะปลุกอิหยังหลังดินชุ่ม
เขาบ่จำเป็นต้องเป็นเจ้าของสายฟ้าเพื่อมีที่ยืนใต้ฟ้าเดียวกับพวกเขา

อัครเพลิง

อัครเพลิง □ AR-029

บทบาท: ผู้ดูแลเตาคู่

ถิ่นแดน: นครเตาหลอมใต้ศิลา

อาวุธ: กัมพพิพิธและภาชนะเพลิง

พลัง: สองหัวควบคุมการเผาและการประคองอุณหภูมิแยกกัน

ข้อจำกัด: หากหัวหนึ่งตัดสินใจล่าพิง เปลวไฟจะไร้สมดุลและยื้อนเข้าร่าง

ปีที่เข้าร่วม: 19

สองเสียงในเตาเดียว

อัครเพลิงเกิดพร้อมสองเสียงในร่างเดียว หัวซ้ายชอบไฟแรงซึ่งทำให้เหล็กยอมเปลี่ยนรูป หัวขวาชอบถ่านคุซึ่งทำให้หม้ออาหารอุ่นได้นาน ครอบครัวช่างหลอมสอนให้ทั้งสองผลัดกันเฝ้า แต่เมื่อเข้าโรงงาน พวกเขากลับได้รับค่าจ้างเพียงหนึ่งคนและถูกสั่งให้ผลิตเท่าสองคน

หัวซ้ายยอมเร่งเตาเพื่อหาเงินซื้อบ้าน หัวขวาเตือนว่าอุณหภูมิความร้อนใกล้พิง การเถียงกันทำให้ถูกหัวหน้าตำหนิ จึงตกลงปัดแย้งต่อหน้าคนอื่น ข้อตกลงนั้นค่อย ๆ กลายเป็นการบ่พิงกันเมื่ออยู่ลำพัง ไฟในร่างเริ่มแกว่งตามความคิดที่ไม่มีใครยอมเข้าออกมา

วันส่งมอบแกนพลัง หัวซ้ายเพิ่มความร้อนโดยบ่แจ้ง หัวขวาลดลมทันทีเพื่อป้องกันเตา แรงสวนกันทำให้เปลวไฟยื้อนเข้าร่างและระเบิดประทุเตา คนงานหนีกันแต่โรงหลอมเสียหาย ทั้งสองกล่าวโทษกันจนบ่ยอมเบี่ยงกระຈ

อัศวรเพลิงถูกพักงานและต้องอยู่ในห้องเดียวกับคนที่ตนโกรธโดยไม่มีทางเดินหนี

ช่างทำขนมสูงวัยรับให้ช่วยเตาเล็ก เธอเสนอว่าหัวใดฉลาดกว่า ขอเพียงขนมออกมากินได้ พวกเขาต้องตกลงอุณหภูมิและเวลาโดยใช้คำชด บ่ออาศัยว่าคนอยู่ใกล้ น่าจะรู้ใจ หลังทำขนมไหม้หลายถาด ทั้งสองเริ่มหัวเหาะกับความผิดพลาดร่วมกันได้โดยปรับหาเจ้าของความผิดเพียงฝ่ายเดียว

อัศวรเพลิงกลับไปตรวจซากเตาและพบว่าบริษัทใช้วัสดุผิดมาตรฐานด้วย เขาเปิดเผยข้อมูลพร้อมยอมรับการตัดสินใจของตน บໍใช้ความผิดบริษัทล้างความประมาทส่วนตัว หัวซ้ายเรียนการคุมไฟอ่อน หัวขวาเรียนเวลาที่ต้องเร่ง ทั้งสองตั้งสัญญาณหยุดซึ่งอีกฝ่ายต้องเคารพทันที

ปีที่สิบเก้า เตาสารองใต้เมืองเริ่มรื้อขณะค่ายผู้ลี้ภัยตั้งอยู่ด้านบน แนวร่วมอรุณขอคนที่รู้ระบบ อัศวรเพลิงลงไปพร้อมคชินทร์และศิรเวท หัวหนึ่งดูโครงสร้าง อีกหัวรับฟังคนในทีม บໍมีส่วนใดทำงานเป็นผู้บัญชาการที่ต้องรายงาน

เมื่อทางออกถูกไฟปิด หัวซ้ายอยากเผาทะลุกำแพง แต่หัวขวาเห็นถึงเชื้อเพลิงอีกฝั่ง พวกเขาหยุดกันและใช้ทัพพิพิธักแกนเพลิงใส่ภาชนะทนร้อนเพื่อย้ายออกทีละส่วน งานดูธรรมดาเมื่อเทียบกับการระเบิดไฟ แต่ทำให้เมืองบໍต้องรับแรงปะทุจากความร้อนของผู้ช่วยเหลือ

อัศวรเพลิงร่วมแนวร่วมในหน่วยพลังงานและครัวสนาม เขาจัดเตาที่ใช้เชื้อเพลิงน้อย ให้ค่ายอยู่ได้โดยบໍตัดป่ารอบตัวจนหมด ช่วงประชุม ทั้งสองหัวได้รับเวลาเฝ้าจริง แต่ถือเสียงลงมติเป็นสมาชิกคนเดียวตามข้อตกลงของตน บໍใช้ร่างกายเป็นข้ออ้างแย่งพื้นที่คนอื่น

ก่อนออกเดินทาง ช่างขนมให้สูตรซึ่งเขียนว่าอบจนพร้อมโดยบໍกำหนดนาที่ อัศวรเพลิงรู้ว่าต้องฟังกลิ่น เสียง และกันและกันจึงทำได้ เขาออกเดินทางพร้อมบ้านที่ยังซื้อบໍสำเร็จ แต่ในร่างซึ่งเคยเป็นห้องทะเลาะ มีโต๊ะเล็กให้สองเสียงนั่งคุยกันแล้ว ไฟของเขาจึงเริ่มให้ความอบอุ่นได้โดยบໍต้องทำให้ใครยอมเจียบ

ARUN RPG · 30 / 60

เหวินโค

เหวินโค □ AR-030

บทบาท: วานรผู้เดินทาง

ดินแดน: ตลาดบนเมฆ

อาวุธ: พลองปลอกทอง

พลัง: ปรับช่วงความยาวพลองและใช้แรงดีดเปลี่ยนทิศกลางอากาศ

ข้อจำกัด: ความยาวมากขึ้นทำให้ควบคุมยาก บ่อยสร้างร่างแยกจริง

ปีที่เข้าร่วม: 19

เสรีภาพที่ยอมกลับมา

เหวินโคไม่เคยชอบประตูที่เปิดจากข้างนอกเพียงด้านเดียว เขาเป็นวานรในคณะกายกรรมตลาดบนเมฆ เจ้าของบอกว่าทรงช่วยให้ปลอดภัยจากคนร้าย แต่เกะบงกชแฉไว้กับตนและหักคำจ้างทุกครั้งที่เขาถามเรื่องอิสระ เหวินโคจึงเรียนสะเดาะกลอนเร็วกว่าฝึกทำปิดการแสดง

เขานี้ได้พร้อมพลองปลอกทองซึ่งยึดหดตามแรงจับ ชื่อเสียงโจรป่วนตลาดทำให้เขาอึดอัดอยู่เหนือผู้มีอำนาจ เขาขโมยจากคนรวย เล่นตลกกับยาม และบ่หยุดดูว่าคนเกะบงกชต้องจ่ายค่าความเสียหายแทนเท่าไร เสรีภาพในช่วงนั้นหมายถึงการไม่มีใครตามทัน หลากกว่าการมีชีวิตที่ตนเลือกอย่างรับผิดชอบ

ครั้งหนึ่งเขาขโมยกล่องจากรถเกะบงกชแล้วโยนเหรียญให้ผู้คน ระหว่างหลบหนี พลองที่ยึดยาวเกินควบคุมฟาดเสาค้าตลาดหัก เขานี้กัน แต่คนบนทางเดินตกลงไปหลายราย เหวินโคได้ยืนยันว่าหญิงทำรองเท้าซึ่งเคยซ่อนเขาสู่ญารัน จึงแอบนำเงินกลับไปให้ เธอรับถ้าเขาบ่ช่วยซ่อมด้วย

การอยู่ซ่อมทำให้เขาพบกรงอีกรูปแบบ คือความอายที่อยากหนีทันทีเมื่อถูกเบ่งตรง ๆ
เขาต้องทำงานกับคนที่บ่หัวเหาะมุกของตน ใช้พลองเป็นคานยกไม้แทนของเล่น
และเรียนว่าคำขอโทษบ่ทำให้ผู้เสียหายมีหน้าที่ปลอบใจผู้ทำผิด

เมื่อเจ้าของคณะเดิมจับเด็กใหม่เข้ากรง เหวินไควางแผนบุกไปปล่อย
เขาเกือบทำทุกอย่างคนเดียวตามความเคยชิน ก่อนหญิงตำรวจเฝ้าถามว่าเด็กจะไปไหนหลังประตูเปิด
คำถามทำให้แผนยาวขึ้น เขาติดต่อกับพี่ก เติร์มอาหาร และส่งข่าวให้ศิรัญกับแนวร่วมช่วยเส้นทาง

การช่วยเหลือในปีที่สิบเก้าบ่ราบรื่น เจ้าของใช้ทางเดินคนดูเป็นตัวประกัน
เหวินไคยึดพลองค้ำเพดานแทนไล่จับคนที่หนีไป มือสั้นย่อนต้องควบคุมช่วงยาวซึ่งตนเคยใช้โดยบ่คิดฮอดน้ำหนัก
เด็กคนสุดท้ายกลัวย่อออกจากกรง ย้อนบ่เคยเห็นโลกนอกนั้น เขาจึงนั่งรอและให้เด็กเป็นคนเปิดบานเอง

หลังส่งทุกคนถึงที่พัก เขามีโอกาสหายตัวไปพร้อมคำชม แต่กลับไปตลาดรับงานซ่อมต่อจนเสร็จ
เหวินไคบ่ได้ชอบกฎขึ้นมายุ่งอย่างฉะฉาน เขาเพียงเริ่มแยกกฎที่คุ้มครองคนออกจากกฎที่คุ้มครองเจ้าของ
และยอมรับว่าการเลือกอยู่ตามคำเฝ้าของตนบ่เหมือนการถูกขัง

เขาร่วมแนวร่วมอรุณเป็นผู้แทรกซึมและเปิดทาง ขอกติกาว่าสมาชิกออกจากกลุ่มได้โดยบ่ถูกตราหน้าว่าทรยศ
พร้อมรับกติกาว่าต้องส่งต่องานซึ่งกระทบชีวิตคนอื่น ศิรัญชวนแข่งกระโดดข้ามลำธาร
เขารับคำท้าแต่หยุดดูความแข็งแรงของฝั่งก่อน ทั้งสองหัวเหาะกับความรอบคอบที่เมื่อก่อนคงเรียกว่าน่าเบื่อ

วันออกเดินทาง เด็กจากคณะถามว่าใครถือกุญแจค่าย เหวินไคชี้ทางเดินที่บ่มีกรง
แล้วมอบกุญแจเฝ้าให้ละเบเป็นเศษเหล็ก บ่แม่นสัญญาว่าต้องเป็นนักรบตอบแทนเขา เมื่อขบวนเริ่มเคลื่อน
เขาสามารถวิ่งหนีไปทุกทิศ แต่เลือกเดินอยู่ข้างเกรียนจนทุกคนพันโค้ง
นั่นเป็นอิสระครั้งแรกที่บ่ต้องมีใครถูกทิ้งไว้ข้างหลังเพื่อพิสูจน์มัน

ARUN RPG · 31 / 60

หลินอี่

หลินอี่ □ AR-031

บทบาท: ผู้ขี้ขลาด

ถิ่นแดน: เมืองกังหันริมปะการัง

อาวุธ: กวนเพลิง ห่วงทอง ผ้าแดง และล้อคู่

พลัง: ส่งแรงผ่านล้อไฟและใช้ห่วงดึงจุดยึดเพื่อเคลื่อนที่รวดเร็ว

ข้อจำกัด: ล้อสองข้างต้องสมดุล ความร้อนสะสมเผาทางที่คนอื่นใช้อยู่ได้

ปีที่เข้าร่วม: 19

เด็กที่เลือกทางของตน

หลินอี่โตในเมืองกังหันริมปะการัง ครอบครัวทำล้อและรถให้เรือประมง เขาตัวเล็กกว่าคนวัยเดียวกันแต่ใจร้อนกว่าทั้งอู๋ ชอบปรับเครื่องมือโดยบ่รอคำอนุญาต เมื่อสร้างล้อคู่ที่ส่งแรงจากไฟได้สำเร็จ ทุกคนกลับเห็นเพียงเด็กชนท้อของอันตราย บ่มีใครยอมฟังแบบที่เขาอธิบาย

ความบ่ถูกฟังทำให้เขาพยายามพิสูจน์ด้วยความเร็ว หลินอี่ลงแข่งส่งของโดยติดล้อไฟกับเท้า ขณะหลายเที่ยวจนผู้จัดใช้ภาพเขาโฆษณา เขาบ่เห็นสัญญาตัวเล็กที่ยึดสิทธิ์ในผลงาน และบ่รู้ว่าถนนไม้เริ่มไหม้จากความร้อนสะสมที่เขาทิ้งไว้

วันแข่งใหญ่ ล้อข้างหนึ่งเสียสมดุล เขาหักหลบเด็กบนทางแต่เผาแผงปลาเสียหาย ผู้จัดหนีความรับผิดชอบโดยเรียกเขาว่าเด็กบ่รู้เรื่อง หลินอี่โกรธจนอยากเผาใบสัญญาทิ้งเบ็ด

ก่อนช่างประจำอู๋บอกว่าต้องเกาะบนไม้เป็นหลักฐาน
ความสามารถทำอะไรใหม่ยังต้องการคนช่วยอ่านโลกที่ล้อมมันอยู่

เขาถูกสั่งหยุดใช้อุปกรณ์ระหว่างตรวจ บ่แม่นถูกห้ามคิดตลอดไป
คชินทร์ซึ่งมาเรื่องทางส่งน้ำช่วยให้ทดสอบในพื้นที่ปลอดภัย
หลินอีเรียนเรื่องทางระบายความร้อนและเขียนขั้นตอนหยุดฉุกเฉินด้วยตนเอง ห่วงทองใช้จับจุดยึด
ผ้าแดงใช้ส่งสัญญาณ บ่แม่นของประดับที่ควรปล่อยปลิวใกล้เครื่องจักร

ปีที่สิบเก้า พายุทำให้กังหันท่าเรือหมุนย้อน เควียนคนอพยพติดอยู่กลางทางลาด หลินอีอยากพุ่งออกไปทันที
แต่หยุดตรวจล้อทั้งสองตามที่ฝึก เขาเสนอแผนให้ผู้ใหญ่ฟังและยอมรับการแก้ไข
บ่ต้องเลือกระหว่างทำตามทุกอย่างกับบ่ฟังใครเลย

เขาใช้ทวนเพลิงตรึงกลไก ห่วงทองดึงสายจากเรือ และล้อคู่ช่วยส่งเชือกขึ้นทางลาด เมื่อเห็นไม้เริ่มดำ
เขาหยุดใช้ไฟ เปลี่ยนเป็นวิ่งด้วยแรงขาในช่วงสุดท้าย แผนจบช้ากว่าที่ฝัน แต่ทางเดินยังอยู่ให้คนรุ่นหลังใช้
หลินอีเพิ่งชนะบางอย่างที่มีกรรมการจับเวลา

เขาช่วยชดใช้ร้านปลาจากรายได้งานช่างและต่อสู้เรื่องสัญญาผ่านผู้แทนที่ไว้ใจ เจ้าของร้านยังบ่นทุกครั้งที่เขา
แต่เริ่มฝากของให้ส่งโดยกำหนดเวลาเพื่อไว้
หลินอีเรียนว่าความไว้ใจบ่กลับมาเยือนการช่วยครั้งใหญ่เพียงครั้งเดียว

เขาร่วมแนวร่วมในฐานะผู้ฝึกงานส่งสัญญาณและช่างเคลื่อนที่ ภายใต้ผู้ดูแลและขอบเขตงานตามความพร้อม
บ่ถูกส่งเป็นแนวหน้าย้อนพลังน้ำตื้นตา เขาขอให้สิทธิ์เลือกเส้นทางอาชีพเมื่อเติบโตขึ้น
และช่วยเขียนคู่มืออุปกรณ์ด้วยภาษาที่เด็กคนอื่นเข้าใจได้

ก่อนเดินทาง แม่ผูกผ้าแดงให้สิ้นพอดี หลินอีบ่นว่าสายน้อยลง แต่ยอมทดสอบว่าบ่พันล้อ
เขาเบ่งอู๋ที่ยังมีงานรอและสัญญาว่าจะกลับมาเรียนต่อ ความฝันบ่ได้เล็กลงย่อนมีราวกันตก
มันเพียงมีโอกาสพาเขาไปได้ไกลกว่าจุดที่ความใจร้อนเคยพาทางถึง

ARUN RPG · 32 / 60

เยียนเจิน

เยียนเจิน □ AR-032

บทบาท: ผู้ตรวจมลทิน

ดินแดน: ศาลกระจกดาราม่วง

อาวุธ: กวนสามแฉกสองคม

พลัง: เห็นโครงสร้างพลังและรอยการปลอมแปลงที่อยู่ตรงหน้า

ข้อจำกัด: เห็นร่องรอยบ่งชี้กับรู้เจตนา ดวงตาบ่ออาจอ่านใจหรือชี้ความผิดแทนหลักฐาน

ปีที่เข้าร่วม: 19

ดวงตาที่เบ่งบ่งเห็นทุกสิ่ง

เยียนเจินเบ่งเห็นสิ่งที่คนอื่นเบ่งบ่งเห็นตั้งแต่ดวงตาที่สามเปิด เขาแยกตราปลอมจากตราจริง เห็นรอยพลังบนวัตถุและอ่านเส้นทางที่เครื่องประทับแตะไว้

ศาลกระจกดาราม่วงรับเขาเป็นผู้ตรวจโดยบอกว่าเมืองจะยุติธรรมขึ้นเมื่อไม่มีใครหลอกสายตาของเขาได้

เขาเชื่อคำชมจนเริ่มให้คำตัดสินเร็วเกินไป ในคดีขโมยยา

เยียนเจินพบรอยตราของผู้ต้องหาบนกล่องและยืนยันความผิด ชายคนนั้นถูกคุมขัง

ก่อนหลักฐานภายหลังแสดงว่าเป็นคนขนส่งซึ่งถูกเปลี่ยนของระหว่างทาง ดวงตาของเขาเห็นรอยจริง แต่เรื่องที่เขaprะกอบจากรอยนั้นผิด

ศาลต้องการแก้บันทึกเจียบ ๆ เพื่อรักษาความเชื่อมั่น เยียนเจินไปหาครอบครัวผู้ต้องหาเอง

พบว่าร้านถูกยึดและลูกชายเล็กเรียนแล้ว ความเสียหายบ่ได้ย้อนกลับเมื่อเปิดประตูคุก

เขาอ่านคำวินิจฉัยของตนต่อหน้าพวกเขา ยอมให้ถามจนจบ
และขอเปิดกระบวนการตรวจคำตัดสินย้อนหลังแม้จะเสียตำแหน่ง

เพื่อนร่วมงานบางคนหาว่าเขาทำลายศาล เขียนเงินตอบว่าศาลไม่ควรประจานการยอมรับความผิดไม่ได้
เขาพักงานตรวจและเรียนสัมภาษณ์พยาน เรียนว่าความกลัวทำให้คนเฝ้าขาดช่วง การตอบสนองแม่หลักฐานโกหก
และสิ่งที่พล้งบอกไม่ได้ต้องได้รับความสำคัญพอ ๆ กัน

ปีที่สิบเก้า เขาพบรอยแก็กะเขียนผู้หายจากประตูทดลอง เส้นพลังชี้ไปยังเจ้าหน้าที่ซึ่งมีชื่อเสียงซื่อสัตย์
แต่เขียนเงินจับทันที เขาตามเอกสารและพบว่าตราของชายคนนั้นถูกใช้หลังเสียชีวิตแล้ว
ใครบางคนกำลังใช้ความมั่นใจในดวงตาของเขาให้กล่าวหาคนที่ไม่มีทางตอบ

มีรัศมีศศินำหลักฐานอีกส่วนมาพบ ทั้งสามบ่ไว้ใจกันทันที เขียนเงินขอตรวจเอกสารโดยเปิดชั้นตอนให้ดู
และยอมให้เนตรดาวบันทึกจุดที่ยังบ่แน่ชัด เมื่อตำรวจศาลบุกยึดแฟ้ม
เขาใช้ทวนสามแฉกสองคมกันประตูโดยบ่ประกาศว่าผู้มาเป็นคนชั่วเปิด บางคนยังบ่รู้ว่าถูกสั่งมาทำอิหยัง

การเปิดแฟ้มช่วยคืนสถานะให้หลายครอบครัว แต่เส้นทางผู้บงการยังขาดตอน
เขียนเงินปฏิเสธข้อเสนอให้สรุปคดีเพื่อยุติความวุ่นวาย เขาเลือกอยู่กับคำถามที่ยังตอบบ่ได้
แทนสร้างคนผิดใหม่ให้ทุกคนรู้สึกว่โลกเรียบร้อยแล้ว

เขาร่วมแนวร่วมอรุณในฐานะผู้ตรวจรอยพลัง โดยแยกหน้าที่ตรวจออกจากผู้ตัดสินโทษ
รายงานทุกฉบับมีช่องสิ่งที่เห็น สิ่งที่อนุมาณ และสิ่งที่ยังบ่รู้ เขาส่งเงินชดเชยตามข้อตกลงแก่ครอบครัวในคดีเก่า
และบ่ขอให้พวกเขามารับรองว่ตนเป็นคนดีขึ้นแล้ว

วันออกเดินทาง เด็กของชายผู้ถูกกล่าวหามายื่นหนังสือที่ซ่อมปกใหม่ให้ เป็นเล่มที่เขียนเงินเคยยึดไป
เขารับแล้วคืนทันทีย้อนมันบ่แม่นของตน เด็กยิ้มบาง ๆ เป็นครั้งแรก
เขียนเงินหลับตาที่สามเพื่อเบ่งรอยยืมนั้นด้วยสองตารธรรมดา
เขาบ่ต้องเห็นทะลุทุกสิ่งเพื่อรู้ว่าบางอย่างควรได้รับการดูแลอย่างระมัดระวัง

เซ่งหลง

เซ่งหลง □ AR-033

บทบาท: แม่ทัพสัตย์เชียว

ดินแดน: กองเรือด่านทะเล

อาวุธ: จ้าวมังกรเสี้ยวจันทร์

พลัง: ตั้งแนวคุ้มกันและรับแรงปะทะต่อเนื่องโดยยึดพื้นที่

ข้อจำกัด: ย้ายตำแหน่งได้ช้าและบ่ออาจปกป้องทุกแนวพร้อมกัน

ปีที่เข้าร่วม: 20

คำสัตย์ที่กล้าขัดคำสั่ง

เซ่งหลงผูกพันกับกองทัพทะเลด้วยคำสัตย์ที่ให้แก่มหาสมุทรเรือ ทั้งสามเคยกินข้าวหม้อเดียวกันขณะเรือแตก และสาบานว่าจะไม่มีใครถูกทิ้งไว้กลางน้ำ เขาเป็นคนตัวใหญ่ หนวดเครายาว และนั่งพอลูกเรือเชื่อใจ เมื่อได้รับตำแหน่งแม่ทัพด่าน จึงคิดว่ากำลังขยายคำสัตย์นั้นให้คุ้มครองผู้คนมากขึ้น

ปีแล้วปีเล่า กองเรือเติบโตพร้อมกฎที่ห่างจากชีวิตลูกเรือ เซ่งหลงทำตามยอมนเพื่อนเก่าสองคนเป็นผู้บัญชาการ เขาเชื่อว่าพวกเขายังจำหม้อข้าวหม้อนั้นได้ เมื่อมีคำร้องเรื่องการยึดเรือประมง เขารับปากจะตรวจ แต่กลับเลื่อนยอมนการประชุมใหญ่สำคัญกว่าเสมอ

ลูกเรือหนุ่มนำเชือกเส้นหนึ่งมาให้ เชือกมีรอยตัดจากจ้าวของหน่วยเขา ใช้เป็นหลักฐานว่าพ่อถูกปล่อยให้อยู่กลางทะเลหลังปฏิเสธรายค่าผ่านทาง เซ่งหลงค้นแฟ้มแล้วพบคำสั่งของสหายเก่า เขาไปถามโดยหวังว่าจะมีคำอธิบาย

กว่าเพื่อนตอบเพียงว่าการคุมทะเลต้องทำให้คนกลัวบ้าง

ความภักดีถึงเขาไปคนละทิศ เช็งหลงบ่อยากเชื่อว่ามิตรภาพอันจริงใจจะอยู่ร่วมกับการกระทำจ้องได้ เขาเกือบปิดเรื่องโดยชดใช้เงินส่วนตัว ก่อนลูกเรือถามว่าคนต่อไปจะได้รับเงินหลังตายเช่นเดียวกันหรือไม่ เขาจึงส่งหลักฐานเข้าสู่การตรวจและถูกสั่งปลดทันที

ปีที่สี่สิบ กองเรือได้รับคำสั่งจมนเรือผู้ลี้ภัยซึ่งถูกกล่าวหาว่าซ่อนผู้ก่อเหตุ เช็งหลงยังมีจ้าวแต่ไม่มีตราบังคับใคร เขาขึ้นเรือเล็กไปขวางและส่งสัญญาณขอตรวจผู้โดยสารอย่างเปิดเผย เพื่อนเก่าสั่งให้หลบโดยอ้างคำสัตย์ระหว่างพวกเขา เช็งหลงตอบว่าคำสัตย์นั้นเริ่มจากการบ่ถึงคนกลางน้ำ

เขาปักจ้าวมังกรเสี้ยวจันทรตรีงแนวรับบนเรือที่โยกแรง พลั้รับแรงปะทะทำให้ลำเรือปลิว แต่เขาย้ายไปช่วยท้ายเรือบ่ได้พร้อมกัน จึงมอบตำแหน่งสำคัญให้ลูกเรือหนุ่มและฟังคำแนะนำของชาวประมง เมื่อแนวร่วมอรุณนำเรือช่วยเหลือมาถึง ทุกคนยังอยู่ครบถ้วนเขาบ่ได้แสร้งว่าตนเบ้งได้รอบล่ำ

การเผชิญหน้าจบลงด้วยการยอมให้ตรวจเรือและเปิดหลักฐานต่อชุมชนท่าเรือ สหายคนหนึ่งยอมให้การ อีกคนหนีไป เช็งหลงเสียมิตรภาพที่เคยเชื่อว่าจะอยู่ตลอดชีวิต เขาไว้ทุกข์ให้สิ่งนั้นโดยบ่ใช้ความเศร้าเป็นเหตุผลกลับไปปกป้องความผิด

เขาร่วมแนวร่วมในหน่วยคุ้มกันทางทะเล ฝึกให้ลูกเรือถามคำสั่งซึ่งเสี่ยงชีวิตผู้เกี่ยวข้อง และให้ผู้รู้พื้นที่ออกเสียงก่อนนายทหาร ความนิ่งของเขายังคงทำให้คนเชื่อใจ แต่บัดนี้รวมถึงการยอมเฝ้าว่าตนเคยนิ่งในเวลาที่ต้องทักท้วงด้วย

ก่อนออกจากท่า ลูกเรือหนุ่มชวนเขากินข้าวในหม้อเก่า เช็งหลงตักให้ทุกคนก่อนนั่งลง บ่มีพิธีสาบานใหม่ ย้อนคำเดิมยังดีพอหากทำตามจริง เขาละบ่เชื่อกที่ถูกตัดไว้กับด้ามจ้าว เพื่อจำว่าความภักดีบ่แม่นการเบ้งข้ามสิ่งที่คุณรักทำ แต่คือการกล้าหยุดเขาก่อนคำสัตย์ที่เคยให้ร่วมกันจะบ่เหลือความหมาย

จ้าวเหวิน

จ้าวเหวิน □ AR-034

บทบาท: ผู้ตรวจข้อสุญ

ดินแดน: หอกระเบียนเมืองผี

อาวุธ: กระบี่สองตรา

พลัง: ตัดตราฟืนที่มีเขื่อนไขบ่ตรงกับคำสัตย์เดิม

ข้อจำกัด: ต้องคืนเขื่อนไขและพยานให้ครบ คมกระบี่บ่ช่วยคนที่บ่ยอมฟังข้อเท็จจริง

ปีที่เข้าร่วม: 20

คำให้การของคนที่ถูกกลบ

จ้าวเหวินรักตัวอักษรย้อนมันทำให้คนที่จากไปยังเข้ากับคนรุ่นหลังได้
เขาเริ่มงานในหอกระเบียนเมืองชายขอบด้วยความตั้งใจธรรมดา คือเขียนชื่อผู้มาติดต่อให้ถูก
บ่ปล่อยให้เสียงสำเนียงหรือเสื้อผ้าเก่าทำให้ใครเสียเวลาทั้งวันเพียงเพื่อพิสูจน์ว่าตนมีอยู่จริง

เมื่อเมืองถูกจัดเป็นเขตปิดหลังรอยแยก ผู้มีอำนาจสั่งย้ายรายชื่อบางส่วนออกจากกระเบียนกลาง
จ้าวเหวินค้านก่อนยอมลงมือย้อนคำสั่งระบุว่าเป็นการย้ายชั่วคราว เขาเกะบสำเนาไว้ส่วนตัว
คิดว่ำนั่นเพียงพอจะรักษาความถูกต้องโดยบ่เสียตำแหน่งซึ่งเลียดกรอบคร้ว

หญิงคนหนึ่งกลับมาทุกเดือนเพื่อขอสิทธิ์รับยาของสามี ระบบตอบว่าบ่พบชื่อ จ้าวเหวินแอบให้เงิน
แต่บ่กล้าคืนบันทึก เมื่อสามีเธอเสียชีวิต เธอขอเอกสารยืนยันเพื่อจัดการบ้าน
ระบบกลับตอบว่าบ่อาจบันทึกการตายของคนที่บ่มีอยู่

จ้าวเหวินเบ่งสำเนาที่ซ่อนไว้แล้วรู้ว่าความจริงซึ่งบ่เคยออกจากลิ้นชักบ่ได้ช่วยเธอเลย

เขาเปิดหอเอกสารให้ชุมชนอ่านและถูกขังในห้องเกะบตราน
ที่นั่นมีพินิจคำสัตย์เก่าซึ่งกำหนดให้ผู้ดูแลเกะบชื้ออย่างตรงไปตรงมา การใช้อำนาจปัจจุบันขัดกับเงื่อนไขนั้น
จ้าวเหวินนำกระบี่พิธีประจำหอมาตรวจรอยตราที่ละชั้น บ่ได้ฟันด้วยความเชื่อว่าตนถูกเสมอ
แต่รวบรวมพยานจนคมกระบี่ตอบสนองต่อข้อขัดแย้งที่พิสูจน์ได้

เขาตัดพินิจออกได้เพียงส่วนที่เงื่อนไขผิด ส่วนอื่นยังแข็งแรง
จ้าวเหวินต้องหาทางออกด้วยกุญแจและความช่วยเหลือของผู้คุมที่ยอมฟังเหตุผล
พลังใหม่บ่ได้แทนงานคืบหลักฐาน แต่มันทำให้งานที่เคยถูกเบ่งว่าเป็นเพียงเอกสารมีผลต่อประตูดิจตรงหน้า

ปีที่ยี่สิบ เขียนเงินกับเนตรดาวมาถึงพร้อมบัญชีผู้สูญหาย จ้าวเหวินพบชื่อเดียวกันในสำเนาที่ตนซ่อน
เขาเปิดเผยทั้งข้อมูลและบทบาทที่เคยทำให้คนถูกลบ บ่อ้างว่าการเกะบสำเนาทำให้ตนพินาศ
การคืนชื่อใช้คำให้การจากเพื่อนบ้าน สมุดหนี้ ภาพวาด และสิ่งเล็กน้อยที่ชีวิตทิ้งไว้
บ่ได้ขึ้นกับตราราชการเพียงอย่างเดียว

เมื่อเจ้าหน้าที่เฝ้าหอเพื่อทำลายหลักฐาน จ้าวเหวินเลือกช่วยคนคัดเอกสารออกก่อนเพิ่มต้นฉบับ
เขาเสียหน้ากระดาหลายร้อยแผ่น แต่ชุมชนซึ่งเคยถูกเรียกว่าผู้ไร้ทะเบียนยืนเรียงกันบอกชื่อที่จำได้
จ้าวเหวินเขียนตามเสียงจนรุ่งเช้า เข้าใจว่าคนมีอยู่ก่อนกระดา และกระดาควรรับใช้พวกเขา

เขาร่วมแนวร่วมอรุณเพื่อปลดตราที่ทุกคนไว้กับคำสั่งบ่ชอบธรรม
ตั้งระบบสำเนาหลายแห่งและให้เจ้าของข้อมูลตรวจแก้ชื่อของตนได้ กระบี่ส่องตราอยู่ข้างพู่กันเสมอ
หากยังบ่รู้เงื่อนไข เขาจะค้นต่อแทนฟันก่อนแล้วหวังว่าความกล้าจะทำให้ผลถูกต้อง

ก่อนเดินทาง หญิงที่เคยขอเอกสารสามีมารับสำเนาฉบับแก้ เธออ่านซ้ำ ๆ และบอกว่าชื่อกลางสะกดผิด
จ้าวเหวินขอโทษแล้วแก้ทันที ความยุติธรรมในมือนั้นบ่ได้มีเสียงกลอง
มีเพียงผู้หญิงคนหนึ่งได้รับสิทธิ์บอกว่าเรื่องของครอบครัวตนควรถูกเขียนจ้ะได้
และคนถือพู่กันยอมฟังโดยบ่ทำให้เธอต้องกลับมาอีกเดือน

ARUN RPG · 35 / 60

หลี่เหยา

หลี่เหยา □ AR-035

บทบาท: ผู้ถือบ้านภาพ

ดินแดน: โรงละครเก๋จาก

อาวุธ: หางขาวและเส้นม่าน

พลัง: สร้างภาพลวงที่อาศัยความทรงจำทางประสาทสัมผัสของตน

ข้อจำกัด: ภาพลวงจับต้องไม่ได้ และสิ่งที่เธอเคยเข้าใจย่อมมีช่องโหว่

ปีที่เข้าร่วม: 20

ใบหน้าทีขอเป็นของตัวเอง

หลี่เหยาจำหน้าตนในวัยเด็กไม่ค่อยได้ ย้อนผู้คนชอบให้เธอเปลี่ยนเป็นอย่างอื่น

โรงละครเก๋จากรับเธอด้วยความสามารถสร้างภาพลวง เธอแสดงเป็นเจ้าหญิง นักรบ คนแก่ และคนรักที่ผู้ชมคิดห่อด ทุกครั้งที่ได้รับคำชม เธอจะสงสัยว่ามีใครชอบผู้ที่อยู่หลังม่านบ้างหรือป

เธอสร้างภาพจากสิ่งที่เคยสัมผัส กลิ่นฝนบนหลังคา เสียงรอนงเท้าของแม่ สีบนหางยามเช้า ภาพงดงามแต่จับต้องไม่ได้ ผู้จัดเริ่มขายการแสดงส่วนตัวให้คนร่ำรวย โดยให้เธอสวมหน้าคนที่จากไป หลี่เหยาคิดว่าเป็นการปลอมใจ จนลูกค้ำคนหนึ่งใช้ภาพลวงของสามีบังคับลูกให้ยอมเซ็นขายบ้าน

หลี่เหยาหยุดแสดงกลางจากและถูกเรียกให้ชดใช้สัญญา เธอเคยยอมทุกอย่างเพื่อบ่ถูกทอดทิ้ง จึงเกือบกลับไปทำต่อ ก่อนเห็นเด็กเบ้งหน้าเธอโดยบ่แน่ใจว่าครั้งนี้ยังเป็นภาพปลอมหรือป ความสามารถที่เคยทำให้คนเห็นโลกกว้างขึ้นกำลังทำลายความเชื่อว่าพวกเขาเบ้งใครได้จริง

เธอออกจากโรงละครพร้อมเสื้อผ้าที่ชุดและหน้าที่กำลังต่อสู้ตามสัญญา ช่วงแรกบ่กล้าปรากฏหน้าเดิมในตลาด จึงเปลี่ยนรูปไปเรื่อยจนล้า

รินปักขาซึ่งเคยได้ยินเรื่องเธอชวนมาช่วยเวทียุมชนโดยให้ประกาศชัดว่าจากใจเป็นภาพลอง หลีเหยาตกใจที่ผู้ชมยังยินดีดูแม้ไม่ได้ถูกหลอก

เธอเริ่มแสดงเรื่องธรรมดาจากชีวิตตน ครั้งแรกมีคนดูน้อยและบางคนออกก่อนจบ เธอเจ็บแต่ก็ต้องเปลี่ยนทั้งตัวเพื่อร้องทุกสายตาไว้ ความมั่นคงของพลังเพิ่มขึ้นเมื่อเธอเลือกสิ่งที่เข้าใจจริง แทนสร้างเมืองหุที่ตนรู้เพียงภาพภายนอก

ปีที่สี่สิบ กลุ่มผู้ล่าตามจับพยานจากโรงละครเก่า หลีเหยาใช้ภาพลองเบี่ยงทางในตรอกที่ตนเคยเดิน แต่เมื่อศัตรูขว้างของทดสอบ ภาพกะเปิดช่องโหว่ เธอต้องพาคนหนีด้วยแผนจริงร่วมกับวาริน บ่อจเรียกภาพที่ไร้น้ำหนักให้รับประทุแทนแขนคนได้

ในช่วงสำคัญ เธอสวมใบหน้าที่ตนล่อผู้ไล่ล่าออกจากทางพยาน ยอมให้พวกเขาเชื่อว่าผู้ขัดคำสั่งคือใคร ภายหลังข้อมูลจากพยานช่วยเปิดโปงการบังคับสัญญา หลีเหยาปลดหนี้ที่บ่ชอบธรรมได้ แต่ยังทำงานชดใช้ส่วนของอุปกรณ์ที่ตนรับผิดชอบจริง บ่เปลี่ยนทุกคนในอดีตให้เป็นผู้ร้ายเพื่อให้เรื่องของตนเรียบร้อย

เธอร่วมแนวร่วมในหน่วยพรางตัวและสื่อสาร กำหนดว่าห้ามใช้หน้าของผู้ตายหรือคนมีชีวิตเพื่อบีบบังคับผู้เกี่ยวข้องโดยบ่ยินยอม เธอสอนเพื่อนตรวจสอบสัญญาณยืนยันซึ่งภาพลองเลียนบ่ได้ง่าย เพื่อให้ทีมยังไวใจกันในโลกที่สายตาทูกลองได้

ก่อนออกเดินทาง รินปักขาขอภาพหนึ่งไว้ติดโรงละคร หลีเหยาเกือบเปลี่ยนหน้าให้สมบูรณ์แบบ ก่อนหัวเหาะและหยุด เธอยืนตามธรรมชาติ หางหนึ่งชี้ผิดจังหวะและมีรอยเหนียวใต้ตา ภาพนั้นบ่แม่นหน้าที่ทุกคนจะรัก แต่เป็นหน้าที่เธอเลือกกลับมาอยู่ได้ เมื่อโลกขอให้ใครอีกหลายโพด เธอมีบ้านหนึ่งอยู่ในชื่อตนเองแล้ว

จิ้นชู

จิ้นชู □ AR-036

บทบาท: ผู้ตีหลังระฆังสุดท้าย

ดินแดน: คลังขนส่งศพเก่า

อาวุธ: มือแข็งแกร่งและตราหน้าผาก

พลัง: สะสมแรงในข้อต่อแล้วปล่อยเป็นการกระโดดและแรงผลัก

ข้อจำกัด: ต้องพักระหว่างจังหวะ ตราที่ผู้อื่นใส่ไว้ยังรบกวนการควบคุมร่าง

ปีที่เข้าร่วม: 20

คนที่ได้ยินแม่ขยับได้

สิ่งแรกที่จิ้นชูจำได้หลังตื่นคือเสียงคนคุยกันว่าเขานอนของได้เท่าไร ร่างของเขาแข็ง ข้อต่อเคลื่อนไหวเป็นช่วง และมีตราบนหน้าผากซึ่งทำให้หยุดทันทีเมื่อได้ยินคำสั่ง เขาอยากบอกว่าฟังรู้เรื่อง แต่ปากออกเสียงซ้ำเกินกว่าคนงานจะรอ ทุกคนจึงเฝ้าเรื่องราวกับบ่มีผู้ฟังอยู่ข้างใน

คลังขนส่งศพเก่าใช้เขายกโลงและลังหนัก เขาฮับฮู้ความเหนื่อยแต่ไม่มีทางขอพัก ผู้คุมคิดว่าร่างแบบเขาบ่รู้สึก จิ้นชูเริ่มนับรอยแตกบนเพดานเพื่อรักษาความคิดของตนไว้ เมื่อจำชื่อเดิมบ่ได้ เขาเลือกจิ้นชูจากอักษรบนเศษหนังสือที่ปลิวติดลัง เป็นสิ่งแรกที่บ่มีใครสั่งให้เลือก

คนทำความสะอาดชื่อเม่ยพบว่าเขาขยับนิ้วตอบคำถามได้ เธอใช้เวลาหลายคืนสร้างตารางตัวอักษร บั๊รับเดาคำแทนย้อนอยากให้สนทนาง่าย จิ้นชูขอคำว่าเจ็บบ่ก่อนคำว่าหนึ เมื่อเม่ยเข้าใจ เธอหยุดให้คนวางของบนขาที่ร้าวและเริ่มบันทึกการใช้งานเป็นหลักฐาน

ผู้คุมจับได้และยึดกระดาน จินซูเกือบยอมเจียนเพื่อให้เมียปลอดภัย
แต่เธอบอกว่าความปลอดภัยซึ่งต้องทำให้เหมือนเข่าบ่มั่นคนจะอยู่ได้ไม่นาน
ทั้งสองส่งข้อความผ่านรอยชุดบนหลังจนถึงจ้าวเหวิน
เขาตรวจพบว่าตราควบคุมใช้เงื่อนไขสัญญาซึ่งบ่มีผู้ยินยอมอยู่ในเอกสาร

ปีที่สี่สิบ การปลดตราทำได้เพียงบางส่วน ย้อนถอดเปิดกันที่อาจทำลายกลไกพยุ่งร่าง
จินซูจึงต้องอยู่กับข้อจำกัดขณะเรียนควบคุมแรง เขากระโดดได้ไกลแต่ต้องพักให้ข้อต่อสะสมกำลัง
การฟื้นฟูสระบ่มั่นภาพลุกขึ้นวิ่งได้ในวันเดียว และเขาขอให้ทุกคนเคารพความเร็วของตน

ก่อนพาคนงานออก เจ้าของคลังจุดไฟเผาหลักฐาน จินซูใช้แรงผลักเปิดทางแล้วหยุดพักตามจังหวะที่ตกลง
แม้คำสั่งเก่าในตราจะพยายามบังคับให้ยืนปิดประตู เมียอ่านชื่อตนกับชื่อเขาสลับกันให้ตั้งสมาธิ
ขณะที่จ้าวเหวินตัดเงื่อนไขส่วนที่พิสูจน์ได้ เขาเลือกก้าวสุดท้ายด้วยตนเองและพาคนออกมาได้

หลังอิสระ เขาบ่รู้ว่าจะทำอิหยังกับวันที่บ่มีใครสั่ง จินซูลองนอนกลางวัน ลองวาดรูป
และพบว่าชอบซ่อมของชิ้นเล็กอย่างบ่น่าเชื่อ
มือที่คนอื่นเบ่งว่ามีไวยกของหนักสามารถจับคู่กันได้เมื่อมีด้ามเหมาะสม
เขาขอเรียนอ่านเพื่อให้ตนตรวจทุกสัญญาที่เกี่ยวข้องกับร่างได้

เขาร่วมแนวร่วมในหน่วยเคลื่อนย้ายและคุ้มกัน โดยมีตารางพัก กระดานสื่อสาร
และสิทธิ์ปฏิเสธการแตะตราโดยบ่แจ้ง การรักษายังดำเนินต่อไป
บ่มีใครอ้างว่าต้องกลับเหมือนคนอื่นก่อนจึงเป็นนักสู้ได้ เขาฝึกใช้แรงกระโดดในพื้นที่ที่รู้จุดลง
บ่ส่งตัวเองเป็นอาวุธตามคำสั่งจากไกลอีก

ก่อนออกเดินทาง เมียคืนเศษหนังสือที่เป็นที่มาของชื่อ จินซูใช้เวลาเขียนคำขอบคุณลงกระดาน
ทุกคนรออนเสร็จ บ่มีใครเฝ้าแทน เขาเฝ้าหน้าขึ้นเบ่งขบวนซึ่งยังบ่เคลื่อนที่ไป
ความเจียนครั้งนี้บ่มั่นการถูกเบ่งข้าม แต่เป็นพื้นที่ที่คนอื่นตั้งใจเว้นให้เสียงของเขามาถึง

ARUN RPG · 37 / 60

หลงเซวียน

หลงเซวียน □ AR-037

บทบาท: ราชาฝนสมุทร

ดินแดน: ราชสำนักบาดาลปะการัง

อาวุธ: กรงเล็บราชันและตราฝน

พลัง: นำเมฆตามกระแสทะเลและบังคับน้ำในระยะที่สัมผัสพลังได้

ข้อจำกัด: บ่ออาจเรียกพายุโดยปะทะกับชายฝั่งอื่น ต้องรับผิดชอบผลต่อทั้งลุ่มน้ำ

ปีที่เข้าร่วม: 20

ฝนเหนือบ้านของศัตรู

หลงเซวียนเติบโตในราชสำนักบาดาลปะการัง ซึ่งสอนว่าทะเลกว้างเกินมนุษย์จะเข้าใจ เขาเป็นผู้สืบทอดตราฝน รับผิดชอบกระแสน้ำและความปลอดภัยของแหล่งเกิดชีวิตใต้คลื่น เมื่อเรือพืชน้ำทำลายแนวปะการัง เขาเห็นร่างเล็กไร้ทางหนีและเริ่มเชื่อว่าความเมตตาต่อมนุษย์คือความโหดร้ายต่อบ้านตน

เขาสร้างพายุขับเรือออกจากเขตด้วยความแม่นยำ แต่กระแสน้ำปั่นป่วนที่เส้นซึ่งวาดบนแผนที่ หมู่บ้านประมงห่างออกไปพังเสียหาย เรือที่ทำลายปะการังจริงกลับหลบในอ่าวกำบัง หลงเซวียนรับรายงานว่าปฏิบัติการสำเร็จ ก่อนพบเรื่องราวของเด็กติดมากับเศษไม้ในสวนบาดาล

เขาขึ้นไปดูชายฝั่งเอง ชาวบ้านบ่ได้รู้จักซื้อบริษัทที่ตัดปะการังด้วยซ้ำ พวกเขาเป็นคนรับผลจากการลงโทษที่เขาเรียกว่ายุติธรรม หลงเซวียนพบเด็กกำลังช่วยพ่อเกาะบกระเบื้องและบ่กล้าบอกว่าใครส่งพายุมา

เขาช่วยทั้งวันในร่างที่บ่งแสดงฐานะอันดร แล้วกลับบาดาลพร้อมความเจ็บที่หนักกว่าตราฝน

สภาบาดาลเสนอให้รักษาเกียรติด้วยการบ่งถึงผู้เสียหาย เขาปฏิเสธและประกาศบทบาทของตนต่อชุมชนชายฝั่ง
ความโกรธที่ได้รับทำให้เขาอยากถอยกลับทะเล แต่เลือกอยู่ฟังจนจบ

หลงเซวียนตกลงชดใช้และร่วมตรวจเส้นทางเรือ โดยให้ชาวบ้านซึ่งได้รับผลมีสิทธิ์หยุดแผนพายุของเขา

ปีที่ยี่สิบ น้ำมันจากเรือขนแกนรั่วเข้าสู่แนวปะการัง เขาอยากใช้คลื่นใหญ่พัดทิ้ง
แต่ธารเคศชี้ว่ามันจะไหลเข้าบ่อของหมู่บ้านอีกแห่ง วชิรเมฆนำแผนฝนมาเทียบ
ทั้งสามต้องยอมแบ่งอำนาจที่เคยถนัดควบคุมลำพัง ใช้ลม น้ำ
และแนวกักที่ละส่วนแทนประกาศชัยชนะด้วยพายุเดียว

ระหว่างงาน เรือของบริษัทเดิมติดกลางคราบน้ำมัน ลูกเรือร้องขอความช่วยเหลือ
หลงเซวียนจำตราศัตรูได้และชะงัก ก่อนเห็นว่าคนบนดาดฟ้าจะถูกทิ้งให้รับอันตรายแทนเจ้าของ
เขาส่งฝนเหนือเรือนั้นเพื่อดับไฟ แล้วใช้กรงเล็บลากเข้าสู่แนวกักภัย การช่วยลูกเรือบ่งทำให้คดีของบริษัทหายไป
ทั้งสองเรื่องต้องเกิดพร้อมกันได้

การฟื้นฟูปะการังต้องใช้เวลานาน หลงเซวียนวางระบบติดตามร่วมกับชุมชนและยอมให้ตรวจคำสั่งตราฝนย้อนหลัง
เขาบ่งได้สละความรักต่อบาดาล แต่ขยายความรับผิดชอบให้ถึงฝั่งซึ่งพลังของตนแตะอยู่แล้ว
แม้ราชสำนักบางส่วนเบี่ยงว่าเป็นการลดศักดิ์ศรี

เขาร่วมแนวร่วมอรุณเป็นผู้คุ้มกันลุ่มน้ำและทะเล โดยทุกภารกิจต้องประเมินผลต่อชายฝั่งอื่น
หลงเซวียนยังคงมีความหยิ่งและบ่งขัดขืนโทษซ้ำ แต่ฝึกทำงานที่ผู้เสียหายเป็นคนตรวจผล
บ่งแผนงานที่เพียงทำให้ตนรู้สึกดีขึ้น

ก่อนเดินทาง เด็กที่เขาเคยช่วยเกบกระเบื้องมอบชิ้นหนึ่งให้เขียนชื่อเรือที่ช่วยไว้
หลงเซวียนเพิ่มชื่อหมู่บ้านที่พายุตนทำลายลงอีกด้าน เขาพกทั้งสองหน้าไปด้วย
ย้อนเรื่องของผู้พิทักษ์บ่งควรมีแต่วันที่ช่วยสำเร็จ
และฝนเหนือบ้านของศัตรูอาจเป็นจุดเริ่มต้นของทะเลที่ไม่มีใครต้องอยู่ด้วยความกลัวตลอดไป

ARUN RPG · 38 / 60

รอรการ์

รอรการ์ □ AR-038

บทบาท: ช่างค้อนสายฟ้า

ถิ่นแดน: หมู่บ้านเหล็กเหนือเหมันต์

อาวุธ: ค้อนฟ้าหวน

พลัง: รับประจุจากพายุและปล่อยแรงผ่านค้อนสั้น

ข้อจำกัด: ค้อนต้องกลับถึงมือก่อนรับประจุใหม่ ร่างกายบ่ทนสายฟ้าได้ตลอด

ปีที่เข้าร่วม: 20

ค้อนที่ตีระฆัง

รอรการ์โตในหมู่บ้านเหล็กเหนือเหมันต์ บิดาเป็นช่างตีระฆังซึ่งเชื่อว่าโลหะทุกชิ้นมีเสียงของตน เขากลับชอบเสียงค้อนกระแทกโลหะหลายกว่าเสียงระฆังเรียกคนเมื่อบ้าน เมื่อได้รับค้อนฟ้าหวนจากสำนักช่าง เขาก็ออกเดินทางเป็นนักรบโดยคิดว่าการทำให้ศัตรูเกรงกลัวคือเกียรติสูงสุดของคนถือค้อน

ชื่อเสียงของเขามาจากการรับสายฟ้าแล้วปล่อยลงสนาม คนเล่าเรื่องเฉพาะแสงสวย บ่เล่ามือชาที่ตามมาหลายวัน รอรการ์เองกะซ่อนอาการไว้ ย้อนกลั้ววันใดคนเรียกหาที่แข็งแกร่งกว่า เขาเริ่มดื่มเพื่อหลบลึงศึกและหัวเหาะเสียงดังเวลาถูกถามว่าไหวหรือบ่

ครั้งหนึ่งค้อนหลุดมือหลังรับประจุมากเกินไป เขากลับรับสายฟ้ารอบใหม่ทั้งที่ยังบ่ได้อารุคิน กระแสยอนทำให้ลึ้มและเพื่อนต้องออกมาช่วยกลางสนาม สหายชื่อเบรณบาดเจ็บที่ขา รอรการ์อยากชดใช้ด้วยการชนะศึกใหญ่กว่าเดิม

แต่เบรนขอให้เขาไปหาหมอและเลิกทำให้ทุกคนต้องคอยเดาว่ายามใดจะพัง

การฝึกฟื้นฟูเขาเมื่อบ้าน บิดาให้ช่วยตีระฆังใบเล็ก รอรการ์ตีแรงจนโลหะแตกหลายครั้ง ต้องเรียนฟังหลายกว่าออกแรง เขาเริ่มยอมรับความกลัวว่าจะหมดประโยชน์ และพบว่าแม่ยังให้เขาช่วยหั่นฟันในปริมาณที่ทำไหวโดยบ่งกล่าวถึงชื่อเสียงแม้แต่บ่อย

ปีที่สี่สิบ พายุหิมะพัดเสียงเตือนจากหอสัญญาณ คนงานในหุบเขาบอกว่าหิมะกำลังถล่ม รอรการ์กับหน่วยของเซลวาราไปถึงระฆังใหญ่ซึ่งถูกน้ำแข็งเกาะ ค้อนของเขาสามารถทำลายมันเพื่อเปิดทางเร็ว แต่เสียงระฆังเป็นสิ่งเดียวที่ส่งถึงคนงานด้านล่างได้

เขาได้รับประจูปะทุเท่าที่กำหนด ใช้แรงสั่นละลายจุดยึดแล้วตีระฆังตามสัญญาณอพยพ เมื่อค้อนกระเด็นออก เขารอให้กลับถึงมือก่อนรับรอบใหม่ แม้ความเฉื่อยระหว่างครั้งทำให้กลัวว่าจะเข้าไป ธรณียช่วยวางสายดิน คนงานได้ยินเสียงและย้ายขึ้นที่ปลอดภัยก่อนหิมะถล่มบ่กีนาคี

รอรการ์หมดแรงหลังงานแต่บ่บาดเจ็บเพิ่ม เขานั่งข้างเบรนซึ่งมาช่วยจัดเสบียง ทั้งสองบ่ว่าคำสาบานยิ่งใหญ่ เพียงนัดตรวจอาการกับหมอตามกำหนด การกลับมาทำงานร่วมกันเริ่มจากความเชื่อว่าคราวนี้รอรการ์จะบอกเมื่อมือเริ่มชา

เขาร่วมแนวร่วมอรุณในหน่วยคุ้มกันพายุและช่างโลหะ นอกจากฝึกค้อน เขาสอนสัญญาณระฆังให้ทุกค่ายใช้เรียกช่วยโดยบ่ต้องมีเวทมนตร์ ศักดิ์ยังต้องการแรงของเขา แต่เขาจะปรับประจูปะทุใหม่เพื่อย้อนเสียงเชียร์ดังขึ้น และให้เพื่อนมีสิทธิ์เคาะค้อนเมื่ออาการถึงขีดจำกัด

ก่อนออกเดินทาง บิดามอบระฆังใบที่เคยตีแตกแล้วซ่อมใหม่ เสียงบ่กังวานเท่าใบสมบูรณ์แต่ยังชัด รอรการ์แขวนไว้ข้างเควียน ทุกครั้งที่มันดัง เขานึกถึงผู้คนซึ่งอยากให้ตนเมื่อบ้านหลายกว่าขณะเสมอ ค้อนในมือยังทำให้ฟันสั่นได้ ทว่าครั้งนี้เขาอยากให้เสียงของมันบอกทางกลับแก่ใครสักคนด้วย

ARUN RPG · 39 / 60

เอวาร์น

เอวาร์น □ AR-039

บทบาท: นักพยากรณ์ตาเดียว

ดินแดน: หอจดหมายเหมันต์

อาวุธ: หอกหลักคำและอิกาคู่

พลัง: อ่านแบบแผนจากข่าวสารหลายทางและคำนวณอนาคตที่เป็นไปได้

ข้อจำกัด: คำทำนายเป็นความน่าจะเป็น ข่าวลวงและสิ่งที่คนเลือกใหม่เปลี่ยนผลได้เสมอ

ปีที่เข้าร่วม: 20

ผู้เลิกระบ้งคนเป็นความน่าจะเป็น

เอวาร์นเป็นนักเกะบข่าวก่อนเป็นผู้ถูกเรียกว่าผู้พยากรณ์ เขาใช้ชีวิตในหอจดหมายเหมันต์ อ่านราคาอาหาร ทัศนทางฝน และข่าวคนหายจนเบ่งเห็นแบบแผนที่ผู้อื่นเบ่งข้าม อิกาคู่ของเขานำข้อความจากหลายเมืองมาให้ ผู้คนเริ่มคิดว่าชายตาเดียวเห็นอนาคต ย้อนบ่เคยเห็นคืบที่เขานั่งแก้ข้อสรุปของตนจนเข้า

ชื่อเสียงทำให้คำว่าอาจเป็นไปได้ค่อย ๆ หายจากปาก เขาเฝ้าสืบขึ้นเพื่อให้คนเชื่อเร็วขึ้น และซ่อนแผนที่ซึ่งคาดผิดไว้ในลิ้นชัก เอวาร์นเสียตาข้างหนึ่งระหว่างออกสำรวจพายุ จึงยังยึดมั่นว่าความอู่ที่ได้ด้วยราคาแพงควรมีน้ำหนักหลายกว่าความเห็นของผู้บ่เคยเสี่ยง

เขาเคยทำนายว่าหมู่บ้านหนึ่งบ่อจรรอดจากหิมะถล่ม จึงสั่งถอนกำลังช่วยไปจุดอื่น ชาวบ้านกลับสร้างแนวกันตัวเอง แต่ผู้บาดเจ็บเสียชีวิตย้อนหน่วยรักษาบ่มา เอวาร์นได้รับคำชมว่าจัดกรพยากรณ์มีประสิทธิภาพ

พร้อมจดหมายจากเด็กซึ่งถามว่าเขาเคยลองเชื่อว่าพ่อเธอจะสำเร็จหรือไม่

จดหมายนั้นทำให้เอวาร์นเปิดแผนที่เก่าเปิด เขาพบว่าตนบันทึกความผิดพลาดของคนอื่นละเอียด แต่ใช้คำว่าสถานการณ์เปลี่ยนเมื่อเป็นความผิดของตน
เขาประกาศการประเมินที่พลาดและเดินทางไปพบครอบครัวผู้เสียชีวิต
ไม่มีคำอธิบายเรื่องความน่าจะเป็นใดทำให้การขาดความช่วยเหลือเบาลง เขาจึงฟังหลายกว่าเข้า

หลังจากนั้น รายงานของเขาแสดงหลายทางเลือก พร้อมเงื่อนไขที่จะทำให้ผลเปลี่ยน
เอวาร์นเริ่มส่งอีกาไปหาผู้ที่เคยบออยู่ในเครือข่ายข่าว ทั้งคนขับเควิน คนทำครัว และเด็กดูแลสัตว์
ข้อมูลเล็กเหล่านั้นทำให้โลกในแผนที่มีชีวิต บ่มเพาะเพียงลูกศรเดินทางตามแผนของผู้ทรงอำนาจ

ปีที่ยี่สิบ เขาเห็นหลักฐานว่าเครื่องประทับศูนย์กำลังถูกย้ายผ่านยอดเขา หากปล่อยไป
ประตูลายแห่งจะถูกควบคุมรวม เขาคำนวณว่าการสกัดมีโอกาสล้มเหลวสูง แต่แทนสิ่งห้าม
เขานำข้อมูลเปิดให้อัศวรและชุมชนที่ต้องรับผล พวกเขาเสนอวิธีซึ่งบ่งอยู่ในแบบจำลอง
คือใช้ทางขนเกลือเก่าที่คนบนแผนที่ทางการไม่เคยสนใจ

เอวาร์นลงพื้นที่ด้วยหอกหลักคำซึ่งใช้เป็นหลักส่งสัญญาณ เขาเฝ้ารับข่าวและแก้แผนเมื่อสิ่งจริงต่างจากคาด
บ่มเพาะให้คนรับตามคำทำนายเพื่อรักษาหน้า การสกัดทำได้เพียงชะลอเครื่อง
แต่ช่วยให้หลายชุมชนเตรียมรับภัยได้ทัน เขารายงานผลตามนั้น บ่มเพาะให้เป็นชัยชนะสมบูรณ์

เขาร่วมแนวร่วมอรุณในฐานะผู้วิเคราะห์ข่าว ตั้งคนตรวจสอบข้อสรุปของตนและเกะบประวัติการแก้ไขไว้เสมอ
อีกาผู้ยังบินกลับมา แต่เขาบ่ตีความความเจ็บของมันเป็นว่าโลกสงบ หากข่าวบ่ถึง เขาจะเขียนว่าบ่มีข้อมูล
มิใช่บ่มีผู้เตือนร้อน

ก่อนเดินทาง เด็กเจ้าของจดหมายส่งแผนที่แนวก้นที่พ่อเคยสร้างมาให้ เอวาร์นติดมันไว้ด้านหน้าแฟ้ม
บ่มเพาะเป็นเครื่องรางรับรองว่าคนเอาชนะทุกภัยได้ แต่เตือนว่ามนุษย์ยังเลือกสิ่งใหม่ได้เสมอ
เขาเคยอยากเป็นคนที่มีใครทำให้ประหลาดใจ
บัดนี้เขาอยากมีชีวิตยืนยาวพอจะเห็นผู้คนเปลี่ยนอนาคตที่เขาคิดว่ารู้แล้ว

ARUN RPG · 40 / 60

เซลวารา

เซลวารา □ AR-040

บทบาท: ผู้รับกลับจากแนวรบ

ดินแดน: หน่วยกู้ชีพหิมะ

อาวุธ: หอกสัญญาณและโล่จอรุณ

พลัง: เปิดแนวลมคุ้มกันผู้บาดเจ็บขณะเคลื่อนย้าย

ข้อจำกัด: แบกเกินน้ำหนักจะสูญเสียแนวคุ้มกัน ต้องประเมินและขอแรงผู้อื่น

ปีที่เข้าร่วม: 20

ปีกที่บ่ถามสี่รง

เซลวาราฝึกบินกับหน่วยกู้ชีพหิมะตั้งแต่มียกไล่ป่ถนัด เธอชอบช่วงที่คนบาดเจ็บได้ยินเสียงปีกแล้วเงยหน้าเบ่ง ย้อนความหวังปรากฏก่อนคำเห่าเสมอ ผู้ฝึกสอนให้ตรวจน้ำหนัก ลม และเส้นทางกลับ แต่เพลงยกย่องหน่วยกลับเล่าเพียงผู้กล้าซึ่งแบกคนออกมามากที่สุด

เซลวาราอยากเป็นคนในเพลง จึงรับผู้บาดเจ็บเพิ่มเกินขีดกำหนดในภารกิจหนึ่ง แนวลมคุ้มกันแตกกลางอากาศ เธอลงฉุกเฉินได้แต่ผู้ป่วยที่อาการหนักอยู่แล้วทรุดลงระหว่างรอทีมเสริม เธอช่วยหลายคนและยังสูญเสียคนหนึ่งย้อนการตัดสินใจของตน ทั้งสองความจริงอยู่นำกันอย่างเจ็บปวด

ผู้บังคับบัญชาเสนอเขียนรายงานว่าลมเปลี่ยน เซลวาราบ่ยอม เธอส่งบันทึกน้ำหนักจริงและถูกพักบิน ช่วงทำงานภาคพื้น เธอเรียนว่าการกู้ภัยเริ่มก่อนปีกยกตัว ตั้งแต่จัดเปล เตรียมยา และสอนชุมชนส่งสัญญาณ คนที่มีสภาพงามบนฟ้าจะช่วยชีวิตได้มากบ่แพ้กัน

ความผิดพลาดทำให้เธอกลัวตัดสินใจอีกครั้ง จนหมอประจำหน่วยพาไปคุยกับผู้รอดชีวิต พวกเขาได้ขอให้เธอรับทุกคนในเที่ยวเดียว แต่ขอให้บอกว่าใครจะกลับมาได้ และอย่าสัญญาถ้าบ่รู้ เซลวาราจึงกลับฝึกบินด้วยแผนหลายเที่ยว พร้อมคนสำรอง บ่ใช้ความกลัวความผิดพลาดผลักดันไปสู่คำรับปากที่เป็นไปไม่ได้

ปีที่สี่สิบ การสู้รบใกล้ยอดเขากึ่งทหารสองฝ่ายไว้ในหุบหิมะ หน่วยได้รับคำสั่งช่วยเฉพาะฝ่ายตน เซลวาราเห็นธงต่างสีผ่านหมอก แต่ได้ยืนลมหายใจขาดช่วงแบบเดียวกัน เธอวางหอสัญญาณกำหนดพื้นที่รักษาซึ่งห้ามใช้อาวุธ แล้วเริ่มคัดอาหารตามความเร่งด่วน

ทหารคนหนึ่งบ่จะยิงหากเธอแบกศัตรูก่อน เธอบ่โต้ด้วยคำสอนสูงส่ง เพียงบอกอาการของผู้ที่กำลังหมดเวลาและขอให้เขาช่วยถือเปเล ชายคนนั้นลังเลก่อนยอมทำ รอรถารมาช่วยตีสัญญาณให้ทีมภาคพื้นขึ้นมา เซลวาราจึงบ่ต้องแลกความปลอดภัยของทุกคนกับการบินเกินกำลังอีก

ระหว่างเที่ยวสุดท้าย ลมปะทะแรงจนต้องลงพัก ผู้บาดเจ็บถามว่าเธอจะทิ้งหรือบ่ เซลวาราบอกตรง ๆ ว่าขณะนี้บินต่อบ่ได้ แต่จะอยู่และส่งสัญญาณ เธอกางโล่จอรุณรับหิมะจนทีมมาถึง การอยู่ร่วมกับคนที่กำลังกลัวมีความหมาย แม้บ่แม่นภาพการช่วยเหลือรวดเร็วที่เธอเคยฝัน

เธอออกจากหน่วยเดิมและร่วมแนวร่วมจอรุณโดยรักษาข้อตกลงพื้นที่พยาบาลเป็นกลาง มาลินช่วยกำหนดเกณฑ์อพยพ ส่วนคชินทร์สร้างเปเลให้เหมาะกับร่างหลากหลาย เซลวาราฝึกให้ทุกคนบอกน้ำหนักและข้อจำกัดโดยบ่อาย ย้อนข้อมูลจริงช่วยชีวิตได้ดีกว่าความพยายามดูแข็งแรง

ก่อนเดินทาง ครอบครัวของผู้ที่เคยสูญเสียส่งผ้าสำหรับคลุมเปเลมาให้ บ่มีข้อความให้อภัย เธอรับด้วยความเคารพและเย็บชื่อผู้ติดต่อดูเงินไว้บนมุมผ้า บ่เปลี่ยนของชิ้นนั้นเป็นเหรียญเกียรติยศ เซลวารายังคงอยากให้เสียงปีกของตนนำความหวังมา แต่ความหวังนั้นจะมีแผน มีขอบเขต และมีคนกลับมาจริงตามที่บอก

ARUN RPG · 41 / 60

ออร์แกน

ออร์แกน □ AR-041

บทบาท: ผู้หักพันธนาการ

ดินแดน: หลุมคุมหังราภุเขา

อาวุธ: เขี้ยว กรงเล็บ และแรงร่าง

พลัง: ดมกลิ่นโลหะที่ผ่านการผูกคำสั่งและกัดจุดเชื่อมต่อ

ข้อจำกัด: กลืนเลือดและเสียงไซ้กระตุ้นความตื่นกลัว ต้องมีพื้นที่ถอยโดยปลอดภัย

ปีที่เข้าร่วม: 20

หมาป่าที่กดไซ้ให้ผู้อื่น

ออร์แกนจำเสียงไซ้ได้ก่อนชื่อของตน เขาเป็นหมาป่าขนาดใหญ่ที่ถูกจับไว้ใต้รากภูเขา ผู้คุมกลัวแรงของเขาจึงเพิ่มพันธนาการทุกครั้งที่ยับ ยิ่งเจ็บ เขายิ่งตื่น ยิ่งตื่น พวกเขายิ่งเชื่อว่าต้องขังแน่นกว่าเดิม ไม่มีใครถามว่าหากเปิดช่องให้ถอย เขายังคงพุ่งเข้าหาคนหรือบ่

เขาเรียนกลิ่นโลหะผูกคำสั่งจากการกัดมันจนเลือดออก รสของแต่ละข้อบ่เหมือนกัน บางข้อบักคับให้หยุด บางข้อทำให้เจ็บเมื่อคิดหนี ผู้คุมใช้เขาทดสอบไซ้ก่อนขายให้เหมืองอื่น

ออร์แกนจึงรู้ว่าความทุกข์ของตนกำลังถูกทำให้แม่นยำพอส่งต่อไปยังชีวิตอีกมาก

คนส่งอาหารซื้ออุลบ่พยายามลูบเขาเพื่อพิสูจน์ความกล้า เพียงวางถังในระยะเดิมและถอยให้พื้นที่ทุกวัน เมื่อออร์แกนคำราม อุลหยุดเข้ามา ความสม่ำเสมอทำให้เขาเริ่มกินก่อนอีกฝ่ายเดินพื้นประตู และในที่สุดยอมให้เห็นรอยแผลซึ่งซ่อนใต้ขน

อูลส่งข่าวถึงแนวร่วมในปีที่ยี่สิบ นิรัชกับกาพิณีเข้ามาถอดกลไก แต่เสียงเครื่องมือทำให้ออร์กานตื่นกลัวและจับใส่พวกเขาถอยตามแผน บ่ตีตอบหรือเรียกเขาว่าบ่ฮู้บุญคุณ
อูลใช้สัญญาณเดิมให้เขาสงบพอเลือกได้ว่าจะให้เข้าใกล้อีกหรือบ่ การช่วยเหลือใช้หลายคืน
บ่แม่นมือเดียวแตะหัวแล้วความทรงจำร้ายหายไป

เมื่อโซ่หลักคลาย ออร์กานดมพบจุดเชื่อมต่อซึ่งต่างจากส่วนอื่น เขากัดอย่างระมัดระวังจนคำสั่งหลุด
บ่ได้ทำลายทุกข้อด้วยแรง พลังของเขากลายเป็นความอู้อี้จากสิ่งที่เคยทำร้ายตน
กันไถ่นั้นประตูขังสัตว์อื่นเริ่มปิดตามระบบ เขามีทางออกตรงหน้าแต่หันกลับไปกัดโซ่อีกเส้น

เสียงร้องและกลิ่นเลือดทำให้เขาสั่นจนแทบจำทิศบ่ได้ กาพิณีเปิดทางถอยไว้อลอด
ออร์กานถอยไปพักแล้วกลับมาเองทีละช่วง เขาปลดผู้ถูกขังได้หลายตัวโดยบ่ถูกบังคับให้กล้ำจนพัง
เมื่อออกถึงฟ้า เขานอนอยู่กับพื้นนาน บ่รู้ว่าความกว้างซึ่งบ่เจ็บควรใช้จังได้

การพักผ่อนมีทั้งวันที่เดินได้ไกลและวันที่เสียงโลหะทำให้กลับไปซ่อน
แนวร่วมจัดพื้นที่เจียบและสัญญาณแจ้งก่อนเข้าใกล้ ออร์กานแสดงความยินยอมผ่านการขยับและเสียงที่ทิ่มค่อย ๆ เร็ว บ่มีใครอ้างว่าตนอ่านใจเขาได้ทุกอย่าง อูลมาเยี่ยมพร้อมทั้งอาหารใบเดิมซึ่งล้างสะอาดแล้ว

ออร์กานเลือกเดินตามขบวนที่ออกค้นสถานที่คุมขัง เขาทำงานตรวจกลืนพันธุนาการและกัดจุดเชื่อมต่อ
แต่มีสิทธิ์ถอนตัวเมื่อสิ่งเร้ามากเกินไป เขาบ่แม่นอาวุธที่ผู้ฝึกตะโกนสั่งแล้วต้องพุ่งไปทันที
ความแข็งแรงของเขากลับมาพร้อมสิทธิ์เลือกทิศทางของมัน

ก่อนออกเดินทาง อูลวางสายรัดสำหรับติดถุงเสบียงไว้ให้เต็ม ออร์กานบ่ยอมในวันแรก ทุกคนจึงขนของด้วยวิธีอื่น
วันต่อมาเขาเป็นฝ่ายกลับมาขึ้นใกล้สายรัดเอง บ่มีเสียงเชียร์ใหญ่โต เพียงมือที่รอให้แน่ใจแล้วจึงขยับ
โลกยังมีโซ่อีกมาก แต่ครั้งนี้เขาจะได้รู้ว่าทุกทางเดินมีที่ให้หยุดและทุกประตูจำเป็นต้องปิดตามหลัง

เซราเรีย

เซราเรีย □ AR-042

บทบาท: ผู้เฝ้าสวนศิลา

ถิ่นแดน: สวนหินนอกดาราม่วง

อาวุธ: สายตาศิลาและเส้นผมอสรพิษ

พลัง: ชะลอการเคลื่อนไหวของสิ่งที่สบตาจนแข็งเหมือนหินชั่วคราว

ข้อจำกัด: ต้องสบตาต่อเนื่อง กระจกสะท้อนทำให้พลังย่อนและความล้าบบังสายตา

ปีที่เข้าร่วม: 20

สายตาที่ขอให้เบี่ยงกลับ

เซราเรียชอบปิ่นใบหน้าคน เธอทำงานในสวนหินนอกดาราม่วง เบื่อง่าย รอยยิ้มและความอบอุ่นซึ่งทำให้แต่ละคนเป็นตนเอง หลังเหตุพลังรั่ว เส้นผมของเธอกลับเคลื่อนไหวและสายตาทำให้ผู้สบตาหยุดแข็งชั่วคราว เธอกลายเป็นคนที่บ่กล้าเบี่ยงสิ่งซึ่งเคยรักที่สุด

อุบัติเหตุครั้งแรกเกิดกับเพื่อนช่างที่หันมามาก เขาหยุดนิ่งจนตกจากนั่งร้าน แม้พลังคลายลงบนานบาดแผลจริงบ่คลายตาม เซราเรียคลุมตาตนและขังตัวในโรงงาน คิดว่าการหายไปจากชีวิตทุกคนคือวิธีรับผิดชอบที่ดีที่สุด จนเพื่อนส่งข่าวว่าต้องการคุยกับเธอ บ่แม่นคุยกับข่าวลือ

ทั้งสองพบกันโดยจัดที่นั่งบ่สบตาตรง เซราเรียขอโทษและช่วยคำรักษา เพื่อนยอมรับว่าโกรธ

แต่ขอให้เธอเรียนควบคุมแทนปล่อยให้ทุกคนกลัวสิ่งที่บ่งเข้าใจ เธอเริ่มทดสอบกับวัสดุและสัตว์จำลองแสง พบว่าต้องสบตาต่อเนื่องและผลคลายเมื่อหยุด ทว่ากระจกทำให้พลังย้อนเข้าตนได้

ข่าวความสามารถถึงคนมาขอให้ใช้ลงโทษโจร เธอถูกสัญญาว่าจะได้กลับเป็นคนที่ยอมรับ หากยอมทำหน้าที่ซึ่งผู้อื่นบ่อยากทำเอง เซราเรียเกือบรับย้อนอยากฟื้นความโดดเดี่ยว แต่เยียนเงินเตือนว่าการเบี่ยงคนบ่แม่นคำตัดสิน และการถูกใช้บ่ได้เท่ากับการได้รับที่ยืนอย่างมีศักดิ์ศรี

ปีที่สี่สิบ โครงสร้างสวนหินพังระหว่างอพยพ ผู้บาดเจ็บเลื่อนลงทางลาด เซราเรียสามารถชะลอเขาด้วยสายตา แต่ต้องขอให้เขาเบี่ยงกลับทั้งที่กำลังหวาดกลัว เธอออกชื่อ อธิบายว่าจะเกิดอีกยัง และรอคำตอบ ชายคนนั้นยอม เธอจึงตรึงการเคลื่อนไหวชั่วคราวให้เขาลงมารับไว้ทัน

ศัตรูใช้โล่กระจกเข้าประชิด เธอบ่ฝึกใช้พลังจนย้อนทำร้ายตน แต่หลบตามทางที่โบรินช่วยเปิดและใช้เสียงบอกตำแหน่งให้ทีม การต่อสู้บ่ได้จบย้อนสายตาของเธอทำให้ทุกคนกลายเป็นหิน มันจบย้อนเพื่อนรู้ข้อจำกัดและวางแผนให้เธอยังช่วยได้โดยไม่ต้องเกินขีดกำลัง

หลังเหตุการณ์ เซราเรียกลับมาป็นงานโดยใช้ผู้เป็นแบบซึ่งเข้าใจกติกา เธอปลบรอยบาดเจ็บของเพื่อนออกจากรูปปั้นตามความรู้สึกผิดของตน แต่ถามว่าเขาอยากให้เห็นจริงได้ เขาเลือกเก็บรอยไว้ และเธอเรียนว่าการเคารพคนบ่ได้หมายถึงการทำให้ชีวิตของเขาดูเรียบร้อยสำหรับสายตาคคนอื่น

เธอร่วมแนวร่วมเป็นผู้หยุดการเคลื่อนไหวเพื่อช่วยเหลือและควบคุมอันตราย ใช้ผ้ากรองแสงที่ยกลงได้ตามความพร้อม บ่แม่นหน้ากากที่ต้องซ่อนตนตลอดไป ทุกคนเรียนสัญญาณก่อนใช้พลัง และรู้ว่าบ่ควรบังคับให้เธอสบตาเพื่อพิสูจน์ความจริงใจ

วันออกเดินทาง เพื่อนช่างมอกระจกที่ปิดฝาได้ เธอเปิดดูหน้าตนช่วงสั้นตามการฝึก เห็นเส้นผมที่ยังบ่คืนและดวงตาที่เหนื่อย แต่บ่แม่นใบหน้าของความผิดเพียงอย่างเดียว เซราเรียปิดฝาแล้วเยกหน้าไปยังถนน การมีคนยอมเบี่ยงเธออย่างเข้าใจบ่ได้ทำให้ทุกอย่างง่ายขึ้นทันที แต่มันทำให้เธอบ่ต้องใช้ชีวิตเบียดกับหน้าหนีอีก

ARUN RPG · 43 / 60

โบรัน

โบรัน □ AR-043

บทบาท: นายช่างเขาวงกต

ถิ่นแดน: โรงงานใต้คูกวงกต

อาวุธ: เข่า หมัด และค้อนช่างธรรมดา

พลัง: ับอุ้งมือด้วยแรงสั่นและพลังผนังที่บ่มโคร่งสำคัญ

ข้อจำกัด: บ่ออาจแยกโครงสร้างได้หากเสียงรบกวนมาก พลาดแล้วผู้คนอาจถูกฝัง

ปีที่เข้าร่วม: 20

ประตูปานแรกของเขาวงกต

โบรันเกิดในโรงงานใต้คูกวงกต เขาเรียนแผนผังจากแรงสั่นที่ผ่านเขาและฝ่าเท้า แยกห้องว่างออกจากห้องเต็มได้แม้กำแพงทึบ ผู้คุมจึงใช้เขาสร้างทางที่ไม่มีใครหนีออก แล้วบอกว่าฝีมือของเขากำลังรักษาเมืองให้ปลอดภัย

เขาภูมิใจในงานที่พอดีทุกมุม จนพบรอยขีดข่วนบนผนังซึ่งกำลังจะปิดทับ ผู้คุมบอกว่าเป็นของนักโทษอันตราย แต่โบรันได้ยินเสียงท่อนสูตรทำขนมจากด้านใน คนหลังผนังเป็นช่างขนมที่ถูกจับยื้อนบ่ยอมให้ยึดร้าน เขาเริ่มฟังเสียงในคุกหลายกว่าคำอธิบายของผู้จ้าง

โบรันแอบทำช่องลมเพิ่มให้ห้องขังโดยคิดว่าเป็นความช่วยเหลือพอแล้ว วันหนึ่งผู้คุมใช้แผนที่ของเขาปิดทางหนีระหว่างไฟไหม้ เขาพบว่าความเมตตาเล็ก ๆ ที่ซ่อนอยู่ในกำแพงบ่ออาจหักล้างบทบาทของตนในการสร้างกรงเปิดได้

จึงหยุดงานและขอเปิดทางออกฉุกเฉินอย่างเป็นทางการ

คำขอทำให้เขาถูกขังในห้องที่ออกแบบเอง เสียงหัวเราะของผู้คุมสะท้อนจากมุมที่เขาคำนวณไว้ดีเกินไป
 โบรินเกือบทุบทุกผนังด้วยความโกรธ ก่อนสัมผัสว่าคานเหนือห้องข้างอื่นรับน้ำหนักร่วมกัน
 การหนีเร็วอาจฝังคนที่ต้องการช่วย เขาจึงนั่งฟังจนแยกเสียงท้อ เสา และฝิเก่าได้

เขาใช้เขาชุดตำแหน่งคานแล้วค่อย ๆ เปิดช่องสู่ทางระบาย ผู้ต้องขังช่วยส่งข่าวผ่านเสียงเคาะ ปีกที่ยีสิบ
 จ้าวเหินกับคชินทร์มาถึงตามหลักฐาน โบรินส่งแผนผังออกไปพร้อมจุดที่บ่งชี้ บ่ออ้างว่าผู้สร้างยอมรู้ทุกอย่าง
 ย้อนผู้คุมได้ต่อเติมพื้นที่โดยบังเอิญเขาแล้ว

ระหว่างช่วยคนออก เครื่องจักรส่งเสียงดังจนพลังอ่านโพรงใช้ไม่ได้ โบรินหยุดทุบกำแพงทั้งที่ถูกเร่ง
 แล้วใช้แบบกับการเจาะตรวจธรรมดา คชินทร์ช่วยคำนวณโครง
 พวกเขาเปิดประตูบานแรกของเขาวงกตที่บ่งชี้ไว้ให้ผู้คุมเข้าไป แต่มีไว้ให้คนข้างในเลือกเดินออกมา

เมื่อคุกว้าง โบรินถูกถามว่าจะทำลายมันเปิดหรือ
 เขาขอเก็บส่วนหนึ่งไว้เป็นหลักฐานและให้ชุมชนตัดสินใจพื้นที่ส่วนที่เหลือ เขารับผิดชอบงานที่เคยทำ
 เปิดชื่อผู้สั่งและการเปลี่ยนแปลงทุกครั้ง บ่งบ่งให้ความผิดชอบที่ผู้ถือคือคนเดียวหรือผู้สั่งคนเดียวอย่างง่ายดาย

เขาร่วมแนวร่วมมรดกเป็นช่างเปิดทางและตรวจโครงสร้าง ค้อนที่พกเป็นค้อนธรรมดาซึ่งซ่อมได้ในหมู่บ้าน
 เขาออกแบบที่พิถีพิถันมีทางออกอย่างน้อยสองทาง และเชิญผู้ใช้งานตรวจว่าประตูเหมาะกับร่างของตนหรือไม่
 บ่งชี้ว่าคนตัวเล็กกับคนตัวใหญ่ต้องอดทนต่อแบบเดียวกัน

ก่อนออกเดินทาง ช่างขนมจากหลังผนังนำขนมก้อนหนึ่งมาให้ โบรินนั่งกินตรงธรณีประตูที่ตนเพิ่งสร้าง
 ไม่มีใครรีบปิดบานตามหลัง เขารู้ว่าฝีมือเดียวกันเคยทำให้คนหมดหวังและกำลังช่วยให้คนเมื่อบ้านได้
 ต่อจากนี้ทุกครั้งที่วางเส้นบนแผนผัง เขาจะถามก่อนว่าเส้นนั้นกำลังพาใครเข้าไป และมีทางให้เขาออกมาจั้งได้

ARUN RPG · 44 / 60

เวริสกา

เวริสกา □ AR-044

บทบาท: เล่าเสียงแห่งบึง

ถิ่นแดน: บึงหมอกเรืองแสง

อาวุธ: เล้าคอ เขี้ยว และพิษ

พลัง: แต่ละหัวจับคู่คนละย่านและร่างฟื้นเนื้อเยื่อจากพลังอาหาร

ข้อจำกัด: ฟื้นฟูกับหากขาดอาหาร การตัดสินใจต้องบ่งทำให้หัวอื่นไร้สิทธิ์

ปีที่เข้าร่วม: 20

ชื่อเดียวที่ทุกคอยอมรับ

เวริสกามีเล้าคอซึ่งตึ้นพร้อมกัน หัวหนึ่งชอบเสียงกบ อีกหัวรำคาญฝน ส่วนหัวเล็กด้านหลังมักเห็นสิ่งที่คนอื่นเบี่ยงข้าม ชาวบึงเรียกเธอเป็นสัตว์ร้ายตัวเดียว แต่ภายในร่างมีการถกเถียงตลอดเวลา พวกเธอตกลงใช้ชื่อร่วมว่าเวริสกา ย้อนต้องการคำที่ทุกหัวหันมาตอบได้โดยบ่งถูกลบความต่าง

เมื่อยังเล็ก การมีหลายปากหมายถึงการแย่งอาหาร หัวที่แข็งแกร่งที่สุดมักตัดสินใจทิศทางเดินและกินก่อน หัวอื่นยอมยอนกลักร่างอดตาย เวริสกาเติบโตใหญ่แต่การประสานแย่งลง ทุกครั้งที่ตกใจ แต่ละคอดึงคนละทางจนบาดเจ็บกันเอง

นักล่าเริ่มล่อหัวหนึ่งด้วยเหยื่อเพื่อให้ทั้งร่างติดกับ

หัวหลักกล่าวโทษหัวที่หลงกินและสั่งให้มันเบี่ยงออกนอกแนวอีก กฎนั้นทำให้พวกเธอเบ่งเหวี่ยงจากด้านหลัง

คราวถัดมาจึงติดกับหนึ่กว่าเดิม เวริสกาต้องใช้พลังฟื้นเนื้อเยื่อจนอาหารสำรองหมด และพบว่าภารกิจให้เสียงที่เคยพลาดเจียบบ่ได้ทำให้ปลอดภัยขึ้น

พรรณรายได้ยืนแรงสั่นผ่านรากบึงและนำมาลิ้มมาพบ พวกเธอเข้าหาปากที่ดังที่สุดเพียงปากเดียว แต่รอให้แต่ละหัวตอบรับการช่วยเหลือ เวริสกาแปลกใจที่คนตัวเล็กยอมใช้เวลาขนาดนั้น การปลดแอกอย่างช้า ย้อนร่างฟื้นบ่ได้หากขาดอาหาร บ่แม่นสัตว์ที่งอกกลับได้โดยบ่มีราคา

ช่วงพักฟื้น เจ้าหัวเริ่มแบ่งงานและมืออาหาร หัวเล็กเป็นผู้สังเกตหลัง หัวที่ไวต่อกลิ่นตรวจพิช ส่วนหัวหลักเรียนฟังโดยบ่ตีความทุกคำคัดค้านว่าเป็นการแย่งอำนาจ พวกเธอใช้เสียงสั่นร่วมกันเป็นสัญญาณหยุด ซึ่งหัวใดกะออกได้

ปีที่ยี่สิบ มีคนปล่อยของเสียลงบึงแล้วกล่าวหาว่าพิชของเวริสกากำให้น้ำเสีย เธออยากพ่นพิชใส่ผู้กล่าวหา แต่รู้ว่าการทำจ้งชั้นจะทำลายบ้านของตนด้วย เจ้าหัวจึงช่วยกันตรวจคนละย่าน เกะบตำแห่งก่อและเวลาปล่อยให้ธารเคศกับหน่วยสำรวจยืนยัน

เมื่อโรงงานพยายามถมบึง เธอใช้ร่างค้ำแนวดินให้สัตว์เล็กและคนประมงหนี หัวหนึ่งบาดเจ็บแต่ทุกหัวตกลงถอนตามสัญญาณ แทนบังคับให้ร่างที่แบ่งกันอยู่รับความเสียหายเพื่อชื่อเสียงของส่วนเดียว หลักฐานทำให้การถมหยุดและเกิดแผนฟื้นบึงซึ่งเธอมีส่วนร่วมตรวจ

เวริสการ่วมแนวร่วมในหน่วยเฝ้าระวังพื้นที่กว้างและคุ้มกันทางน้ำ โดยจัดเส้นทางให้ร่างใหญ่ผ่านได้และเตรียมอาหารตามจริง เธอบ่ยอมให้ใครตัดสินว่าหัวใดเป็นเพียงส่วนเกิน การลงภารกิจต้องผ่านข้อตกลงภายในก่อน แต่เมื่อพร้อมแล้ว ความหลากหลายของมูมเบ็งทำให้ทีมเห็นภัยเร็วขึ้นอย่างมาก

ก่อนออกเดินทาง เด็กประมงนำพวงดอกไม้มาเจ้าพวงแทนพวงเดียว เวริสกาหัวเหาะบ่พร้อมกันจนเด็กหัวเหาะตาม หัวหลักรับพวงของตนทีหลังเป็นครั้งแรก ชื่อเดียวของพวกเธอบ่ได้หมายถึงเสียงเดียวอีกแล้ว มันหมายถึงร่างซึ่งทุกเสียงยอมเดินไปนำกัน และพร้อมหยุดเมื่อส่วนใดส่วนหนึ่งบอกว่าเจ็บ

ARUN RPG · 45 / 60

เคอร์วาล

เคอร์วาล □ AR-045

บทบาท: ผู้เฝ้าธรณีสามเสียง

ถิ่นแดน: ประตูชั้นเงาของเมืองผี

อาวุธ: เขี้ยวสามชุดและหางอสรพิษ

พลัง: สามหัวตรวจจับกลิ่น เสียง และรอยพลังแยกกัน

ข้อจำกัด: สิ่งเรามากทำให้หัวสับสน ต้องตกลงสัญญาณร่วมกันก่อนลงมือ

ปีที่เข้าร่วม: 20

ผู้เฝ้าประตูที่รู้จักคำว่าออกไป

เคอร์วาลเฝ้าประตูชั้นเงามานานจนลืมนึกว่าเคยมีด้านนอก หัวซ้ายฟังเสียง หัวกลางดมกลิ่น หัวขวาเบ่งรอยพลัง ผู้ดูแลสอนสัญญาณเดียวกันผู้ผ่านทางบ่งให้กลับออก หางอสรพิษใช้ตรวจพื้นใกล้ประตู ทุกส่วนของร่างถูกฝึกให้ส่งสัญญาณเคลื่อนไหวที่หันไปทางอิสระ

เขาไม่ได้เกลียดผู้ถูกขัง บางครั้งเลื่อนขามน้ำไปให้ แต่เมื่อใครเดินเข้าหาประตู ร่างกายจะขวางโดยอัตโนมัติ ผู้ดูแลชมว่าซื่อสัตย์ เคอร์วาลจึงใช้คำนั้นอธิบายความรู้สึกหนักใจในอกทุกครั้งที่ได้ยินคนร้องว่าต้องเมื่อบ้าน

หญิงชราผู้ถูกส่งเข้ามาผิดชื่อเรียกหัวทั้งสามด้วยคำต่างกันเพื่อไม่ให้สับสน เธอเข้าช้า บ่นมือโดยบ่งแจ้ง และถามว่าเขาเคยเห็นหย้าหรือป้ เคอร์วาลรู้จักกลิ่นจากร่องเท้าคน แต่ไม่เคยวางเท้าลงบนมัน เธอสัญญาว่าหากออกไปได้จะเล่าให้ฟังว่าหย้าเปื่อยหลังฝนผู้สีกจั่งได้

เมื่อคำสั่งแก่ซื่อมาถึง ผู้ดูแลกลับบ่นยอมปล่อยหญิงชราย้อนกลัวเสียผลงาน เคอร์วาลได้กลิ่นตรารจริง

ได้ยินเสียงลงเลขของผู้คุม และเห็นรอยพล้งป๋ตรงคำสั่งเป็นครั้งแรกที่ประสาธน์สัมผัสทั้งสามบอกบ่เหมือนบทฝึก เขาหยุดขวางเพียงชั่วครู่และถูกลงโทษทันที

ปีที่สี่สิบ จ้าวเหวินกับเนตรดาวมาถึงตรวจเพิ่ม เคอร์วัลส่งสัญญาณผ่านการขยับขาน้ำซึ่งหญิงชราเข้าใจ ทั้งคู่พบคำสั่งคุมขังผิดเงื่อนไขและเริ่มปลดตราประตูล

ผู้ดูแลระงับเตือนหลายใบพร้อมกันเพื่อทำให้หัวทั้งสามสับสน เคอร์วัลหันชนกันเองจนเกือบกัดผู้มาช่วย

หญิงชราเรียกทีละชื่อ ข้าเหมือนทุกวัน เขาค่อย ๆ กลับมาจัดเสียง กลิ่น และภาพตามลำดับ ก่อนเลือกยื่นหันออกจากห้องขัง ป้อนกันผู้คุมบ่ให้เข้ามาทำร้ายคนที่กำลังออก การขวางประตูครั้งนี้เป็นการเลือก มิใช่คำสั่งที่ร่างทำก่อนใจได้คิด

เคอร์วัลออกจากชั้นเงาพร้อมคนสุดท้าย เขาเดินถอยหลังหลายก้าวย่นบ่ชินกับการปล่อยประตูไว้ข้างหลัง กลางแจ้งทำให้ได้ยินมากเกินไป ทีมจัดที่เจียบและให้เวลาปรับตัว หญิงชราพาเขาไปยืนบนหญ้าจริงโดยบ่ถึงสายหรือเร่งให้มีปฏิกิริยาที่คนอยากเห็น

เขาร่วมแนวร่วมเป็นผู้ตรวจทางเข้าและออก คับรอยพล้งแปลกปลอม และคุ้มกันที่พิศ ทุกค่ายมีสัญญาณร่วมซึ่งหัวทั้งสามฝึกก่อนเริ่มงาน หากข้อมูลขัดกัน ทีมต้องตรวจเพิ่ม บ่ตัดสินใครว่าอันตรายเพียงย่นหัวหนึ่งคำราม

คืนแรกที่เฝ้าค่าย เด็กคนหนึ่งตื่นไปเข้าห้องน้ำ เคอร์วัลเกือบขวางตามนิสัยเก่า ก่อนขยับให้ทางและส่งเสียงเบาเรียกผู้ดูแลมาช่วย เด็กเดินกลับโดยบ่หวาดกลัว เขาถอนลงบนหญ้าซึ่งยังเปียกจากฝน ประตูด้านหลังเปิดอยู่ และโลกบ่ได้พังย่นมีใครได้รับอนุญาตให้เดินออกไป

ARUN RPG · 46 / 60

วาเลสซา มอร์เวน

วาเลสซา มอร์เวน □ AR-046

บทบาท: ผู้ครองรัตติกาล

ดินแดน: คฤหาสน์เงาดาราม่วง

อาวุธ: เขี้ยวและม่านคางคาว

พลัง: เปลี่ยนร่างเป็นละอองมืดและอ่านจังหวะชีพจรใกล้ตัว

ข้อจำกัด: ต้องได้พลังหล่อเลี้ยงอย่างเหมาะสม แสงจัดทำให้ร่างละอองแตก

ปีที่เข้าร่วม: 20

ความหิวที่มีสิทธิ์สั่ง

วาเลสซาได้รับคฤหาสน์มอร์เวนพร้อมหนี้และความหิว เธอมีชีวิตยืนยาวกว่าคนรอบตัว ต้องรับพลังหล่อเลี้ยงตามช่วงเวลา และถูกสอนว่าผู้มีอายุสั้นควรรับใช้ผู้รักษาความทรงจำของตระกูล เธอเติบโตโดยไม่เคยเห็นคนงานปฏิเสธคำขอ จึงเข้าใจผิดว่าทุกคนยินยอม

เมื่อคนดูแลห้องสมุดลาออก วาเลสซาเสนอเพิ่มค่าจ้างก่อนรู้ว่าเขายังไม่เคยได้หยุดพักในคืนที่เธอหิว เขาตอบรับทุกครั้งยื้อนบ้านทั้งหลังพึ่งเงินจากเธอ ความสุภาพของนายจ้างไม่ได้ทำให้การเลือกเป็นอิสระ หากคำว่าบ่อาจทำให้ครอบครัวบ่มีที่อยู่

วาเลสซาหยุดระบบเดิมทันที แต่การเปลี่ยนอย่างฉับพลันทำให้ร่างอ่อนแรง

เธอเกือบกลับไปเรียกคนงานด้วยความจำเป็น

มาลินซึ่งถูกเชิญมาช่วยขอให้แยกการดูแลร่างออกจากอำนาจในบ้าน

วางแผนรับพลังอย่างเหมาะสมจากผู้ยินยอมโดยมีคนกลางตรวจ และค้นแหล่งทดแทนที่ปลอดภัยต่อเธอ

ช่วงเขียนฐิ วาเลซาต้องทำสิ่งที่บ่เคยทำ คือขอแล้วรอคำตอบ เธอแก้สัญญาจ้างให้ปฏิเสธได้โดยบ่เสียสิทธิ์
เปิดห้องพักให้คนย้ายออกตามต้องการ คฤหาสน์เจียบลงในช่วงแรก
เธอเสียใจและฐิว่าความเจียบนั้นเป็นราคาของการหยุดผูกคนไว้กับความกลัว มิใช่ความมกตัญญูของผู้จากไป

ปีที่ยี่สิบ เครื่อง่ายขุนนางขอใช้ห้องใต้คฤหาสน์เกะเบเครื่องประทับศูนย์
โดยสัญญาว่าจะคืนเกียรติและแหล่งพลังบ่จำกัด วาเลซาพบว่าพลังนั้นมาจากผู้ถูกบังคับ
จึงปฏิเสธและส่งหลักฐานให้แนวร่วม
บ้านซึ่งเคยคุ้มครองเธอจากโลกภายนอกกลายเป็นสถานที่ที่ต้องเปิดให้คนตรวจ

ฝ่ายตรงข้ามจุดแสงแรงในทางเดินเพื่อขัดขวางการเปลี่ยนร่างละออง วาเลซาบาดเจ็บและหนีทางที่เคยใช้ไปได้
คนงานซึ่งเลือกอยู่ต่อเป็นผู้ช่วยวางม่านและพาผู้พักอาศัยออก เธอใช้การฟังชีพจรค้นคนติดค้าง
แต่บ่อ่านความกลัวของใครเป็นสิทธิ์เข้าใกล้โดยบ่แจ้ง

ห้องสมุดส่วนหนึ่งเสียหาย วาเลซาให้ให้บันทึกที่หายไป ก่อนหันไปช่วยคนเขียนบันทึกใหม่
เธอบ่อ้างว่าชีวิตยืนยาวทำให้ความสูญเสียของตนลึกกว่าคนอื่น
และยอมรับว่าบ้านมีคุณค่าจากผู้ที่อยู่ได้อย่างสมัครใจ มิใช่จำนวนปีที่ตระกูลถือครอง

เธอร่วมแนวร่วมอรุณเป็นผู้สำรวจยามคืนและผู้สนับสนุนที่พัก
โดยเปิดบัญชีทรัพย์สินที่ใช้เพื่อให้อำนาจเงินแปลงเป็นสิทธิ์สั่งสมาชิก
กำหนดช่วงดูแลร่างล่องหน้าและมีแผนเมื่อขาดพลัง
บ่ปล่อยให้ความหวกกลายเป็นวิกฤตที่ใครต้องถูกกดดันให้แก้แทน

ก่อนจาก คนดูแลห้องสมุดเก่ามาเยี่ยมในฆานะแซก เขาปฏิเสธชาย่อนต้องรีบกลับ วาเลสารับคำปฏิเสธโดยบ่รู้
และพบว่าความเห็นคนเดินออกจากบ้านอย่างสบายใจทำให้บ้านอบอุ่นกว่าตอนทุกคนต้องอยู่
ความหวียังเป็นส่วนหนึ่งของเธอ แต่จะบ่ได้รับตำแหน่งผู้ปกครองชีวิตของผู้อื่นอีก

เรนนี่ อัชฟอร์ด

เรนนี่ อัชฟอร์ด □ AR-047

บทบาท: ผู้เดินทางใต้จันทร์

ดินแดน: ชุมชนชายแดนเหมันต์

อาวุธ: กรงเล็บและประสาทสัมผัส

พลัง: เปลี่ยนร่างเพื่อเพิ่มแรงและการติดตามกลิ่น

ข้อจำกัด: ความเครียดทำให้ควบคุมยาก บ่มั่นความชั่ว ต้องพักและมีแผนดูแลร่วม

ปีที่เข้าร่วม: 20

คืนที่เขากลับมาเคาะประตู

เรนนี่เป็นช่างหนังในชุมชนชายแดนเหมันต์ เขาเย็บรองเท้าให้คนเดินไกลและชอบคาดเดาจุดหมายจากคราบดิน การเปลี่ยนร่างเริ่มหลังคืนที่ไปช่วยคนในป่าพลั้งรู้ ประสาทสัมผัสไวขึ้น แรงเพิ่มขึ้น และเมื่อเครียดมาก ร่างจะเปลี่ยนก่อนเขาเตรียมใจทัน

อุบัติเหตุทำให้เรนนี่ชวนประตูบ้านแตกขณะได้ยินเสียงล่อลวงจากผู้ตามจับ บ่มีใครในบ้านบาดเจ็บ แต่เขากลัวว่าคราวหน้าจะบ่โชคดี จึงหนีเข้าป่า ทั้งจดหมายสั้นให้พี่สาวว่าบ่ต้องตาม การอยู่ลำพังช่วยเลี้ยยคน แต่ความหนาวและการอดนอนทำให้ควบคุมยากขึ้น เขากำลังใช้วิธีที่ทำให้สิ่งซึ่งกลัวมีโอกาสเกิดหลายกว่าเดิม

พี่สาวทั้งเสียดายตามจุดที่รู้ว่าเขาผ่าน บ่ตามเข้าฟุ่มไม้หรือเรียกเขาด้วยเสียงดัง เธอฝากจดหมายบอกว่าอยากคุยเมื่อพร้อม เรนนี่อ่านหลายครั้งก่อนยอมตอบ เขาบ่ได้ต้องการถูกบอกว่าบ่มีอีกยังน่ากลัว เขาต้องการให้ใครช่วยวางแผนอยู่กับความเปลี่ยนแปลงจริง ๆ

มาลีนกับเซลวารามาช่วยประเมินอาการในปีที่ยี่สิบ พวกเขาจัดการพัก อาหาร สัญญาณเตือน และพื้นที่ถอยโดยบ่ต้อน เรนน์ฝึกสังเกตเสียงกับกลิ่นที่ทำให้เครียด การเปลี่ยนร่างบ่ได้แปลว่าเขากลายเป็นคนชั่ว แต่ยังต้องรับผิดชอบต่อแรงที่เพิ่มขึ้นและเรียนใช้มันอย่างปลอดภัย

เมื่อเด็กหายกลางพายุ ชุมชนขอให้เรนน์ติดตามกลิ่น เขาอยากตอบทันทีเพื่อพิสูจน์ว่าควรได้รับการยอมรับ แต่เลือกบอกข้อจำกัดก่อน เขาต้องมีคู่ทาง บ่ถูกจุดคบไฟไล่ตาม และต้องหยุดพักเมื่อเสียงมากเกิน พี่สาวร่วมวางจุดรอ ขณะที่วารินนำเส้นทางสำรอง

เรนน์พบเด็กในถ้ำซึ่งมีสัตว์บาดเจ็บอยู่ด้วย กลิ่นเลือดกับเสียงร้องทำให้ใจเต้นเร็ว เขาถอยตามที่ฝึก บ่พุ่งเข้าไปยื้อจนกลัวดูอ่อนแอ วารินช่วยทำทางและเซลวาราจับเด็กเมื่อเขาพาออก ความสำเร็จเกิดจากแผนที่ยอมรับอาการ บ่ผ่านการเอาชนะมันด้วยความตั้งใจเพียงครั้งเดียว

หลังกลับ ชุมชนบางคนยังบ่อยากให้เขาอยู่ใกล้ลูก เรนน์เจ็บแต่บ่บังคับความไว้ใจ เขาร่วมกำหนดขอบเขตที่เคารพทั้งความปลอดภัยและสิทธิ์ของตน บ่ยอมให้ถูกขังโดยอ้างความกังวลลอย ๆ การอยู่ร่วมกันเดินหน้าผ่านข้อมูล การฝึก และประสบการณ์จริงทีละวัน

เขาร่วมแนวร่วมอรุณเป็นผู้ติดตามกลิ่นและช่วยค้นผู้สูญหาย ยังเย็บรองเท้าให้ค่ายและส่งงานเมื่อบ้าน การเป็นนักสู้บ่ได้ลบความเป็นช่างหนังออกไป เขาฝึกใช้กรงเล็บตัดเชือกติดขัดอย่างแม่นยำ และรู้ว่าร่างปกติจะมีประโยชน์โดยบ่ต้องแปลงทุกภารกิจ

คืนก่อนเดินทาง เรนน์กลับถึงบ้านตึกและหยุดหน้าประตู เขาเคยถึงที่นี่ยื้อคิดว่าความรักหมายถึงการหายไป คราวนี้เขาเคาะตามสัญญาณที่ตกลง พี่สาวเปิดประตูโดยเว้นพื้นที่ให้ เขาถอดรองเท้าที่ตนซ่อมแล้วเดินเข้าไป ความกลัวยังอยู่ แต่มีโต๊ะอาหารและแผนของวันนี้รออันอยู่ร่วมกับมันได้แล้ว

ARUN RPG · 48 / 60

อาคุโร่

อาคุโร่ □ AR-048

บทบาท: ช่างยกคานแดง

ดินแดน: เมืองเหมืองศิลาอัคคี

อาวุธ: กระบองเหล็กปุ่ม

พลัง: ส่งแรงจากกล้ามเนื้อผ่านกระบองเพื่อยกคานหรือทำลายสิ่งกีดขวาง

ข้อจำกัด: แรงมากทำลายพื้นที่รอบตัวได้ ต้องฝึกความแม่นยำและยอมทำงานซ้ำ

ปีที่เข้าร่วม: 20

อสูรผู้เล็กทำให้เด็กกลัว

อาคุโร่ตัวใหญ่ตั้งแต่เด็ก ผิวแดง เขาแข็ง และแรงมากทำให้คนในเมืองเหมืองชอบเฝ้าว่าเขาจะมาจับเด็กดีด เขาหัวเราะตามยี่อนบ่อยากทำให้ผู้ใหญ่เสียหน้า จนเชื่อว่ารูปร่างของตนมีประโยชน์ที่สุดเมื่อทำให้คนอื่นกลัว

เจ้าของเหมืองจ้างเขาเป็นคนเกะบหนี อาคุโร่เพียงยืนถือกระบองเหล็กปุ่มหน้าบ้าน ลูกหนนี้จะยอมจ่าย เขาบอกตนว่าบ่ได้ทำร้ายใครด้วยมือ จึงบ่จำเป็นต้องฮับรู้ว่าคนในบ้านขายอิหยังไปหลังเขาจาก ครั้งหนึ่งเด็กหญิงวิ่งไปซ่อนในเตาเย็นเมื่อเห็นเขา อาคุโร่เพิ่งรู้ว่าความกลัวซึ่งตนเรียกว่างานยังอยู่ในบ้านแม้เขาเดินพันประตู

เมื่อเข้าไปเกะบหนีช่างทำของเล่น เขาพบของเล่นไม้ที่เคยได้รับตอนเด็ก ช่างคนนั้นเป็นคนทำให้โดยบ่คิดเงิน อาคุโร่วางกระบองลงและถามเรื่องนี้ พบว่าเจ้าของเหมืองหักค่ารักษาจากอุบัติเหตุที่ตนบ่เคยแก้ เขามีส่วนทำให้คนยอมรับความบ่เป็นธรรมโดยบ่ต้องมีการต่อสู้เลย

อาคุโร่ออกจากงานและถูกคนในเมืองระแวงว่าแกเล่งทำดี เขาเริ่มช่วยยกคนด้วยค่าจ้างธรรมดา แต่แรงที่เคยใช้ข่มขู่ทำให้ท่าของแตกบ่อย ช่างของเล่นให้เขาฝึกยกถ่วงน้ำหนักบ่พก การฝึกดูเล็กเกินคนถือกระบอง เขาอายุอยู่หลายวันก่อนยอมรับว่าความแม่นยำมากกว่าการทำให้พื้นสะเทือนมาก

ปีที่ยี่สิบ เหมืองถล่มหลังเจ้าของสั่งเพิ่มงานโดยบ่เสริมคน อาคุโร่ได้ยินเด็กซึ่งมาส่งอาหารติดอยู่ด้านใน เขาเกือบทุบทางเข้าเต็มแรง แต่โบราณจับทิศโครงสร้างแล้วเตือนว่าคนหลักอยู่ตรงนั้น อาคุโร่หยุดฟังกัน แม้เสียงร้องข้างในทำให้ใจเร่ง

เขาใช้กระบองเป็นคันจัดตามจุดที่กำหนด ยกทีละน้อยให้คนขึ้นทีละคน เด็กหญิงที่เคยซ่อนในเตาอยู่ในกลุ่มผู้ติดค้าง เธอกลัวเขาจนบ่ยอมออก อาคุโร่วางกระบองให้พื้นสลายตา ถอยเท่าที่โครงค้ำยอม และให้คนที่เธอค้นเป็นผู้พามา เขาบ่เรียกร้องให้เด็กไว้ใจย้อนตนกำลังช่วย

หลังช่วยได้ เขาให้การเรื่องการเกะบหนีและช่วยคนทรยศที่ติดตามได้ บางครอบครัวบ่รับความช่วยเหลือจากเขา อาคุโร่เคารพการตัดสินใจนั้นและชดใช้ผ่านกองกลางที่ตรวจสอบได้ เขาบ่ใช้ร่างใหญ่ยื่นขวางประตูใครเพื่อขอให้ภัยอีก

เขาร่วมแนวร่วมอรุณเป็นผู้ยกโครงสร้างและแนวป้องกัน ฝึกใช้แรงต่ำสุดที่งานต้องการ และบ่รับการกิจไปข่มขู่ประชาชน แม้จะเป็นทางลัดที่คนในทีมบางคนคิดว่าง่ายกว่า เขาสอนสมาชิกใหม่ให้แยกการทำให้ศัตรูหยุดจากการทำให้คนทั้งชุมชนหวาดกลัว

ก่อนออกเดินทาง ช่างของเล่นมอบถ่วงไม้ที่เขาฝึกยกให้ อาคุโร่ใส่น้ำจนเต็มแล้วถือผ่านตลาดเช้า ๆ เด็กหญิงคนเดิมเบิ่งจากหลังแม่และบ่หลบในทันที เขาบ่เข้าไปหา เพียงพยักหน้าแล้วเดินต่อ ร่างใหญ่ยังทำให้เกิดเงากว้าง แต่เขากำลังเรียนให้เงานั้นเป็นที่พักได้ โดยบ่ต้องบังคับให้ใครยืนอยู่ใต้เงาของตน

ARUN RPG · 49 / 60

ฮายาเทน

ฮายาเทน □ AR-049

บทบาท: ผู้ดูแลทางลม

ถิ่นแดน: อารามยอดเมฆ

อาวุธ: พัดขนปีกและปีกดำ

พลัง: เปลี่ยนทิศและความเร็วลมในทางผ่านที่เบ่งเหิน

ข้อจำกัด: สร้างอากาศบ่ได้ พื้นที่ปิดและลมปะทะหลายชั้นทำให้ควบคุมยาก

ปีที่เข้าร่วม: 20

ลมที่กลับลงหุบเขา

ฮายาเทนฝึกพัดลมบนอารามยอดเมฆ

เขามีปีกดำและความสามารถอ่านทางลมที่ทำให้ครูเชื่อว่าจะเป็นผู้สืบวิชาคนสำคัญ

ทุกวันเขาฝึกจนขนนี้แข็งแรงแรง

แล้วเบ่งลงไปยังคนเดินหุบเขาด้วยความสงสัยว่าเหตุใดพวกเขาจึงบ่พยายามสูงขึ้นจากชีวิตอันหนักหนานั้น

เมื่อได้เป็นผู้สอน ฮายาเทนเข้มงวดกับศิษย์ที่ตามบ่ทัน เขาเชื่อว่าความอดทนทำให้ทุกคนก้าวหน้า

จนศิษย์ชื่อเซินตกจากลานฝึกย้อนฝันอาการเวียนหัว เด็กรอดแต่บ่กล่าวบ่กล่าวขอยุด

ย้อนครูเรียกคนถอยว่าเสียเวลาของสำนัก ฮายาเทนจำคำที่เฒ่าเล่นได้ และพบว่ามันหนักจริงในชีวิตคนฟ้ง

เขาลงจากอารามไปช่วยเซินพักฟื้นในหมู่บ้าน เห็นงานซึ่งคนทำโดยบ่มีปีก ทั้งขนอาหาร ซ่อมทาง

และเฝ้าผู้ป่วยตลอดคืน ชาวบ้านบ่ได้มีชีวิตต่ำกว่าย้อนอยู่เบื้องล่าง

พวกเขารับภาระที่ทำให้คนบนยอดเขามีเวลาฝึกวิชา

ฮายาเทนช่วยลำเลียงของและพบว่าพัดลมสวยงามของตนทำให้ฝุ่นเข้าครีวคนอื่นหากบ่คิดทศ

เขาเริ่มเรียนใช้ลมในช่องแคบ ชะลอแรง และถามผู้ใช้พื้นที่ก่อน พลังสร้างอากาศจากความว่างบ่ได้
ในห้องที่คว้นเต็ม เขาต้องเปิดทางระบายจริงก่อนพัด บ่จั่งชั้นเพียงผลักอันตรายไปหาคนอื่นอีกด้าน
บทเรียนพื้นดินทำให้วิชาที่เคยคิดว่าสมบูรณ์มีรายละเอียดเพิ่มขึ้นทุกวัน

ปีที่ยี่สิบ หมอกพลังจากรอยแยกไหลเข้าหุบเขา อารามสั่งปิดทางขึ้นเพื่อรักษาพื้นที่บ่บริสุทธิ์ ฮายาเทนปฏิเสธคำสั่ง
เขากลับไปเปิดลานพักและวางช่องลมหลายช่วงร่วมกับสุริยปักษ์
บ่กวาดหมอกไปหมู่บ้านข้างเคียงเพียงเพื่อให้สำนักของตนสะอาด

การพัดในหลายชั้นทำให้ควบคุมยาก เข้มซึ่งยังบินบ่ได้เต็มที่ช่วยส่งสัญญาณจากพื้น
ฮายาเทนต้องฟังศิษย์ที่เคยเบื่องว่าอ่อนแอ เพื่อรู้ว่างานของตนกระทบคนตรงไหน เมื่อเกิดลมตีกลับ
เขาหยุดตามสัญญาณโดยบ่เถียงเรื่องอาวุโส ทุกคนจึงมีเวลาย้ายก่อนทางลมเปลี่ยน

หลังเหตุการณ์ สำนักบ่ยอมคืนตำแหน่งเดิมให้ เขาเสียใจยื้อนรักษาสถานที่นั้น
แต่บ่ใช้ความรักบังคับให้ศิษย์เลือกข้าง ฮายาเทนเปิดการฝึกนอกอารามให้ผู้พร้อมเรียน
โดยปรับวิธีตามร่างกายและบ่วัดคุณค่าจากความสูงที่บินถึง

เขาร่วมแนวร่วมอรุณเป็นผู้จัดทางอากาศและคุ้มกันการอพยพ พัดชนปีกยังอยู่ในมือ แต่เขาฝึกฟังใบไม้ เสียงเด็ก
และครีวคว้นก่อนตัดสินใจว่าลมควรไปทางไหน เข้มเลือกเป็นครูภาคพื้น
ทั้งสองส่งแบบฝึกให้กันโดยบ่มีใครเป็นเพียงเงาของอีกฝ่าย

วันจาก ฮายาเทนบินขึ้นเหนือหมู่บ้านแล้วลดระดับลงมารับฤงอาหารที่คนครีวฝาก
เขาเคยคิดว่าการลงต่ำคือการเสียความสูง บัดนี้รู้ว่าการกลับลงมาทำให้เห็นว่าใครยังรออยู่ข้างล่าง
วิชาของเขาจะพาไปถึงยอดเมฆได้อีกหลายครั้ง แต่ทุกครั้งต้องมีเส้นทางกลับสู่ผู้คนด้วย

ARUN RPG · 50 / 60

คาวาริ

คาวาริ □ AR-050

บทบาท: ผู้รักษาน้ำหนึ่งถ้วย

ดินแดน: ลำคลองหมู่เกาะปะการัง

อาวุธ: มือพังพืดและกระดอง

พลัง: อ่านน้ำหนักกระแสน้ำและใช้แรงปล้ำเบี่ยงวัตถุใต้น้ำ

ข้อจำกัด: น้ำในแอ่งบนหัวต้องสะอาดและบ่แห้ง กำลังลดทันทีเมื่อสูญเสียน้ำ

ปีที่เข้าร่วม: 20

คำสัญญาขนาดหนึ่งฝ่ามือ

คาวาริอาศัยในคลองหมู่เกาะปะการัง ชอบแข่งแรงปล้ำกับสายน้ำและสะสมของที่คนทำตก เขามีกระดองแข็ง มือพังพืด และแอ่งน้ำบนหัวซึ่งต้องสะอาดอยู่เสมอ ผู้คนเล่าเรื่องเขาต่างกัน บางบ้านวางผักให้ บางบ้านเตือนเด็กบ่เข้าใกล้คลอง เขาจึงตอบความกลัวด้วยการเล่นแกล้งให้สมกับข่าวลือ

การตึงเรือเล็กให้หมุนดูตกลงจากใต้น้ำ คาวาริได้เห็นหน้าคนบนเรือจนวันหนึ่งเด็กตกลงมา เขาช่วยขึ้นทัน แต่เด็กสำลักและกลืนน้ำไปนาน คาวาริเอาของเล่นที่เกะบได้ไปวางขอโทษริมฝั่ง กว่าครอบครัวเข้าใจว่าเป็นการล่อครั้งใหม่ จึงยังปิดทางลงคลอง

เขาโกรธที่ไม่มีใครฮับฮู้เจตนาดี ก่อนหญิงล้างผ้าบอกว่าเจตนาใหม่บ่ลบประสบการณ์เก่า หากอยากให้คนรู้ว่าเล่นอย่างปลอดภัย ต้องให้พวกเขาเลือกเล่นเอง คาวาริเริ่มวางป้ายสัญญาณและช่วยเกะบของโดยบ่จับเรือที่บ่เรียกหา เขารอหลายเดือนกว่าจะมีคนกล้าตอบกลับ

ความไว้วางใจเริ่มจากงานเล็ก หาของตก ถึงเชือกติด และเตือนเมื่อกระแสน้ำเปลี่ยน
เขาเรียนรู้ว่าขนาดฝ่ามือตนเล็กกว่าทั้งคลองมาก แต่ยังทำงานที่สำคัญได้
หากบ่พยายามเปลี่ยนทุกคนให้เป็นผู้ชมความเก่งของตน

ปีที่ยี่สิบ บริษัททำเรือปล่อยน้ำเค็มปนของเสียเข้าคลอง น้ำในแอ่งหัวของควาวิระคายจนกำลังหาย
เขาต้องขึ้นฝั่งให้คนที่เคยแกล้งช่วยเติมน้ำสะอาด ความอ่อนแอทำให้เขาอาย
แต่ครอบครัวเด็กที่เคยตกเรือยอมวางถังให้โดยยังรักษาระยะ เขาได้รับความช่วยเหลือโดยบ่ถือว่าเป็นการให้อภัยเปิด

ระหว่างอพยพ ประตุน้ำค้างและเรือเด็กติดใต้สะพาน ควาวิอ่านแรงไหลแล้วรู้ว่าถึงตรง ๆ จะทำให้เรือคว่ำ
เขาขอหลงเชวียนลดกระแสเพียงช่วงสั้น ก่อนใช้แรงปล้ำเบี่ยงเรือออกด้านข้าง แอ่งน้ำบนหัวเกือบแห้ง
เขาจึงส่งสัญญาณให้คนเติมจากถังที่เตรียมไว้ บ่ฝืนจนกลายเป็นผู้ต้องช่วยเพิ่ม

เรือออกมาได้ เด็กที่เคยกลัวคลองยังบ่ยอมลงน้ำ แต่เป็นคนยื่นถังให้ควาวิเอง เขาขอบคุณและบ่ชวนแข่งปล้ำ
ความสัมพันธ์เดินหน้าเท่าที่อีกฝ่ายพร้อม แทนถูกเร่งให้จบด้วยการหัวเราะเหมือนบ่มีอีกเคยเกิด

ควาวิร่วมแนวร่วมในหน่วยสำรวจทางน้ำและภูเขงใต้
จัดชุดน้ำสะอาดสำหรับร่างตนและสอนสัญญาณช่วยชีวิตให้ค่าย เขากำหนดกติกาว่าบ่มีการเล่นแกล้งไล่ล่า
แม้เพื่อนสนิทกะต้องถามก่อน การเป็นคนสนุกบ่จำเป็นต้องทำให้ใครเสียสิทธิ์รู้ว่าจะเกิดอหยังกับตน

ก่อนออกเดินทาง หญิงล้างผ้าให้ผ้าผืนเล็กคลุมถังน้ำ เขารับไว้แล้วก้มศีรษะเพียงเท่าที่น้ำบ่หก
ทุกคนหัวเราะกับความระมัดระวังที่เขาเลือกเอง ควาวิยังตัวเล็กเมื่อเทียบกับแม่น้ำ
แต่คำสัญญาของเขามีขนาดพอดีมือ คือทำสิ่งที่บ่กว่าจะทำ และหยุดทันทีเมื่อใครเหว้าว่าบ่

ARUN RPG · 51 / 60

โคฮาริ

โคฮาริ □ AR-051

บทบาท: ผู้พาแสงจิ้งจอก

ถิ่นแดน: ป่าเส้นทางหลง

อาวุธ: เปลวไฟจิ้งจอกและเก้าหาง

พลัง: สร้างไฟนำทางและภาพลวงเบี่ยงสายตาโดยบ่เผาสิ่งมีชีวิต

ข้อจำกัด: แต่ละหางผูกกับเส้นทางหนึ่ง เปิดทางมากเกินไปทำให้ตนจำทางกลับไม่ได้

ปีที่เข้าร่วม: 20

เก้าหางที่จำความกรุณา

โคฮาริเป็นจิ้งจอกเก้าหางในป่าเส้นทางหลง เธอเดินสี่เท้าและบ่เว้าภาษาคน แต่จำกลืนความกรุณาได้จากมือที่วางอาหารแล้วถอยให้พื้นที่ หางแต่ละเส้นผูกกับทางหนึ่งในป่า เธอใช้ไฟเล็กซึ่งบ่เผาสิ่งมีชีวิตนำสัตว์หลงกลับรัง และใช้ภาพลวงเบี่ยงนักล่าออกจากที่พัก

ครั้งหนึ่งคนเกะบสมุนไพร่บาดเจ็บใกล้โพรง เธอช่วยนำเขาออก ชายคนนั้นกลับมาพร้อมอาหารหลายครั้งจนเธอไว้ใจ ก่อนนำผู้จับสัตว์เข้ามาตามแสงไฟ หางสองเส้นถูกตรึงด้วยอุปกรณ์ โคฮาริหนีรอดแต่เส้นทางที่ผูกไว้เสียหาย เธอเริ่มหลอกคนทุกคนให้เดินวนโดยบ่แยกว่ามาทำอิหยัง

ความกลัวทำให้ป่าปลอดภัยจากนักล่า แต่คนเกะบสมุนไพร่ที่จำเป็นต้องเข้ามากลับติดอยู่ด้วย โคฮาริได้ยื่นเด็กโง่ทั้งคั่นและจำเสียงสัตว์เล็กที่เคยช่วยบ่ได้ต่างกัน เธอเข้าใกล้โดยยังระแวง เด็กบ่ไล่จับ

เพียงวางขวดน้ำแล้วรอ เธอจึงเปิดทางหนึ่งให้ และพบว่าไว้ใจเป็นช่วงเล็กได้โดยไม่ต้องยอมเปิดทุกทางเปิด

อัมพราเข้ามาตรวจรากที่เสียหาย ทั้งสองสื่อสารผ่านการเคลื่อนไหวและรอยพลัง
ไม่มีใครอ้างว่าอ่านความคิดของอีกฝ่ายได้ตรงทุกครั้ง โคฮาริเรียนให้สัญญาณเมื่อต้องการพื้นที่
และอัมพรากำเครื่องหมายเส้นทางที่คนควรใช้โดยบ่งบอกวงโพรง

ปีที่ยี่สิบ ไฟจากเครื่องประทับลามตามรากเก่า โคฮาริเปิดทางนำผู้คนออกหลายสายจนใช้เก้าทางพร้อมกัน
แสงกระจัดกระจายและเธอเริ่มจำทางกลับโพรงได้ วารินเห็นว่าจึงจอกที่นำทุกคนกำลังเดินวน
จึงหยุดตามแทนเร่งให้วิ่งต่อ

กิมปิดบางเส้นทางและทำจุดนัดพบด้วยกลิ่นที่โคฮาริจำได้ เธอพักแล้วใช้เพียงสามทางต่อรอบ
ส่วนคนเดินช่วยนำผู้ตามมาจากจุดกลาง ไฟนำทางของเธอจึงไม่ต้องแบกความหวังทั้งป่าในคราวเดียว
เมื่อคนสุดท้ายออกมา เธอยังเหลือทางหนึ่งเมื่อบ้าน

หลังไฟดับ โคฮาริพาอัมพราดูโพรงที่เสียหาย และยอมให้ชุมชนช่วยฟื้นฟูบริเวณโดยมีขอบเขตชัด
คนที่เคยทรยศถูกติดตามจากหลักฐานอุปกรณ์
บ่แม่่นใช้ความโกรธของเธอเป็นเหตุไล่คนเกะเบสมุนไพรมืดออกจากป่า

เธอเริ่มเดินตามแนวร่วมอรุณในการกิจค้นเส้นทาง โดยกลับป่าตามฤดูและความพร้อม
สมาชิกเรียนสัญญาณทางของเธอ และบ่สวมปลอกคอหรือประกาศเป็นเจ้าของ
การร่วมทีมเป็นพฤติกรรมที่เธอเลือกทำต่อเนื่อง มิใช่ข้อสรุปว่าช่วยมนุษยครั้งหนึ่งแล้วต้องรับใช้ตลอดไป

ก่อนการเดินทางครั้งแรก เด็กที่เคยติดในป่าวางขวดน้ำใบเดิมไว้ตรงจุดนัด
โคฮาริเดินมาดมแล้ววางไฟเล็กข้างขวด แสงนั้นบ่แม่่นคำสัญญาว่าจะไว้ใจทุกคน แต่เป็นคำตอบของมือนี้
เธอก้าวนำขบวนไปสามช่วงแล้วหันกลับมารอ ความกรุณาที่เคยถูกทำร้ายยังจำได้
และกำลังหาทางเติบโตโดยมีขอบเขตคุ้มครองมัน

มิยูระ

มิยูระ □ AR-052

บทบาท: ผู้พาฤดูหนาวผ่านไป

ดินแดน: เรือนพักหิมะเหมันต์

อาวุธ: ลมหายใจเย็น

พลัง: ดึงความชื้นเป็นเกล็ดหิมะและลดอุณหภูมิอย่างค่อยเป็นค่อยไป

ข้อจำกัด: เข้าใกล้คนเป็นนานเกินไปทำให้พวกเขาหนาว ต้องควบคุมระยะและเวลา

ปีที่เข้าร่วม: 20

หิมะที่เยียนฐิการเว้นระยะ

มิยูระอาศัยในเรือนพักหิมะซึ่งคนเดินทางเห็นแสงหน้าต่างก่อนเห็นเจ้าของ เธอชอบฟังเรื่องจากถนน แต่ลมหายใจของเธอทำให้อากาศเย็นลง ผู้มาเยือนจึงพักได้ไม่นาน เมื่อพวกเขาออกไป เธอจะยืนเบ็งรอยเท้าจนหิมะกลบและเริ่มรอคนถัดไปอีกครั้ง

ความโดดเดี่ยวทำให้เธอเข้าใกล้แขกมากเกินไปโดยไม่รู้ตัว คือนั่งนักเดินทางป่วยขอพัก เธอนั่งเฝ้าใกล้เตียงด้วยความตั้งใจดูแล แต่ความหนาวสะสมทำให้เขาทรุด มิยูระตกใจและหนีออกไปยืนกลางหิมะ เพื่อนของชายคนนั้นต้องจุดไฟเพิ่มจึงรักษาเขาไว้ได้

เธอปิดเรือนพัก คิดว่าความรักของตนมีแต่ทำร้ายคน จนเอรินผ่านมาสำรวจสภาพอากาศและพบเตาที่เย็นสนิท มิยูระบอกเรื่องเกิดโดยเตรียมใจถูกไล่ เอรินกลับขอวัดอุณหภูมิและระยะ พลังความเย็นมีเงื่อนไขที่เรียนได้ บ่งจำเป็นต้องกลายเป็นคำตัดสินว่าเธอไม่ควรอยู่ใกล้ใครเลย

ทั้งสองทดลองทำช่องระบาย ผึงกันโปรง และเครื่องหมายระยะ มิยูระเรียนลดอุณหภูมิที่ละน้อยพร้อมช่วงพัก แยกเลือกพื้นที่นั่งได้ เธอเข้าคุยจากอีกฟากโดยยังได้ยินเสียงหัวเราะชัด การเว้นระยะบ่มแผนการถูกปฏิบัติเสมอไป บางครั้งมันเป็นรูปแบบที่ทำให้ความใกล้ชิดอยู่ได้นานขึ้น

ปีที่สี่สิบ พายุหิมะพาคนจำนวนมากมาถึงเรือน มิยูระเกือบออกไปหลบเพื่อไม่ให้หนาวเพิ่ม แต่เซลวาราขอให้ช่วยสร้างแนวเกล็ดหิมะเบี่ยงลมภายนอก เธอทำหน้าที่จากระยะที่เหมาะสม ขณะที่คนในเรือนดูแลความอบอุ่น บ่ต้องพยายามเป็นสิ่งที่ร่างตนบ่มแผนจึงจะมีประโยชน์

ช่วงกลางคืนหลังคารับน้ำหนักมากเกินไป มิยูระอยากถึงความชื้นเบียดอกทันที แต่เอรินเตือนเรื่องแรงเปลี่ยนอุณหภูมิ เธอค่อย ๆ ย้ายเกล็ดหิมะตามแนวที่ซินทร์คำนวณ คนข้างในช่วยเคาะสัญญาณเมื่อพบรอยล้น การรู้เรือนเกิดจากความแม่นยำที่ข้าพจะรับฟัง บ่มแผนความหนาวรุนแรงที่สุด

ชายที่เคยป่วยจากการดูแลของเธอเป็นหนึ่งในผู้มาพัก มิยูระขอโทษและบอกระบบใหม่ เขายังเลือกนั่งไกล แต่ยอมเล่าเรื่องเดินทางให้ฟังจากตรงนั้น เธอบ่ขอให้ขยับใกล้เพื่อพิสูจน์ว่าให้อภัย ระยะที่เขาเลือกยังมีพื้นที่ให้คำเฝ้าเดินทางถึงกัน

เธอร่วมแนวร่วมอรุณตามภารกิจเกะบยา ควบคุมอุณหภูมิ และช่วยเส้นทางหิมะ มีที่พักแยกความเย็นที่เพื่อนเข้าเยี่ยมได้อย่างปลอดภัย เรือนพักเดิมให้ชุมชนช่วยดูแลและกลับมาตามฤดู มิยูระบ่ต้องเลือกระหว่างอยู่คนเดียวตลอดไปกับเสี่ยงทำร้ายทุกคนเพื่อไม่ให้เหงา

ก่อนออกเดินทาง เธอแขวนป้ายหน้าประตูว่าโปรดบอกเมื่อหนาว บ่มีถ้อยคำเชิญชวนให้ทนยื้อเกรงใจเจ้าของ คั่นนั้นเธอนั่งห่างกองไฟพอดี ฟังเพื่อนคุยกันใต้ดาว ความอบอุ่นที่มาถึงเธอได้เพิ่มอุณหภูมิของร่าง แต่มาจากการรู้ว่าคนอื่นยินดีจัดพื้นที่ให้เธออยู่ร่วมวงได้ตามจริง

ARUN RPG · 53 / 60

คาซีโระ

คาซีโระ □ AR-053

บทบาท: ร่มผู้เฝ้าทางกลับ

ถิ่นแดน: ร้านซ่อมริมสะพานอรุณ

อาวุธ: โครงร่ม ขาไม้ และพื้นร่ม

พลัง: กางพื้นร่มเป็นม่านต้านละอองฝนพลังและส่งเสียงเตือน

ข้อจำกัด: กันแรงหนักบ่ได้ โครงขาที่มีเพียงข้างเดียวทำให้ล้มง่าย

ปีที่เข้าร่วม: 20

สิ่งของที่เลือกจะรอ

คาซีโระเคยเป็นร่มในร้านซ่อมริมสะพานอรุณ ผ่านมือเจ้าของหลายคนจนผ้าใบเหลืองซีดๆ หลังคืนสะพานแตกเศษพลังติดในโครงเก่าและทำให้เขาล้มตาขึ้น เขามีขาไม้เพียงข้างเดียว กระโดดไปได้บ่ไกล แต่จำมือที่เคยกางตนเหนือคนอื่นได้อย่างประหลาด

เจ้าของร้านคิดว่าเขาเป็นของเล่นชำรุด ก่อนพบว่าเขาตอบคำถามและเลือกที่นั่งได้ คาซีโระกลัวถูกทิ้งจึงกางรับทุกอย่างแม้โครงปวก เขายอมให้เด็กเล่นแรง ยอมเฝ้าฝนทั้งคืน และเฝ้าว่าบ่เป็นไรจนคำนี้กลายเป็นเสียงอัตโนมัติของคนที่ไม่แน่ใจว่าตนมีสิทธิ์ต้องการอิหยัง

วันหนึ่งผ้าขาดจนกันน้ำบ่ได้ เจ้าของร้านวางเขาไว้หลังเคาน์เตอร์เพื่อรอซ่อม คาซีโระเข้าใจว่าหมดประโยชน์แล้วจึงหนีออกไป เขากระโดดล้มหลายครั้งบนถนนเปียก ก่อนภูมินทร์พบและถามว่าจะให้ช่วยจั่งได้ บ่ได้ยกขึ้นทันทีย้อนเห็นเป็นสิ่งที่

เมื่อกลับร้าน เจ้าของขอโทษที่บอริบาย คาซึโระบอกว่ากลัวถูกทิ้งทิ้งที่ยังเข้าได้
ทั้งสองตกลงให้มีป้ายแจ้งงานซ่อมและมุมส่วนตัว เขาเริ่มเลือกสีผ้าที่จะใช้ปะเอง
แทนรับสิ่งที่คนอื่นเห็นว่าเหมาะให้โดยบ่ถาม ความเป็นตัวตนของเขาค่อย ๆ ชัดจากการตัดสินใจเล็กน้อย

ปีที่สี่สิบ ฝนพลงจากรอยแยกตกเหนือถนนหลวง ละอองทำให้ผู้เดินทางอ่อนแรง
คาซึโระค้นพบว่าพื้นร่มของตนกรองมันได้ชั่วคราว แต่รับแรงหนักไม่ได้ เขาอยากกางคลุมทั้งขบวนเพื่อพิสูจน์คุณค่า
ก่อนโครงเริ่มลั่นและอริญเรียกให้หยุด

คาซึโระเสนอให้ใช้ตนเป็นจุดเปลี่ยนถ่ายใต้หลังคาที่มีอยู่แล้ว ทุกคนจัดแนวที่พอสัน ๆ แทนให้ร่มหนึ่งคันรับทั้งฟ้า
เขาส่งเสียงเตือนเมื่อปริมาณสะสมถึงขีด ให้คนผลัดเข้าร่วมทีละกลุ่ม
เขาเดียวของเขาต้องมีฐานพยุซึ่งคชินทร์ทำให้ บ่แม่นถูกเร่งให้กระโดดตามเกรียนจนล้ม

หลังพายุ พื้นร่มต้องซ่อมอีกครั้ง คราวนี้คาซึโระบ่หนี เขาบอสีที่อยากได้และนั่งรออย่างมั่นใจมากขึ้น
เด็กที่เคยเล่นแรงมาช่วยตัดผ้าตามที่เขาเลือก การดูแลบ่แม่นรางวัลหลังทำประโยชน์เสร็จ
แต่เป็นสิ่งที่ทำให้เขาออกไปใช้ชีวิตต่อได้

เขาร่วมแนวร่วมในหน่วยเตือนภัยและคุ้มกันละอองพลง พร้อมเกรียนเล็กสำหรับเส้นทางไกล
สมาชิกต้องถามก่อนหยิบจับและบ่ฝากให้เฝ้าแทนคนโดยบ่บอกเวลา คาซึโระยังชอบช่วยกันฝน
แต่เริ่มเรียนเฝ้าว่าโครงของเขาต้องพักบ้างได้โดยบ่รับขอโทษ

ก่อนออกเดินทาง เจ้าของร้านทำป้ายชื่อแขวนให้ เขาขอให้เขียนเพียงคาซึโระ บ่ต้องมีคำว่าทรัพย์สินของร้าน
ร่มเก่ากระโดดลงจากเคาน์เตอร์อย่างระวังแล้วหันกลับเบิ่งประตู เขามิ่ที่ให้กลับมาซ่อม มีชื่อที่บ่ขึ้นกับราคาขาย
และมีสิทธิ์เลือกที่จะกางตนเหนือใครในวันที่ฝนตก

ARUN RPG · 54 / 60

อาเชม

อาเชม □ AR-054

บทบาท: ผู้ส่งทางสุดท้าย

ดินแดน: หอพักผู้จากไปแห่งสุริยัน

อาวุธ: คทาสองง่ามและห่วงชีพ

พลัง: จำแนกรอยชีวิตที่ยังเชื่อมกับร่างออกจากรอยสะท้อนที่จากไป

ข้อจำกัด: คืนผู้ตายบ่ได้และห้ามตัดสินคุณค่าชีวิตแทนเจ้าของ

ปีที่เข้าร่วม: 20

คนเฝ้าทางที่อยู่กับคนเป็น

อาเชมดูแลหอพักผู้จากไปแห่งสุริยัน งานของเขาคือพาร่างกลับถึงครอบครัวอย่างมีชื่อและมีเรื่องราว เขามีเศียรหมาในและประสาทสัมผัสซึ่งแยกรอยชีวิตออกจากรอยสะท้อนได้ ผู้คนจึงมักขอคำตัดสินจากเขาว่าใครยังควรช่วย ใครควรปล่อย และใครมีคุณค่าพอให้ใช้ทรัพยากรที่เหลือ

อาเชมเคยเชื่อว่าหน้าที่ของผู้รู้คือให้คำตอบหนักแน่น เขาประเมินผู้บาดเจ็บรายหนึ่งว่ารอดยากและแนะนำให้ย้ายเครื่องพยุงไปให้คนอื่น ครอบครัวยอมยื้อนคิดว่าเขาเห็นอนาคต ทั้งที่เขาเห็นเพียงรอยชีวิตอ่อนลง ชายคนนั้นเสียชีวิต อาเชมบ่อาจรู้ว่าอีกทางจะช่วยได้หรือบ่ แต่รู้ว่าตนเฝ้าเกินสิ่งที่พลังบอก

เขาเปิดเผยข้อจำกัดและพักหน้าที่ประเมินฉุกเฉิน ช่วงจัดของผู้จากไป เขาพบจดหมายที่ชายคนนั้นเขียนถึงลูก เป็นเรื่องสวนผัก บ่แม่นคำกล่าวยิ่งใหญ่ อาเชมเข้าใจว่าคุณค่าชีวิตบ่ได้ขึ้นกับสิ่งที่เขาเบ่งเห็นจากรอยพลัง

และผู้ถือคทาป้อมสิทธิ์ใช้ความแน่วโลมบับการเลือกของครอบครัว

เขากลับฝึกกับแพทย์ เรียนการรายงานอาการ แยกข้อมูลจากคำแนะนำ
และอธิบายความบ่งแน่นอนด้วยภาษาที่เข้าใจได้ ห่วงซัพของเขช่วยติดตามว่ารอยชีวิตยังเชื่อมกับร่างเพียงใด
แต่บ่คั่นผู้ตายและบ่วัดว่าผู้ใดสมควรมีชีวิตหลายกว่าใคร

ปีที่สี่สิบ รถชนผู้ประสบเหตุเข้าหอบมากเกินจำนวนเจ้าหน้าที่
อาเซมตรวจพบรอยชีวิตบางในร่างที่ถูกบันทึกว่าเสียชีวิต เขาเรียกทีมรักษาทันทีโดยบ่รอให้เอกสารแก่ครบ
และพบว่าการรีบปิดยอดทำให้คนอื่นหลายคนถูกตรวจบ่ทั่วถึง

ระหว่างช่วย คำสั่งจากผู้บริหารให้ส่งเครื่องพยุลงไปยังผู้มีตราสูงกว่าเข้ามา
อาเซมใช้คทาสองง่ามขวางรถชนอุปกรณ์และขอให้ประเมินตามอาการจริง
เขาบ่ได้ประกาศว่าใครควรรอดอย่างเด็ดขาด แต่ปกป้องกระบวนการที่ให้โอกาสตามความจำเป็นและข้อมูล
มิใช่ฐานะ

มาลีนกับเซห์รามาช่วยจนสถานการณ์สงบ มีทั้งผู้รอดและผู้จากไป อาเซมบันทึกชื่อทุกคน
ตรวจสอบสิ่งของกับครอบครัว และบ่ใช้การช่วยสำเร็จบางรายกลับคำถามว่าระบบพลาดจึงได้
เขาเสนอให้แยกหอตรวจชีพจากผู้รับผิดชอบตัวเลขผลงาน
เพื่อบ่ให้การเร่งส่งรายงานกลายเป็นเหตุเร่งตัดสินชีวิต

เขาร่วมแนวร่วมมอรุณในหน่วยค้นผู้สูญหายและคัดแยกฉุกเฉิน ทำงานคู่กับผู้รักษาเสมอ
เนตรดาวรับฟังรอยสะท้อน ส่วนเขาตรวจรอยชีวิตที่ยังอยู่
ทั้งสองกำหนดขอบเขตบ่ให้ความหวังของญาติถูกใช้เป็นช่องขายคำตอบที่พล้งบ่มี

ก่อนออกเดินทาง อาเซมนำเมล็ดจากสวนของชายในคดีเก่าไปคืนครอบครัว
ลูกของชายคนนั้นขอให้เขาช่วยปลูกหนึ่งแถว เขาทำโดยบ่เฝ้าเรื่องชดใช้แทนผู้ตาย เสร็จแล้วนั่งพักข้างคนเป็น
ฟังว่าพวกเขາอยากให้สวนเติบโตจึงได้ หน้าที่ของผู้เฝ้าทางจึงบ่ได้อยู่ปลายชีวิตเพียงแห่งเดียว
แต่รวมถึงการช่วยให้คนที่ยังอยู่มีทางเดินต่อด้วย

ARUN RPG · 55 / 60

ฮาเรน

ฮาเรน □ AR-055

บทบาท: ผู้พิทักษ์ฟ้า

ดินแดน: หอสังเกตฟ้าโอเอซิส

อาวุธ: คทาฟ้าและห้วงปกป้อง

พลัง: เบี่ยงแนวการเคลื่อนไหวยระยะไกลและกางม่านแสงป้องกันการโจมตีจากเบื้องบน

ข้อจำกัด: เมฆหนาและสิ่งปิดบังตัดการเบี่ยงเห็น ต้องพึ่งข้อมูลจากพื้นดิน

ปีที่เข้าร่วม: 20

ดวงตาที่ลงมาสู่พื้นดิน

ฮาเรนเป็นผู้เฝ้าหอสังเกตฟ้าแห่งโอเอซิส

ดวงตาเหยี่ยวทำให้เขาเห็นการเคลื่อนของขบวนเกรียนก่อนคนอื่นหลายชั่วโมง เขาภูมิใจที่เตือนภัยได้ทัน

และชอบเบี่ยงเมืองจากที่สูงซึ่งถนนทุกสายดูเป็นระเบียบ

ไม่มีเสียงโต้เถียงหรือความเหนื่อยล้าเดินทางขึ้นมารอบกวณาพรหม

ครั้งหนึ่งเขาเห็นขบวนมุ่งเข้าประตูล้อมกำแพงวัดฤทธาวุธ จึงสั่งปิดด่านและยิงเตือน

ขบวนนั้นเป็นผู้รักษาที่ขนเสาค้ำเต็นท์ มีผู้ป่วยเสียโอกาสรับการรักษาระหว่างถูกกัก

ฮาเรนเห็นรูปร่างจากไกลถูกต้อง แต่ไม่เข้าใจความหมายของสิ่งที่เห็นย้อนบ่เคยถามคนบนพื้น

เขาขอลงตรวจเส้นทางและพบว่าป้ายสัญญาณจากหออ่านบ่ออกเมื่อฝุ่นหนา บางหมู่บ้านมีอุปกรณ์ตอบกลับเลย
สิ่งที่เขาเรียกว่าคนบ่ร่วมมือแท้จริงคือคนที่บ่มีทางส่งเสียงถึงเขา ฮาเรนเริ่มเดินพร้อมขบวน

ฟังปัญหาของล่อจมทรายและคนป่วยที่รอใต้แดด ก่อนออกแบบสัญญาณใหม่ร่วมกับผู้ใช้จริง

ผู้บังคับบัญชาเบี่ยงว่าเสียเวลา ย้อนหามีเทคโนโลยีดีกว่าคนถือธง ฮาเรนเก็บข้อมูลความผิดพลาดมาแสดง รวมถึงรายงานของตนเอง เขายอมให้ความสามารถพิเศษกลายเป็นเหตุผลคนภาคพื้นออกจากระบบ และฝึกให้ผู้ช่วยแก้ไขข้อสรุปของเขาได้เมื่อมีข้อมูลใกล้เคียงเหตุการณ์กว่า

ปีที่สี่สิบ พายุทรายบังฟ้าขณะกองคาราวานชนเครื่องประทับศูนย์ผ่านเมือง ฮาเรนเบี่ยงบ่เห็นเป้าหมายและถูกกดดันให้โจมตีจากแผนเก่า เขาปฏิเสธการยิงเดา ลงไปทำงานกับหน่วยของอัศราและคนขับเกรียนซึ่งรู้ว่าเส้นทางใดใช้จริงในพายุ

เมื่อพบเครื่องยิงบนหน้าผา เขากางม่านแสงด้วยคทาไฟฟ้าคุ้มกันแนวอพยพ แต่ต้องรับสัญญาณจากพื้นเพื่อรู้ว่าคนอยู่ตรงไหน บาเซราใช้จังหวะเสียงส่งข่าวเมื่อเบี่ยงบ่เห็น พลังป้องกันของเขาจึงเข้าถึงคนที่ดวงตาบ่ออาจเห็นด้วยตนเอง

หลังพายุ ฮาเรนกลับขึ้นหอเพื่อปลดระบบที่ให้คำสั่งจากยอดเพียงทางเดียว เขาเปิดช่องให้สถานีภาคพื้นส่งข้อมูลและตรวจย้อนหลังได้ ความสูงยังมีประโยชน์ แต่ไม่ควรถูกเข้าใจว่าเป็นตำแหน่งที่ใกล้ความจริงกว่าเสมอ

เขาร่วมแนวร่วมอรุณในหน่วยลาดตระเวนและป้องกันการโจมตีจากเบื้องบน มีสัญญาณยืนยันอย่างน้อยสองทางก่อนใช้อาวุธกับเป้าที่บ่ชัด อาเซมช่วยสอนข้อมูลผู้ป่วยที่ควรถามเมื่อเปิดเส้นทาง ฮาเรนเรียนว่าการเห็นได้ไกลควรทำให้เตรียมช่วยเร็วขึ้น บ่แม่นตัดสินคนจากระยะไกลเร็วขึ้น

ก่อนออกเดินทาง ผู้รักษาจากขบวนที่เขาเคยกักนำธงที่ซ่อมแล้วมาให้ ฮาเรนถามันจากระดับพื้นและพบว่าเส้นบางซึ่งดูงามบนแบบแทบเบี่ยงบ่เห็นจริง เขาแก้ร่วมกับเจ้าของธงจนอ่านได้ชัด แล้วจึงขึ้นบินอีกครั้ง ครึ่งนี้ทุกครั้งที่ยงหน้าเบี่ยงฟ้า ผู้คนข้างล่างมีทางบอกเขาได้ว่าเรื่องตรงนี้เป็นจริงได้

ARUN RPG · 56 / 60

บาเซรา

บาเซรา □ AR-056

บทบาท: ผู้รักษาเสียงเมือง

ดินแดน: ย่านช่างดนตรีสุริยัน

อาวุธ: ซิสตรัมและโล่รูปสิงห์

พลัง: ใช้จังหวะเสียงทำให้ม่านคุ้มครองสอดประสานกัน

ข้อจำกัด: พลังเกิดจากการร่วมจังหวะอย่างสมัครใจ บ่ออาจบังคับให้ใครสงบ

ปีที่เข้าร่วม: 20

ระฆังที่เรียกผู้คนกลับมารวมกัน

บาเซราเติบโตในย่านช่างดนตรีสุริยัน เธอมีใบหน้าแมว หูไว และชอบนอนฟังคนซ้อมคนละก่อนจนถนนเต็มไปด้วยเสียงบ่เข้ากัน แม่สอนว่าความมีชีวิตของย่านบ่ได้อยู่ที่ทุกคนเล่นเพลงเดียว แต่อยู่ที่บ่มีใครต้องเจียบตลอดเวลาเพื่อให้อื่นฟังดูดี

เมื่อได้เป็นผู้ดูแลประจำเมือง บาเซราต้องการสร้างการแสดงไร้ที่ติ เธอเริ่มตัดคนเล่นเข้าออก ลดเสียงเครื่องที่บ่เข้าชุด และใช้พลังจากซิสตรัมกดจังหวะให้ทุกคนตาม ภาพบนเวทีสวยงาม แต่คนในย่านหยุดมาซ้อมเล่นหลังงาน เสียงที่เธอเคยรักค่อย ๆ หายไปโดยบ่มีคำสั่งห้ามชัดเจน

เด็กช่างกลองคนหนึ่งบอกว่าบ่อยากเล่นอีกย่อนมือเจ็บจากการฝืนจังหวะ

บาเซราตอบในตอนแรกว่าต้องอดทนเพื่องาน ก่อนเห็นหูของเด็กก้มลงเหมือนตนเมื่อถูกคนอื่นห้ามส่งเสียง

เธอเริ่มฟังบันทึกการซ้อมเก่าและพบว่าเพลงมีรอยสะดุดหลายกว่า แต่คนหัวเราะหลายกว่าด้วย

เธอเปิดประชุมวงโดยยอมให้ผู้ ктоออกไปแล้วกลับมาเข้า บาเซราขอโทษโดยบ่งบอกว่าตนทำเพื่อคุณภาพ
ทุกคนร่วมกำหนดช่วงซ้อม ระดับเสียง และวิธีส่งสัญญาณพัก
พล้งม่านคุ้มครองของเธอแข็งแรงขึ้นเมื่อผู้ร่วมจังหวะเลือกทำ
บ่งมั่นถูกกดให้เป็นส่วนประกอบของความสมบูรณ์แบบ

ปีที่สี่สิบ เหตุปะทุในโอเอซิสทำให้ผู้คนตื่นกลัว ผู้บริหารขอให้บาเซราทำให้ฝูงชนสงบด้วยเวท
เธอบอกว่าบังคับความรู้สึกไม่ได้ และความกลัวมีเหตุที่ต้องแก้ เธอใช้เสียงสั้นแจ้งเส้นทางซ้ำอย่างชัดเจน
จัดคนพาเด็กและผู้ได้ยืนบ่งชัด พร้อมให้เลือกตามธงหรือการสัมผัสสัญญาณแทนเสียง

ฮาเรนทางม่านแสงด้านบน ขณะที่บาเซราประสานจังหวะให้ไล่หลายจุดรับแรงต่อเนื่อง
เธอได้ยินเสียงคนให้ผิดจังหวะและพยายามกลบ คนยังกลัวได้ในขณะที่เคลื่อนไหวอย่างปลอดภัย
เมื่อซิสตรัมเสียหาย ช่างกลองที่เคยออกจากวงใช้ถึงน้ำส่งจังหวะต่อ ระบบบ่งหยุดยื้อนเครื่องมือของเธอพัง

หลังอพยพ ย่านดนตรีเสียร้างไปหลายแห่ง บาเซราจัดการแสดงฉลองกันที่ แต่ช่วยสำรวจว่าใครต้องการอาหาร
เครื่องมือ หรือเวลาเงียบ เมื่อชุมชนพร้อมจึงค่อยเปิดวงร่วมระดมทุน โดยผู้ได้รับผลเป็นคนเลือกเรื่องที่จะเล่า

เธอร่วมแนวร่วมอรุณเป็นผู้ประสานม่านคุ้มกันและระบบเตือนภัย รินปรึกษาช่วยทำสัญญาณให้มีหลายรูปแบบ
ทั้งสองรู้ว่าดนตรีเยียวยาได้บางครั้ง แต่บ่งมั่นคำสั่งให้ผู้สูญเสียรู้สึกดีตามเวลาของผู้แสดง
โล่งปสังข์ของบาเซราจึงคุ้มครองทั้งคนที่ร้องตามและคนที่ต้องการยืนเฉย

ก่อนออกเดินทาง เธอกลับไปนอนฟังเสียงซ้อมในย่านอีกครั้ง คราวนี้มีเครื่องใหม่เล่นผิดก่อน
บาเซรายิ้มและรอนคนเล่นหัวเราะกับเพื่อน เสียงระฆังซิสตรัมของเธอจะเรียกผู้คนมารวมกันได้
ตราบใดที่พวกเขายังมีสิทธิ์นำเสียงของตนเองเข้ามา
และเดินออกไปพักเมื่อจำเป็นโดยบ่งถูกเบ่งว่าเป็นผู้ทำลายเพลง

ARUN RPG · 57 / 60

เซห์รา

เซห์รา □ AR-057

บทบาท: ผู้ประครองสุริยะ

ดินแดน: สถานพยาบาลทะเลทราย

อาวุธ: คทาดอกกกและห้วงชีพ

พลัง: ควบคุมความร้อนเพื่อฆ่าเชื้อ ป้องกัน และตัดพลังปนเปื้อน

ข้อจำกัด: ความร้อนที่ช่วยคนหนึ่งอาจเผาอีกคน ต้องวัดปริมาณและยอมจำกัดตน

ปีที่เข้าร่วม: 20

ไฟที่ยอมลดแสงของตน

เซห์รารักษาคนด้วยความร้อน เศียรสิงห์และแพงขนสีแดดทำให้ผู้ป่วยเรียกเธอว่าผู้พาเข้ากลับมา เธอใช้คทาดอกกกฆ่าเชื้อ ตัดพลังปนเปื้อน และอุ้มนร่างคนหนาวจากทะเลทรายยามค่ำ ความสำเร็จหลายโหดทำให้เธอเริ่มคิดว่าถ้าเพิ่มแรงอีกนิด ย่อมช่วยได้มากขึ้นอีกหน่อย

ในช่วงโรครุนแรง เธอใช้ความร้อนสูงกับผู้ป่วยที่อ่อนแรง ยื้อนอยากกำจัดสิ่งปนเปื้อนให้หมด อาการติดเชื้อมีขึ้นแต่ผิวหนังขาดเจ็บหนัก เซห์ราแก้ผลข้างเคียงด้วยการทำงานต่อเนื่องพัก และยิ่งเหนื่อยจะยิ่งวัดปริมาณผิด ผู้ช่วยต้องยึดคทาไว้ชั่วคราว เธอโกรธก่อนเห็นบันทึกความเสียหายจากมือของตน

เซห์ราออกมาตั้งนอกห้องรักษา ได้ยินเสียงผู้ป่วยถามหาหมอคนอื่น ความเจ็บปวดนั้นทำให้เธออยากพิสูจน์ตัวกันที่

แต่ผู้ช่วยบอกว่าคนเจ็บบ่ควรต้องเป็นเวทให้หมอเรียกความมั่นใจกลับ เธอจึงหยุดเรียนตรวจขีดจำกัดของร่างแต่ละคน และยอมให้ผู้อื่นเป็นผู้ตัดสินว่าพร้อมกลับมาหรือไม่

เมื่อกลับมาทำงาน เธอใช้มาตรวัดควบคุมพลัง ภาวะอาการระหว่างขั้นตอนและให้ผู้ป่วยหยุดได้ เซห์ราบ่สัญญาว่าจะบ่พลาด แต่บอกสิ่งที่ตรวจได้และแผนหากเกิดผลข้างเคียง ความเชื่อใจกลับมาอย่างช้า บางคนยังเลือกหมออื่น เธอช่วยส่งต่อโดยบ่ถือว่าเป็นการดูหมิ่น

ปีที่สี่สิบ เหตุการณ์ประตูปะทุทำให้คนปนเปื้อนพลังจำนวนมากเข้าคลินิก เซห์ราวิธีเฝ้าส่วนปนเปื้อนเร็วแต่ใช้บ่ได้กับทุกคน อาเซมช่วยตรวจรอยชีวิต มาลินดูแลเนื้อเยื่อ และเอรินจัดการความร้อนที่ระบายออก ทีมแบ่งวิธีรักษาแทนใช้พลังของคนเก่งที่สุดครอบคลุมอาการ

ระหว่างงาน เกิดไฟลามจากคลังยา เซห์ราอยากรับความร้อนเปิด แต่ร่างถึงขีดจำกัดแล้ว เธอสั่งถอนคนและขออิซรัคที่กำลังช่วยภาคพื้นมารับช่วง แม้ต้องยอมให้สถานที่ที่ตนดูแลเสียหายบางส่วน การช่วยคนยังดำเนินต่อไปในคืนที่ไม่มีใครต้องเผatenเป็นเชื้อเพลิงของชื่อเสียง

ผู้ป่วยเก่าที่เคยบาดเจ็บจากเธอมาช่วยจัดคิว เขาบอกว่ายังมีแผลและอยากให้มันถูกนับอยู่ในรายงาน เซห์ราตอบรับทันที บ่ขอให้เฝ้าแต่เรื่องวันที่คลินิกช่วยคนได้มาก เธอเปิดระบบติดตามผลหลังรักษา เพื่อให้เรื่องของคนไข้บ่หายไปเมื่อออกจากห้อง

เธอร่วมแนวร่วมอรุณในหน่วยแพทย์สนามและควบคุมพลังปนเปื้อน ยืนยันช่วงพักของทีมอย่างจริงจัง ย้อนเคยเห็นผลของการยกย่องผู้รักษาที่ทำงานจนพัง ห่วงซีพของเธอก็เป็นเครื่องติดตามและประสาน บ่แม่นสัญลักษณ์ว่าตนมีสิทธิ์ถือชีวิตคนไว้โดยบ่ฟังเจ้าของ

ก่อนเดินทาง ผู้ช่วยคืนคทาที่ซ่อมแล้วให้ เซห์ราจับมันเบากว่าเดิม เปลวความร้อนปลายคทาเล็กลงแต่คงที่ เธอเคยคิดว่ารุ่งเช้าต้องสว่างที่สุดจึงเอาชนะคืนมืดได้ บัดนี้รู้ว่าแสงที่ทำให้คนล้มตายอย่างปลอดภัยสำคัญกว่าแสงที่ทำให้ทุกคนต้องหันหนี และเธอพร้อมเขียนอุ้งระดับนั้นใหม่ในทุกชีวิตที่ดูแล

ชาฮิร อัลวาร

ชาฮิร อัลวาร □ AR-058

บทบาท: ผู้ไร้พันธนาการ

ดินแดน: ตลาดสัญญาโอเอซิส

อาวุธ: ร่างควันและเส้นแสง

พลัง: เปลี่ยนรูปร่างและถักแรงพลังเป็นสิ่งคำชั่วคราว

ข้อจำกัด: สร้างชีวิตหรือให้พรไร้ขีดจำกัดได้ คำสัญญาที่ตนรับผูกพลังจริง

ปีที่เข้าร่วม: 20

ลมหายใจที่ซื้อขายได้

ชาฮิรเกิดจากพลังควันในเขตโอเอซิส ปมีผู้ใดรู้วันแรกแน่ชัด แต่ผู้ถือภาษนะที่รักเขาอ้างว่าเป็นเจ้าของ เขาเปลี่ยนรูปร่างและถักแรงเป็นสิ่งคำได้ ผู้คนจึงเล่าต่อว่าให้พรได้ทุกอย่าง เมื่อทำสิ่งเป็นไปไม่ได้สำเร็จ เขาถูกกล่าวหาว่าบ่เชื่อฟัง แทนมีใครยอมรับตรวจสอบความเชื่อของตนเกี่ยวกับเขา

หลายปีในตลาดสัญญาทำให้ชาฮิรชำนาญการฟังถ้อยคำ เขาหาช่องว่างในคำสั่งเพื่อเหลืออิสระเล็กน้อย และบางครั้งบิดคำขอจนผู้ขอเดือดร้อนย้อนโกรธผู้ครอบครอง ความเจ็บของตนกลายเป็นข้ออ้างทำร้ายคนที่อาจบ่รู้ระบบเบื้องหลัง

เด็กช่างซ่อมคนหนึ่งซื้อภาษนะจากตลาดโดยคิดว่าเป็นตะเกียง เมื่อพบชาฮิร เธอขอให้แม่ที่ตายกลับมา เขาบอกตรง ๆ ว่าเป็นยังได้แทนสร้างภาพปลอม เด็กเสียใจแต่ปลงโทษเขา ต่อมาถามว่าเขาอยากได้ช่วยอีกยัง ชาฮิรนิ่งไปนาน ย้อนบ่เคยเตรียมคำตอบสำหรับคำถามซึ่งมีเขาเป็นเจ้าของความต้องการ

เขาขอให้หยุดใช้คำว่าเจ้าของ เด็กพาไปหาจ้าวเหวินเพื่ออ่านสัญญา พบว่าคำพูดหลายส่วนไม่มีความยินยอม แต่บางส่วนมาจากคำที่ซาฮิรเองเคยรับปากในยามสิ้นหวัง การปลดจึงต้องแยกทีละเงื่อนไข
แม่แทนทุบภาชนะแล้วทุกอย่างจบอย่างสวยงาม

ปีที่ยี่สิบ ผู้ค้าตามยึดเขาโดยอ้างหนี้ เด็กบ่มยอมแลกอิสระของซาฮิรกับเงินที่เสนอ เขามีโอกาสหนีผ่านช่องควั่น แต่เลือกกลับมาช่วยผู้ที่ถูกจับในตลาดเดียวกันด้วยแผนร่วมกับนิรัช
ประกาศว่าจะทำให้ทุกความปรารถนาของพวกเขาเป็นจริง

ซาฮิรถักคานพลังให้คนผ่านทางพังได้ชั่วคราว ทุกคำรับปากกำหนดระยะและน้ำหนักชัด เมื่อคานใกล้หมดแรง
เขาบอกก่อนแทนฝันรักษาภาพผู้วิเศษ เด็กช่วยเรียกคนหยุดตามคิว ขณะที่คานสร้างทางจริงรับช่วง
ความสามารถของเขามีค่ามากโดยที่ต้องไร้ขีดจำกัด

การเปิดสัญญาช่วยปลดหลายชีวิต ซาฮิรให้การเรื่องการบิดคำขอกที่ตนเคยทำและชดใช้เท่าที่ทำได้
เขายอมให้ผู้ค้าใช้ความผิดเหล่านั้นเป็นเหตุกลับไปถือครองเขา ความรับผิดชอบกับอิสรภาพต้องอยู่ร่วมกันได้
มีฉะนั้นผู้ถูกกดขี่จะมีทางเลือกอื่นนอกจากถูกอ้างความผิดซ้ำตลอดชีวิต

เขาร่วมแนวร่วมอรุณเป็นผู้สร้างสิ่งคำชั่วคราวและตรวจคำสัญญา
ชอบถามทุกแผนว่าทำได้จริงหรือเพียงฟังน่าประทับใจ ภาชนะเดิมกลายเป็นของที่เขาส่งเลือกใช้พักพลัง
เปิดจากข้างในได้ และมีชื่อผู้อื่นสลักว่าเป็นเจ้าของอีก

ก่อนเดินทาง เด็กช่างซ่อมถามว่าจะกลับมาเยี่ยมไหม ซาฮิรตอบว่าตลอดไปหรือทุกครั้งที่เรียก
เขาเปิดแผนเดินทางแล้วบอกช่วงเวลาที่ตั้งใจกลับ พร้อมสัญญาจะส่งข่าวหากเปลี่ยน เด็กพยักหน้าอย่างพอใจ
เขาเพิ่งเรียนว่าคำสัญญาขนาดพอดีความจริงอาจมีพลังยิ่งใหญ่กว่าคำว่าทำได้ทุกอย่าง
และลมหายใจของชีวิตหนึ่งไม่ควรเป็นสินค้าที่ใครมีสิทธิ์ซื้อเบ็ด

ARUN RPG · 59 / 60

อิชรัค

อิชรัค □ AR-059

บทบาท: ผู้ถือเพลิงในฝ่ามือ

ดินแดน: ปล่องเตาที่ถูกทิ้ง

อาวุธ: กำปั้นเพลิงและร่างทนร้อน

พลัง: ควบคุมความร้อนเป็นบริเวณเล็กและจุดไฟที่กำลังลุกไหม้

ข้อจำกัด: รับไฟเกินขีดจำกัดทำให้ควบคุมมือไม่ได้ ต้องมีทางระบายที่ปลอดภัย

ปีที่เข้าร่วม: 20

เปลวไฟที่ถือถ่วงน้ำได้

อิชรัคตื่นในปล่องเตาที่ถูกทิ้งโดยมีไฟอยู่ใต้ผิว เขาบ่รู้ว่าตนถูกสร้างขึ้นเพื่ออิหยัง คนแรกที่พบสั่งให้เผาซากโลหะ คนถัดมาเสนอเงินให้เผาประตู และเมื่อเขาเข้าใกล้บ้านเพื่อขอน้ำ ทุกคนร้องให้ถอย เขาจึงเข้าใจว่าร่างของตนเหมาะกับการทำลายมากกว่าการอยู่ร่วมกับใคร

เขาทำงานรื้อด้วยไฟจนเจ้าของงานใช้ให้เผาชุมชนซึ่งอ้างว่าร้าง อิชรัคพบของเล่นใต้หลังคาในวินาทีที่กำลังปล่อยความร้อน เขาหยุด แต่เปลวที่ออกไปแล้วทำให้บ้านหลังหนึ่งเสียหาย คนในบ้านหนีกันและเบี่ยงเขาเหมือนภัยธรรมชาติที่เฝ้าไว้ ความรู้สึกผิดทำให้เขากลับปล่องเตาและบ่ยอมออกมาหลายวัน

ช่างทำถ่วงทนร้อนมาหาเพื่อขอให้ช่วยคุมเตา อิชรัคเตือนว่ามือเขาย่ำลายสิ่งเล็กง่าย ช่างจึงให้เริ่มจากอุ่นน้ำในภาชนะโดยบ่ทำให้เดือด งานเรียบง่ายกลับยากกว่าการพังกำแพง

เขาต้องอบอุ่นความร้อนเป็นระดับ บ่แม่นมีเพียงดับกับลุกโชน

เขาฝึกจนถือถ้วยน้ำได้โดยขอบบ่แตก ช่างบ่ได้กล่าวว่าความผิดเก่าหายไป แต่ช่วยพาไปพบผู้เสียหาย
อิสรค์บอกชื่อผู้ว่าจ้างและทำงานซ่อมด้วยวิธีที่ครอบครัวยอมรับ บางครั้งหน้าที่ของเขาคือยื่นหางเตาให้ช่างอื่นทำ
ย่อนผู้เสียหายยังบ่พร้อมเห็นไฟใกล้บ้าน

ปีที่สี่สิบ ไฟจากคลังยาลามใกล้สถานพยาบาล อิสรค์มาถึงขณะที่เซห์ราถึงขีดกำลัง เขาสามารถดูไฟได้
แต่รู้ว่าหากรับมากเกินไปจะควบคุมมือบ่ได้ อิสรค์พลิงช่วยสร้างภาชนะระบาย เอรินจัดเส้นความร้อน
และเขารับเฉพาะส่วนที่ทีมประเมินร่วมกัน

เสียงร้องของคนติดในห้องทำให้เขาอยากฝืนรับเปิด อิสรค์ยกมือจะทำก่อนเห็นถ้วยของผู้ป่วยบนพื้น
เขานึกถึงบทเรียนว่าการรักษาของเล็กต้องคุมแรง จึงเปิดช่องเย็นเพียงพอให้เซลวาราเข้าไป
บ่ใช้ไฟของตนแทนงานของทุกคนจนเพิ่มอันตราย

หลังเหตุการณ์ เขามีรอยแตกร้อนตามแขนและต้องพักจริง บ่มีคำสรรเสริญใดทำให้ขีดจำกัดหายไป
ครอบครัวที่เคยเสียบ้านนำอาหารมาส่งโดยวางในถ้วยถนร้อน เขารับอย่างระวังและขอบคุณ
บ่ตีความว่าตั้งแต่นี้พวกเขาต้องลืมเรื่องเก่า

อิสรค์ร่วมแนวร่วมอรุณในหน่วยควบคุมเพลิงและให้ความร้อนแก่ค่าย
ฝึกใช้กำปั้นเพื่อเบี่ยงเศษวัสดุหลายกว่าต่อทุกอย่างให้ไหม้ เขากับเซห์ราตรวจระดับความร้อนให้กัน
โดยมีสิทธิ์สั่งพักแม้อีกฝ่ายบ่พอใจ ย้อนความไวใจบ่แม่นการเชื่อว่าคนที่รักจะบ่มีวันพลาด

ก่อนออกเดินทาง ช่างทำถ้วยมอบใบแรกที่เขารุ่นน้ำสำเร็จ อิสรค์ใส่ถุงบุผ้าไว้ใกล้มือ ร่างของเขายังมีไฟ
และบางคนยังต้องเว้นระยะ แต่เขามีภาพตนเองอีกภาพนอกจากผู้เฒ่าประตุ
คือคนที่ถือถ้วยน้ำอุ่นไปให้ผู้หนาวได้โดยบ่ทำให้ริมฝีปากของใครเจ็บ เขาอยากฝึกให้ทำสิ่งนั้นได้มั่นคงพอทุกวัน

ARUN RPG · 60 / 60

ยายวารินกา

ยายวารินกา □ AR-060

บทบาท: ผู้เปิดบ้านให้คนหลง

ดินแดน: ป่าเคลื่อนไหวนอกแผนที่

อาวุธ: ครกบิ่น สากไม้ และไม้กวาด

พลัง: รู้ทางลัดระหว่างรากเก่าและผสมยาจากความอู้อี้ที่สะสม

ข้อจำกัด: ทางลัดมีฤดูกาล ยาบรักษาได้ทุกโรคและทุกอย่างต้องชำระด้วยแรงงานจริง

ปีที่เข้าร่วม: 20

บ้านที่บ่ถามว่าเด็กมาจากไหน

ยายวารินกาจำได้ว่าเริ่มถูกล่าเป็นเรื่องอยู่เด็กตั้งแต่ยามได้ บ้านของนางเดินย้ายผ่านรากเก่าตามฤดู ครกบิ่นช่วยขนของ สากไม้ตำยา และไม้กวาดลบรอยทางที่บ่อยากให้ผู้ล่าตามมา เมื่อคนเห็นเพียงบ้านแปลกกับหญิงชราหน้าดู กะเทิมส่วนที่เหลือให้เป็นเรื่องซึ่งตนเล่าต่อได้ง่าย

นางเคยโกรธจนจ้องใจทำตัวให้สมข่าวลือ ตั้งคำถามยากกับผู้มาขอความช่วยเหลือ เรียกค่าแรงสูง และไล่คนที่ตอบปฏิเสธ ค้นหนึ่งเด็กสองคนมาถึงหลังหนีจากขบวนแรงงาน ยายถามปริศนาตามเคย เด็กคนเล็กตอบได้ยื้อจนสิ้น และคนโตยอมเสนอทำงานแทนน้องทั้งชีวิต

คำตอบนั้นทำให้ยายเห็นว่าประตูบ้านตนกำลังคล้ายประตูที่เด็กหนีมา นางดื่มข้าวก่อนถามเรื่องอื่น ให้อีกสองนอน แล้วค่อยอธิบายว่าการอยู่ช่วยงานบ่แม่นการยกชีวิตให้ใคร ยายยังคิดค่าแรงสำหรับของและยาย้อนทุกอย่างต้องใช้ทรัพยากร แต่แยกความจำเป็นดูเงินออกจากการค้าขายอย่างชัดเจน

บ้านเคลื่อนเจาค่อย ๆ กลายเป็นที่พักของคนหลงทาง ยายบ่ได้กลายเป็นคนเฒ่าหวาน นางยังบ่นเรื่องถ่วงบ่วงและรองเท้าเปื้อน แต่เริ่มถามซื้อกับสิ่งที่ผู้มาเยือนต้องการ แทนใช้ปริศนาตัดสินว่าคนใดคู่ควรได้รับความช่วยเหลือ

ความขี้ยาของนางกว้างขวางแต่มีขอบเขต ครึ่งหนึ่งยาช่วยอาการเจ็บได้ ยายยอมส่งต่อไปคลินิกแทนทดลองต่อยอนกแล้วเสียชื่อ เด็กหายจากวิธีที่คนอื่นถนัด นางจดผลไว้ในตำราโดยบ่พูดชื่อยาที่ตนเลือกผุดออก ความขี้หลายร้อยปีจะมีประโยชน์กะต่อเมื่อยังยอมเรียนจากวันใหม่

ปีที่ยี่สิบ ผู้ตามล่าผู้ลี้ภัยบุกป่าในช่วงเส้นทางรากล้างเปลี่ยน บ้านบ่อาจเดินผ่านทุกช่องได้ตามใจ ยายต้องเลือกว่าจะเกะบสนุนไพรหายากเต็มห้องไว้ หรือเพิ่มพื้นที่ให้คนหนี นางขนของจำเป็นลงครกและเปิดห้องเกะบแก่ผู้เดินทาง พร้อมบอกว่าเส้นทางอาจติดและทุกคนต้องช่วยกันตามความสามารถ

โคฮารินำทางช่วงที่แสงเปลี่ยน อัมพราตรจรราก และคชินทร์เสริมพื้นบ้านเมื่อรับน้ำหนักมากขึ้น ยายวารินกาบ่อ้างว่ารู้ป่าดีจึงบ่ต้องฟังใคร บ้านเคลื่อนออกจากวงล้อมช้า ๆ ขณะที่คนข้างในพลัดกันจับคาน พวกเขาถอดยอนพื้นที่ซึ่งเคยเกะบความลับของคนเดียวเปิดรับความขี้ของหลายชีวิต

ยายร่วมแนวร่วมอรุณในฐานะผู้ดูแลที่พักเคลื่อนที่และคลังยา บ้านจะหยุดรับคนเมื่อเกินกำลังแล้วจัดที่พักอื่น บ่ขายภาพว่าประตูเดียวรับโลกได้เปิด นางทำบัญชีแรงงานและเสบียงให้ทุกคนตรวจ ส่วนเด็กที่เคยมาถึงสองคนเลือกกลับไปเรียนในชุมชนโดยบ่มีหนี้ชีวิตผูกไว้

คืนก่อนเดินทางพร้อมแนวร่วม ยายตั้งโต๊ะยาวหน้าบ้าน สมาชิกพลัดกันนำอาหารจากถิ่นตนมาวาง คนบางคนต้องใช้ขามใหญ่ บางคนต้องเว้นระยะ บางคนเฒ่าผ่านกระดาน นางเดินบ่นให้ทุกคนขยับจนมีที่ครบ แล้ววางขามสุดท้ายให้ตนเอง เมื่อเด็กถามว่าต้องตอบอิหยังจึงได้เข้าบ้าน ยายเคาะสากกับพื้นเบา ๆ

□คืนนี้ตอบแค่ว่ากินข้าวแล้วบ่□ บ้านซึ่งครั้งหนึ่งเคลื่อนหนีผู้คนจึงเริ่มเดินไปหาพวกเขา และโต๊ะนั้นกลายเป็นภาพแรกของโลกที่นักสู้ทั้งหกสิบอยากรักษาไว้

บทส่งท้าย □ โต๊ะที่มีที่ว่าง

ยายวารินถามบอกว่าโต๊ะยาวขนาดนั้นบ่เข้าประตู ทุกคนจึงยกอาหารออกมากินนอกบ้าน

ปัญหาเล็ก ๆ ทำให้การชุมนุมของนักสู้หกลิบชีวิตเริ่มด้วยเสียงเถียงเรื่องคาน ร่ม ระดับพื้น และที่ว่างขาม
อึดนึ่งกับพื้น ออร์แกนเลือกพื้นที่ห่างเสียงไซ้ มียูระมีนุซึ่งลมเย็นบ่ผ่านคนเจ็บ
ส่วนเวริสกาใช้เวลาตกลงกันว่าจะวางถ้วยเก้าใบจึ่งได้บ่ให้คอพันกัน

บ่มีภาพใดเหมือนกองทัพที่เ็นรามใช้ในประกาศ ทุกคนดูเหนื่อย หลายคนยังมีแผล
บางคนกลับไปชดใช้เรื่องเก่าแล้วเพิ่งตามมาทัน บนโต๊ะมีข้าวต้ม ขนมหากเตาเล็ก อาหารจากทะเล
และถ้วยซึ่งอิซรัคถือมาด้วยความระวังเกินกว่ามือเพลิงของเขาจะดุน่าเกรงขาม

อริญกำลังช่วยยกบ้านั่งเมื่ออิคาของเอวารินมาถึง มันเกาะขอบชามอย่างบ่สนพริและปล่อยกระบอกชาวลง
เนตรดาวเปิดอ่านก่อนส่งต่อให้เยียนเงิน
ภายในมีสำเนาคำสั่งให้เครื่องประทับศูนย์เริ่มเชื่อมประตูลัทธิพร้อมกันในอีกเจ็ดวัน

ถ้อยคำในประกาศเรียบร้อยอย่างน่ากลัว ผู้มีทะเบียนกลางจะได้รับความคุ้มครอง
ส่วนผู้รอยืนยันต้องหยุดเดินทางจนกว่าระบบจะตรวจสอบเสร็จ บ่มีวันที่ระบุว่าการตรวจจะสิ้นสุด
และบ่มีแผนส่งอาหารให้คนที่อยู่ฝั่งประตูซึ่งจะถูกปิด

□ ถ้าเขาทุบแกนกลาง ประตูเปิดหรือบ่ □ รอราร์ถาม

คชินทร์คลี่แบบลงระหว่างงาน □ บางบานอาจเปิด บางบานอาจพังกับทางที่เฮากำลังช่วยคนออก □ เขาตอบ
□ เครื่องนี้ยึดโครงข่ายจริงไว้กับระบบทะเบียน การทำลายให้เร็วที่สุดบ่เท่ากับช่วยคนได้มากที่สุด □

ศศินเห็นรหัสเส้นทางหนึ่งบนแบบ เป็นรหัสเดียวกับเอกสารที่เลือกจากคินตามหาน้อง เขาเอื้อมมือไปก่อนหยุด
ทุกคนเห็น เขาบ่ต้องซ่อนความหวัง แต่กะบ่จำเป็นต้องให้มันตัดสินใจแทนทั้งโต๊ะ

□ ทางนี้อาจเกี่ยวกับสิน □ เขาบอก □ ข้ายืนยันบ่ได้ ขอให้อัดไว้แยกจากเหตุผลเลือกแผนหลัก □

เนตรดาวเขียนตามันั้น ประโยคธรรมดาทำให้มืออาหารเจียบลง คนแต่ละคนมีชื่อของตนซ่อนอยู่ในแผนที่
มีบ้านที่อยากเอาคืน มีผู้ทำผิดที่อยากพบ และมีคำตอบที่รอมานาน
พวกเขจะเป็นแนวร่วมได้ย่อนเปิดเผยสิ่งเหล่านี้ มิใช่ย่อนแสรังบ่มีมัน

วัชรเวชถามเรื่องคนที่อยู่ในเขตปลายทาง ธารเศศถามน้ำที่จะถูกตัด
วัชรเมฆกับหลงเซวียนเริ่มทำเครื่องหมายกระแสน้ำซึ่งรับแรงต่อเนื่อง
ฮาเรนขอข้อมูลจากพื้นดินก่อนวาดแนวป้องกัน เซห์ราวางจุดพักหน่วยแพทย์
ขณะที่มาลินขีดจำนวนคนที่แต่ละจุดดูแลได้จริง บ่มีใครยอมให้คำว่าร่ำเป็นกลายเป็นใบอนุญาตใช้ชีวิตคนเกินกำลัง

อัตราแบ่งภารกิจเป็นสามส่วน เปิดทางอพยพ รักษาโครงข่ายจำเป็น
และนำหลักฐานเข้าสู่ศูนย์ควบคุมเพื่อหยุดเชื้อนไขที่บ่ชอบธรรม ทีมแรกต้องทำให้คนเลือกออกได้
ทีมที่สองทำให้การออกไปบ่แม่นการทิ้งบ้านให้ตาย ส่วนทีมสุดท้ายต้องกลับมารายงาน แม้บ่พบคำตอบที่อยากได้

□ใครบ่พร้อม ย้ายหน้าที่ได้□ เรอบอก

บ่มีใครหวัเฮาะ หลินอีเลือกส่งสัญญาณอยู่กับหน่วยช่าง เคอร์วาลต้องทดลองเสียงเตือนก่อนเข้าสถานี
ออร์แกนบ่เข้าจุดซึ่งมีโซ่ดังหนาแน่นโดยบ่มีทางถอย จันซุซี้ช่วงพักบนกระดาน
และยายวารินกาลดจำนวนผู้พักในบ้านลงเมื่อเห็นน้ำหนักเสียบยง ทุกข้อจำกัดทำให้แผนชัดขึ้น บ่ได้ทำให้ใครเลิกลง

ระหว่างนั้น ลลินเห็นแสงบางใต้แผนที่ มันบ่ได้ออกจากหมึก แต่จากกระบอกข่าวที่วางอยู่
เยียนเงินตรวจพบตราสื่อสารเก่าซ่อนอยู่ข้างใน เอวารินบ่ได้รู้ว่ามันตามมากับสาร
ใครบางคนจากอีกฝั่งสามารถส่งเสียงถึงโต๊ะได้

เนรามปรากฏเพียงเสียง บ่มีภาพใหญ่เหนือฟ้า บ่มีประกาศข่มขู่ เขากามหาอริยด้วยน้ำเสียงคนทำงานที่นอนบ่พอ

□ข้ารู้ว่าพวกเจ้ามีคนมากขึ้น□ เขากล่าว □ส่งรายชื่อมา ข้าจะรับรองสถานะให้ทั้งหกสิบ
ชุมชนภายใต้การดูแลของเจ้าจะได้รับเสียบยง ระหว่างที่เจ้าจัดการส่วนที่เหลือ□

ข้อเสนอเจียบงามกว่าคำสั่งโถมตีมาก มันช่วยคนที่พวกเขาู้จักได้ทันที
และบ่มีใครบนโต๊ะไร้ความเห็น้อยพอจะปฏิเสธโดยบ่คิด อริยเบ่งมือที่ยังปวดเมื่ออากาศเย็น
เขายากมีวันที่บ่ต้องคำประทุ ยากกลับร้าน ซ่อมนาฬิกา และเชื่อว่าคนอื่นจะจัดการโลกส่วนที่เหลืออย่างถูกต้อง

□ส่วนที่เหลือมีชื่อไหม□ เขากาม

อีกฝั่งเจียบไปชั่วคราว □ข้าบ่อาจรักษาทุกคนโดยบ่จัดลำดับ□

□พวกเขาจะเป็นหยิ่งได้□ อริยตอบ เขาเบ่งมาลินซึ่งบ่เคยรับปากเกินกำลัง
□แต่ลำดับควรบอกว่าใครต้องได้รับความช่วยเหลือก่อน บ่แม่นบอกว่าใครจะมีสิทธิ์ได้รับมันอีกเลย□

เนรามถอนหายใจ เขาเล่าว่าความบ่แน่นอนเคยพรากภรรยาไป ขณะคนอื่นยังเถียงเรื่องข้อมูล
เขาเชื่อว่าระบบเดียวจะบ่ปล่อยให้เกิดคืบนั้นซ้ำ อริยบ่บอกว่าความเจ็บของเขาเป็นเรื่องเล็ก
และบ่ยอมให้มันใช้แทนความยินยอมของคนทั้งโลก

□เอาหลักฐานมา□ เยียนเงินเว้า □ให้ผู้ที่ถูกตัดชื่อมีคนแทนอยู่ในห้อง ให้มีสิทธิ์ตรวจและหยุดเครื่อง
ถ้าท่านต้องการรักษาชีวิตจริง เชื้อไขเหล่านี้บ่ควรเป็นศัตรูของท่าน□

เนรามบ่ตอบข้อเสนอ เขาบอกเพียงว่าเจ็ดวันยังเหลือพอให้เปลี่ยนใจ แล้วแสงกะดับ

บ่มีใครให้ประกาศชัยชนะ พวกเขาเพิ่งปฏิเสธทางที่ง่ายกว่าสำหรับคนของตน และต้องรับผิดชอบต่อสิ่งที่จะตามมา
อริยนั่งลงต่อหน้าอาหารที่เย็นแล้ว มือของศศินยังอยู่บนรหัสเส้นทางน้องชาย
มาลินขอให้ทุกคนกินก่อนวางแผนต่อ ย้อนร่างที่หิวตัดสิ้นใจพลาดได้แม้หัวใจตึงใจดี

คาซีโรกระโดดมาทางฝั่งร่มรับละอองฝนเหนือสมุดคนรอด เนตรดาวเปิดหน้าถัดไป เขียนรายชื่อผู้ร่วมภารกิจ
แล้วหยุดเมื่อถึงบรรทัดสุดท้ายของหน้ากระดาษ

□ต้องขึ้นหน้าใหม่□ เรอบอก

ยายวารินกายกถ้วยเพิ่มมาวางท้ายโต๊ะ □กะขึ้นสิ ยังมีคนเดินทางมาอีก□

ไกลออกไป เสียงกระดังขบวนผู้สัภัยดังตามทางรากเก่า วารินลุกไปฟัง หิรัญยัยกโคม ส่วนวัชรเวศเดินไปเปิดทาง
ทั้งที่เรื่องใหญ่ของโลกยังวางอยู่บนโต๊ะ
งานแรกของแนวร่วมในคืนนั้นยังคงเป็นการดูว่าคนที่กำลังมาถึงต้องการอิหยัง

อริยเม้งหน้ากระดาษใหม่ บ่มีคำทำนาย บ่มีช่องรอผู้ถูกเลือก มีเพียงพื้นที่ว่างพอให้เขียนชื่อเพิ่ม

รุ่งอรุณยังบ่มมาถึง แต่เมื่อแสงแรกเดินทางมา มันจะพบคนหลายกว่าหกสิบชีวิตยืนรออยู่นำกัน

แกนเรื่องสำหรับการพัฒนาต่อ

คำถามหลักของชุดเรื่องคือ

คนที่ถูกระบบตัดสินว่ามีที่ยืนจะปกป้องผู้อื่นโดยบ่สร้างระบบแบบเดียวกันขึ้นมาใหม่ได้จึงได้
ทุกภาคควรทดสอบแนวร่วมด้วยการตัดสินใจจริง บ่แม่นให้คำเฝ้าที่ถูกต้องทำให้ทุกอย่างสำเร็จเสมอ

อริยเป็นศูนย์กลางการเชื่อมผู้คน มิใช่ผู้เก่งที่สุดทุกด้าน เขามีแนวโน้มรับภาระจนบ่ขอความช่วยเหลือ
ปมระยะยาวคือเรียนสร้างองค์กรซึ่งบ่ต้องพึ่งเขายืนคำตลอดเวลา
ชัยชนะสำคัญควรเป็นวันที่คนอื่นนำได้และเขายอมพักโดยบ่สู้ดีกว่าทั้งใคร

ศศินเป็นเส้นเรื่องการตามหาสิน หลักฐานต้องค่อย ๆ เพิ่มและมีผลต่อแผนจริง
ห้ามยืนยันการมีชีวิตหรือความตายด้วยรอยสะท่อนที่บ่สมบูรณ์เพียงครั้งเดียว
การได้พบกันในอนาคตต้องบ่ลบชีวิตที่สินอาจเลือกหรือผ่านมานอกสายตาของพี่ชาย

หลินอวี๋ นิรัช ศิลคราม และตัวละครที่เคยทำผิดมีหน้าที่กลับไปรับผิดชอบอย่างต่อเนื่อง
อย่าใช้การเสียสละตายเป็นทางลัดทำให้ผู้เสียหายต้องให้อภัย
การอยู่ซ่อมผลระยะยาวและยอมถูกตรวจสอบมีพลังทางเรื่องมากพอ

เนรามเป็นคู่ขัดแย้งทางความคิดที่ลงมือทำร้ายผ่านระบบจริง ความสูญเสียอธิบายเขาแต่บ่ยกเว้นความรับผิดชอบ
เขาบ่ควรถูกไต่สวนด้วยการต่อสู้เพียงครั้งเดียวแล้วถูกเปิดหายนไป ตอนจบใหญ่ต้องรักษาทางพลังที่ประชาชนพึ่งอยู่
พร้อมรื้อเงื่อนไขกีดกันและคตินิธิ์ตรวจสอบแก่ชุมชน

อันตราระยะยาวมีสามชั้น ได้แก่ เหตุผลลึกลับและสิ่งแวดล้อม ความรุนแรงจากผู้ใช้ระบบหาผลประโยชน์
และนิสัยภายในแนวร่วมซึ่งอาจกลับไปสู่การตัดสินแทนผู้อื่น ทุกชั้นควรปรากฏผ่านฉากและผลที่จับต้องได้
บ่ใช้บทบรรยายสอนแทนความขัดแย้ง

เงื่อนไขชัยชนะของภาคเครื่องประทับศูนย์คือ คนข้ามประตูได้อย่างปลอดภัย ระบบมีทางอุกฤษฎ์และตรวจแก้
ผู้เสียหายมีสิทธิ์ต่ออนาคตของตน และผู้ทำผิดต้องให้การ
ชัยชนะบ่จำเป็นต้องทำให้ทุกคนรักกันหรือบ่มีความกลัวอีก

เส้นทางตัวละครใหม่ในอนาคตยังเปิดอยู่ สมาชิกเพิ่มได้จากชุมชน อาชีพ วัฒนธรรม
และสิ่งมีชีวิตที่คิดขึ้นใหม่โดยบ่ต้องอ้างตำนานเสมอไป ตัวละครใหม่ควรมีความต้องการส่วนตัว ทักษะที่ทีมยังขาด
ข้อจำกัดที่ส่งผลจริง และความสัมพันธ์ซึ่งเปลี่ยนทั้งเจ้าตัวและสมาชิกเดิม

ความสัมพันธ์ที่ควรพัฒนาบนจอ

อริญ □ อัครา: คนที่รับภาระด้วยตัวเองกับคนที่เคยเชื่อในสายบังคับบัญชา ต้องเรียนแบ่งอำนาจร่วมกัน จากขัดแย้งควรเริ่มจากทางช่วยผู้คนที่ต่างกัน บ่มแผนการแย่งตำแหน่งเพียงอย่างเดียว

ศศิน □ เนตรดาว □ เยี่ยนเจิน: ความหวัง ความทรงจำ และหลักฐาน
สามฝ่ายต้องตรวจสอบกันโดยปลดความเจ็บของผู้ตามหา
จากที่บ่มีเบาะแสใหม่ยังมีความหมายหากแสดงการดูแลคนที่กำลังรอ

หลินอวี □ ธารเคศ □ พรรณราย □ อัมพร: เรื่องน้ำ ป่า และการรับผิดชอบของผู้เคยมีส่วนทำลาย
แต่ละคนเห็นเวลาต่างกัน ทั้งชีวิตคน ฤดูเพาะปลูก และความทรงจำหลายรุ่น
จึงไม่ควรแก้ทุกปัญหาด้วยคำว่าธรรมชาติดีเสมอ

มาลิน □ อาเชม □ เซห์รา □ เซลวารา: ทีมรักษามีอำนาจหยุดแผนรบเมื่อจำเป็น
ความขัดแย้งเรื่องจัดลำดับผู้ช่วยควรมีข้อมูลจริงและผลหลังการตัดสินใจ
บ่ทำให้ผู้รักษาเป็นเพียงผู้ซ่อมร่างให้ตัวเอกกลับไปสู้

เอริน □ วชิรเมฆ □ หลงเซวียน □ อิซริค: ผู้จัดความร้อน ฝน น้ำ และไฟ บ่มีใครสร้างสมดุลได้คนเดียว
จากพลังใหญ่ต้องเห็นเส้นทางระบายและผู้รับผลปลายทางด้วย

นิรัช □ กาพิณี □ จ้าวเหวิน: การหยุดผู้ทำร้ายต่างจากการลงโทษตามอารมณ์
ทีมนี้ทดสอบเส้นแบ่งระหว่างหลักฐาน ความเร่งด่วน และสิทธิ์ของผู้เสียหาย
ให้พวกเขาเห็นต่างได้โดยบ่ทำให้ฝ่ายใดใจเพื่ออีกฝ่าย

หิรัญย์ □ เหวินโค □ หลินอวี: ความคล่องตัวและอารมณ์ขันต่างพื้นฐาน หิรัญย์ใช้มุขหนีเรื่องเจ็บ
เหวินโคใช้มุขทำท่ายอานาจ หลินอวีอยากให้คนฟังความคิด ความสนุกควรเกิดจากบุคลิกและสถานการณ์
มิใช่ล้อร่างกายหรือความเชื่อ

รินปักษิ □ หลีเหยา □ บาเชรา: เสียง ภาพ และจังหวะมีพลังทางการเมือง
พวกเขาต้องเลือกว่าจะช่วยเหลือหรือจัดภาพให้ผู้มีอำนาจ
เรื่องศิลปะไม่ควรถูกลดเป็นเพียงการหลอกล่อศัตรูในฉากต่อสู้

คชินทร์ □ โบรัน □ ภูมินทร์ □ อากุไร: ฝีมือใหญ่ ทักษะพื้นบ้าน ความเข้าใจโครง และแรงที่ต้องแม่นยำ
ทำให้การสร้างกับการรื้อเป็นฉากมีเดิมพันได้ งานซ่อมหลังศึกควรเห็นและมีต้นทุน

ธรรณย์ □ รอรการ □ ฮายาเทน: ทั้งสามเคยผูกคุณค่ากับความเหนือกว่า การฝึกซึ่งยอมแพ้ ยอมพัก
และยอมฟังศิษย์สร้างพัฒนาการที่บ่ต้องเพิ่มขนาดพลังทุกภาค

ลลิน □ จุ้นซู □ เซราเธีย □ เรนน์ □ มียูระ: การเปลี่ยนร่างและข้อจำกัดต่างกัน
อย่ารวมเป็นคำสาปแบบเดียวหรือให้การกลับร่างเดิมเป็นคำตอบเดียวของความสุข
แต่ละคนต้องมีสิทธิ์เลือกแนวทางดูแลตน

อัม □ ออร์กาน □ เวนิสกา □ เคอร์วาล □ โคฮารี: ความต้องการ อาหาร พื้นที่ และภาษาของผู้ร่วมทีมบ่เหมือนกัน
ให้การสื่อสารมีความบ่แน่นอนและการเขียนอู้อึ้ง อย่าให้มนุษย์คนหนึ่งอ้างว่าแทนทุกชีวิตได้เสมอ

วาเลสซา □ ซาฮ์ □ นีรเวซ □ คาซีโระ: เส้นเรื่องอำนาจ ความยินยอม และคุณค่าที่ถูกผูกกับประโยชน์ การปฏิเสธอย่างปลอดภัยเป็นเหตุการณ์เปลี่ยนชีวิตที่เล่าเป็นฉากเล็กแต่ทรงพลังได้

วัชรเวศ □ สุริยปักษ์ □ เซ่งหลง □ อัคนิรา □ ฮาเรน:
ผู้พิทักษ์ต่างพื้นที่ต้องตรวจว่ากำลังคุ้มครองคนหรือคุ้มครองคำสั่ง
ให้ความภักดีต่อบ้านเกิดอยู่ร่วมกับการกล้าขัดอำนาจที่ทำร้ายบ้านนั้น

เวพิน □ คาวารี □ เอวาริน □ ศิริเวท □ ยายวารินกา: ความหิว การเล่น ความแน่นอน การควบคุม
และความรู้เท่าล้นมีประโยชน์เมื่อรู้ขอบเขต ตัวละครกลุ่มนี้ช่วยเตือนว่าเจตนาดีบ่งบอกผลของการกระทำ
และการยอมรับขอบเขตทำให้พลังหมดความสง่างาม

แนวทางอนิเมะ □ ฤดูกาลแรก 12 ตอน

ตอน 1 • นาฬิกาที่หยุดเดิน □ เปิดด้วยคืนฟ้าขาดจากสายตาเด็กออร์ญ ตัดสู่ผู้รับจ้างเฝ้าประตูในปีที่สิบแปด
จบเมื่อเด็กหญิงวางนาฬิกาของทางผ่าน ให้ผู้ชมเห็นว่าทางเลือกในปัจจุบันกำลังสะท้อนอดีตโดยบ่งชี้ทุกความลับ

ตอน 2 • คนอีกฝั่งประตู □ ติดตามหลินอวี วาริน และมาลินระหว่างเดินทางมาด่าน
เห็นเหตุผลที่แต่ละคนยอมเสี่ยง จบด้วยคำสั่งปิดสะพานเมื่อระดับน้ำเริ่มผิดปกติ

ตอน 3 • เจ้าคนที่หันกลับมา □ ศศินปล่อยรถเบาะเส้าผ่านไป นีรัชเข้าห้องกลอน อัศราตัดสินใจขวางคำสั่ง
จึงหวั่นไหวช่วยเหลือต้องทำให้ผู้ชมเข้าใจพื้นที่และหน้าที่ของทุกคน

ตอน 4 • ก่อนระฆังสุดท้าย □ เอรินและธรรณย์จัดการระบายพลัง เนตรดาวรับฟังรอยสะท้อนโดยบังคับ
สิบคนช่วยคนออกสำเร็จแต่มีความสูญเสียจริง จบด้วยการเริ่มสมุดคนรอด

ตอน 5 • หน้าที่บ่มแม่น้ำ □ พักจากศึกเพื่อผลหลังเหตุการณ์ หลินอวีสารภาพเรื่องน้ำ นีรัชเปิดอดีต
มาลินจัดระบบดูแล ให้ความรับผิดชอบเป็นเหตุขบเรื่อง บ่มแม่น้ำช่วงพักที่ตัดทิ้งได้

ตอน 6 • เสียงจากชั้นล่าง □ เอกสารศศินเชื่อมสู่ด้านศิลาและนครวงกต พบวัชรเวศกับผลของประตูที่ปิด
เปิดคำถามว่าการฟังประตูอย่างเดียพอหรือ

ตอน 7 • น้ำที่บ่มเจ้าของ □ ทีมย่อยพบธารเคศ หลินอวีต้องร่วมมือกับผู้มีเหตุปวโรหิต
เห็นผลของพลังต่อคนปลายทางและการช่วยซึ่งบ่มเสร็จในวันเดียว

ตอน 8 • สิบเสียงในห้องเดียว □ ศิลครามเผชิญความจริงของเมืองชั้นล่าง
จุดเน้นคือผู้ครองอำนาจยอมถูกตรวจสอบ บ่มแม่น้ำแค่แสดงพลังหลายหน้า จบด้วยข้อมูลสัญญาควบคุมประตู

ตอน 9 • คนที่เขายังจำ □ การกิจช่วยเหลือและเปิดข้อมูลผู้ถูกลบ เพิ่มจ้าวเหวินได้ในฐานะผู้ส่งข้อมูลที่ยังบ่มร่วมทีม
หากจัดให้เกิดก่อนปีเข้าร่วมจริง ต้องบ่มเปลี่ยนสถานะในเส้นเวลา

ตอน 10 • เมืองที่อ่านชื่อเธอออก □ ความต่างของรูปร่างและทะเบียนขัดกันอย่างเป็นรูปธรรม
ทีมมีทางลัดด้วยตรารับรองแต่ต้องทิ้งคนบางกลุ่มไว้ เกิดความเห็นต่างที่ต้องรับผลจริง

ตอน 11 • ข้อเสนอสีขาว □ เปิดเนรรมในฐานะผู้เคยช่วยคนและผู้กำลังทำร้ายผ่านระบบ

เขาเสนอความปลอดภัยให้สมาชิกโดยมีราคาที่คนอื่นต้องจ่าย ขณะเดียวกันพบรหัสเส้นทางเกี่ยวกับสิน

ตอน 12 • หน้าใหม่ในสมุด □ แนวร่วมเลือกเปิดข้อมูลและเตรียมเครือข่ายช่วยคน

การต่อสู้จบเป้าหมายเฉพาะของฤดูกาล เช่น รักษาประตูชุมชนหนึ่งได้ แต่โครงการศูนย์ยังบ่สิ้นสุด ภาพปิดคือหน้าสมุดที่มีพื้นที่เหลือให้ชื่อใหม่

โครงนี้เป็นข้อเสนอจังหวะเล่า บ่แม่นบทย่อยสำเร็จ

ฤดูกาลแรกควรให้สิบตัวเดิมเป็นแกนและเลือกสมาชิกใหม่บ่กี่คนเป็นจุดเชื่อม

ส่วนบทย่อยอื่นใช้ตอนพิเศษหรือฤดูกาลถัดไป เพื่อบ่ให้ชื่อหลักคนเบียดจนผู้ชมบ่มีเวลาผูกพัน

ฤดูกาลถัดไปและกติกาการดัดแปลง

ฤดูกาล 2 • เส้นทางที่ถูกตัด □ ขยายเครือข่ายปีสิบเก้า ผ่านป่า น้ำ โรงละคร และเมืองช่าง

ให้แต่ละภารกิจเปลี่ยนการทำงานของแนวร่วมจริง

จบด้วยหลักฐานว่าเครื่องประทับศูนย์เชื่อมปัญหาซึ่งดูแยกกันอยู่

ฤดูกาล 3 • ผู้ที่ทะเยอทะยานบ่เห็น □ เข้าสู่ปีที่สิบ ผ่านเมืองผี เหมันต์ ทะเล และโอเอซิส เพิ่มสมาชิกด้วยทีมย่อย

บ่ให้ทุกคนร่วมทุกศึก จบที่โต๊ะบ้านเคลื่อนไหวและข้อเสนอของเนรามาตามบทส่งท้าย

ฤดูกาล 4 • เจ็ดวันก่อนรุ่งอรุณ □ สามภารกิจดำเนินคู่กัน ได้แก่ อพยพคน รักษาโครงข่าย

และหยุดเขื่อนไขควบคุมน้ำความสำเร็จของแต่ละทีมต้องช่วยอีกทีมและเกิดความสูญเสียที่แก้บ่ได้ง่าย

ตอนจบเปิดการฟื้นสังคมและความจริงเกี่ยวกับผู้สูญหาย

โดยกำหนดคำตอบของสินในฉบับบทหลักก่อนเริ่มผลิตฤดูกาลนี้

รักษาสัดส่วนภาพตัวละครตามทิศทางเกม หัวประมาณหนึ่งในสามของความสูง

แต่บ่ทำให้ทุกคนมีโครงร่างเดียวกัน สัตว์สี่เท้า ร่างหลายหัว ร่างลอย และผู้ใช้เครื่องช่วยต้องมีจุดศูนย์ถ่วง ท่าพัก และวิธีถือหรือบ่ถืออาวุธที่เหมาะสม

พลังใหม่ต้องมีภาพบอกก่อนใช้ ภาพผลขณะใช้ และผลหลังใช้ที่ต่อเนื่อง การพักฟื้นบ่หายยื้อนเปลี่ยนฉาก

ความสามารถฮับฮู้รื่องรอยบ่เท่ากับอ่านใจ และภาพลวงบ่ควรกลายเป็นวัตถุจริงเพื่อยื้อนจากต้องการ

อย่าใช้ความเชื่อจริงเป็นมุกเหยียดหรือเป็นคำอธิบายว่าอุปลักษณ์ใดชั่วโดยกำเนิด เมื่อใช้ลวดลาย เครื่องแต่งกาย

หรืออาวุธอ้างอิง ให้ทีมภาพตรวจที่มาและบันทึกส่วนที่แต่งใหม่แยกไว้ก่อนผลิตจริง

ชื่อในเรื่องและบุคลิกของตัวละครต้องนำทางการเล่า

ทุกตอนควรมีความต้องการที่จับต้องได้ อุปสรรค การเลือกซึ่งมีราคา และผลที่เปลี่ยนความสัมพันธ์

บทเฝ้าสำคัญต้องเกิดหลังการกระทำรองรับ บ่ใช้คำคมหลายประโยคแทนฉาก การเจียบ กินข้าว ช่อมอาวุธ

และรอให้ใครเฝ้าจบสามารถเป็นจุดสูงสุดของอารมณ์ได้

รักษาสมุดความต่อเนื่องของแต่ละตัว ได้แก่ ชื่อและการสะกด ปีเข้าร่วม ชื่อจำกัด บาทแผลที่ยังอยู่

ผู้ที่ต้องกลับไปพบ และข้อมูลที่เจ้าตัวรู้แล้ว สิ่งทีผู้อ่านรู้จากบทกำเนิดบ่ได้แปลว่าสมาชิกทุกคนในทีมรู้เท่ากัน

บันทึกฉบับและที่มา

ARUN RPG: เมื่อโลกยังเรียกชื่อเขา □ ปฐมบทของนักสู้ทั้ง 60 • ฉบับจักรวาลเนื้อเรื่อง 1.0 •
จัดทำเดือนตุลาคม 2026

ข้อมูลชื่อสายอาชีพเดิมและภาพตัวละครลำดับ 1□10 อ้างอิงหน้า Characters ของเว็บไซต์ ARUN RPG:
<https://arunrpg.com/th/characters> ภาพแนวคิดลำดับ 11□60
และภาพรวมหน้าปกมาจากชุดงานภาพที่สร้างไว้ในบทสนทนา

ข้อมูลคล ประวัติ เรื่องร่วม พลังในจักรวาลเนื้อเรื่อง
และแนวทางอนิเมะในเล่มเป็นต้นฉบับสร้างสรรค์ใหม่สำหรับการพิจารณาพัฒนาของเจ้าของโครงการ
ภาพแนวคิดมีไว้กำหนดทิศทางเบื้องต้น
รายละเอียดบนภาพบางจุดอาจต่างจากอาวุธหรือการใช้งานที่กำหนดในเรื่อง
ให้ใช้ข้อมูลตัวละครในเล่มเป็นหลักสำหรับฉบับเนื้อเรื่องนี้

เกมและโครงการ: ARUN RPG • เว็บไซต์: <https://arunrpg.com> • เครดิตผู้พัฒนาที่แสดงบนเว็บไซต์:
คุณหมู และทีมงานจอนนอนน้อย ภายใต้ HUAMHUB AI

ไฟล์ต้นฉบับประกอบจัดแยกเป็นรายบท พร้อมข้อมูลตัวละครแบบมีโครงสร้างและตารางจับคู่ภาพ
เพื่อให้คิดเนื้อหาไปปรับหน้าเว็บไซต์หรือทำบทดัดแปลงได้สะดวก โดยยังเก็บ PDF นี้เป็นฉบับอ่านต่อเนื่อง